CĂRȚI ROMANTICE

Pariul unui gentleman

MADELINE HUNTER

SERIA „CVARTETUL FAIRBOURNE"

Când Lady Lydia Alfreton este șantajată din cauza conținutului șocant al manuscrisului unui roman pe care l-a scris cândva, ea trebuie să recurgă la cele mai disperate măsuri ca să strângă banii pentru a răscumpăra paginile incriminatoare. Singura soluție este să accepte un vechi pariu propus de arogantul și periculosul duce de Penthurst. Măcar în acest caz, Lydia consideră că Penthurst este un bărbat pe care nu ar deranja-o să-l jecmănească – și este convinsă că va câștiga.

Penthurst a ajuns de mult la concluzia că Lydia este o femeie pe care căutarea aventurilor ar putea s-o bage în cele mai nebunești necazuri. Dar chiar și el este deosebit de surprins când ea îi face o vizită acasă și se declară dispusă să-și parieze inocența pentru zece mii de lire – un pariu pe care el i-l propusese în glumă, doar ca s-o avertizeze să renunțe la jocurile de noroc.

Când pierde la simpla extragere a unei cărți, Lydia este șocată. Acum are două probleme cu care trebuie să se confrunte: un șantajist hotărât s-o facă să plătească și un duce hotărât să-i îmblânzească purtarea rebelă. Un singur pas greșit, și Lydia va fi compromisă – sau legată de gentlemanul seducător care o poate îmblânzi.

Madeline Hunter a debutat în anul 2000 și de atunci a publicat 24 de romane, tipărite în peste 6 milioane de exemplare și traduse în 12 limbi. Aflată pe lista de bestselleruri din *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*, ea a câștigat de două ori prestigiosul premiu RITA.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2780-3
9 786063 327803
Lira
eBook disponibil

The Accidental Duchess
Madeline Hunter
Copyright © 2014 Madeline Hunter
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă
Ediție publicată prin înțelegere cu The Berkley Publishing Group,
o filială a Penguin Publishing Group, o divizie
a Penguin Random House LLC.

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Pariul unui gentleman
Madeline Hunter

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HUNTER, MADELINE
Pariul unui gentleman / Madeline Hunter;
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2780-3

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

MADELINE HUNTER

Pariul unui gentleman

Traducere din limba engleză
Bianca Paulevici

LITERA®
2018

capitolul 1

Septembrie 1799

Lydia se holbă la cascada de mătase naturală şi muselină care atârna peste braţele lui Sarah. Abia dacă percepea culorile lor. Singurul simţ care îi rămăsese alert era cel al pipăitului, cu precădere al texturii scrisorii pe care o ţinea mototolită între degetele încleştate.

– Pe care o doriţi, milady? Sarah împinse rochia de muselină în faţă. Contelui i-a plăcut mereu cea albastră. Întrucât va fi prezent, ar fi o alegere bună.

Rochia albastră cu pricina părea ceva ce ar purta o fată la primul ei sezon. Întrucât Lydia avea aproape douăzeci şi patru de ani, nu i se potrivea. Fratele ei, contele de Southwaite, o prefera într-adevăr, dar, pe de altă parte, fratele ei încă o considera o fetiţă şi avea să continue să o facă până când Lydia avea să se mărite. Probabilitatea ca acest lucru să se întâmple scădea cu fiecare an care trecea.

Slavă Cerului!

Clipi, ca să alunge acest gând care o distrase, şi netezi scrisoarea mototolită din poala ei.

Întinsese cerneala cu pumnul, dar putea descifra în continuare cuvintele. Din nou o trecu un fior pe şira spinării. De data asta însă, în loc să prevestească un şoc, fiorul se ciocni de incandescenţa indignării ce o încerca atunci când ajunse în mintea ei.

Este în interesul dumneavoastră să ne vedem la salonul doamnei Burton în seara aceasta, pentru a discuta nişte informaţii şocante în ceea ce vă priveşte care mi-au fost aduse la cunoştinţă. Sunt convins că, dacă

ne punem mințile la un loc, putem să găsim o cale de a vă scuti de un scandal enorm.

Servitorul dumneavoastră,

Algernon Trilby

Ticălosul îi trimisese un preludiu la un șantaj. Ce absurd! Măcar de ar fi existat ceva în trecutul ei îndeajuns de interesant încât să provoace așa ceva! Probabil că prostul făcuse o greșeală.

Și-l imagină pe domnul Trilby cel anost adresându-i accidental scrisoarea aceasta ei și trimițând din greșeală o invitație către una dintre demonstrațiile lui de magie plictisitoare adevăratei prade a șantajului. Dacă nu ar fi fost interesată de trucurile lui de prestidigitație, nu ar fi ajuns niciodată să îl cunoască îndeajuns de bine încât să îi atragă atenția.

Sarah scuturã ambele rochii, iar foșnetul materialelor și ornamentelor scoase un sunet aproape muzical. De nerăbdare și exasperare, sprâncenele ei arcuite ca o semilună aproape că îi atinseră linia părului închis la culoare.

– Nici una, spuse Lydia, fluturând din mână spre ambele rochii. Se ridică și ieși din garderobă. Când ajunse în dormitor, se așeză pe scaun la birou. Scrise repede un bilețel, în timp ce o strigă pe Sarah.

– Du-l jos și trimite un lacheu să i-l ducă Cassandrei! Apoi pregătește-mi rochia de seară verde.

– Cea verde din mătase? Lady Ambury a spus că va fi o cină neprotocolară, așa mi-ați zis.

– Nu mă duc la ea la cină. Mă voi scuza.

– E destul de brusc.

– Brusc, dar necesar. Trebuie să mă duc la doamna Burton în seara asta.

Gura lui Sarah zvâcni dezaprobator. Lydia tolera o astfel de familiaritate, deoarece ea și Sarah se jucaseră împreună pe când erau copile la Crownhill, reședința familiei ei, unde tatăl lui Sarah încă muncea ca grăjdar.

– Spune ce gândeşti, îi zise Lydia în timp ce se duse înapoi în garderobă. Nu suport când te exprimi prin expresia feţei, în loc de cuvinte.

Sarah intră tacticos în urma ei şi lăsă jos cele două rochii.

– Cu siguranţă că puteţi lipsi o seară de la mesele de joc ca să fiţi cu familia şi prietenii apropiaţi. Cred că Lady Ambury şi Lady Southwaite au plănuit cu destul de multă grijă această cină.

Lydia scotoci prin cutia cu bijuterii.

– Ceea ce înseamnă că au invitat cine ştie ce bărbat pe care să îl cunosc. Un motiv în plus ca să mă duc la doamna Burton. Cassandra o va adăuga pe mătuşa ei ca să echilibreze masa, iar Emma o va aduce pe una dintre mătuşile noastre. Absenţa mea nu va provoca nici o stânjeneală gravă.

Sarah deschise un dulap şi scoase rochia de mătase verde.

– Vor doar *să îl cunoaşteţi*, dacă aveţi dreptate în ceea ce priveşte planul lor. Să faci cunoştinţă cu cineva nu înseamnă câtuşi de puţin o obligaţie. Cât despre salonul doamnei Burton – cât de amuzant poate fi acum, că fratele dumneavoastră v-a cerut să îi faceţi promisiunea aceea?

– Southwaite nu mi-a cerut nimic. Mi-a poruncit. Discuţia respectivă cu fratele ei era îndeajuns de recentă ca insulta să o doară încă.

– Vrea doar ce este mai bine pentru dumneavoastră, murmură Sarah.

Bineînţeles că aşa era. Toată lumea voia asta. Southwaite şi soţia lui, Emma, Cassandra şi cele două mătuşi ale ei, cu toţii doreau ce era mai bine pentru ea. Până şi Sarah voia asta.

– Ştia că era doar o chestiune de timp până să vi se schimbe norocul, continuă Sarah.

Numai că nu se întâmplase aşa. Ceea ce era frustrant pentru fratele ei. Abilitatea ei nefirească de a câştiga la mese li se părea imorală celor care erau de părere

că omul culege ceea ce seamănă. Mica faimă de care se bucura ca urmare a norocului avea un iz de scandal pentru ei.

Așa că Southwaite, după ce așteptase în van ca ea să își primească pedeapsa binemeritată printr-o pierdere enormă, intervenise ca să se asigure că, de fapt, o astfel de pierdere nu avea să aibă loc vreodată. Dacă risca vreodată mai mult de cincizeci de lire într-o seară, avea să îi taie alocația și să se asigure că toate saloanele de jocuri de noroc din oraș aveau să afle despre asta.

– Poate că era preocupat și că ați devenit prea entuziastă. Sarah continuă să privească rochia verde, cercetând-o să vadă dacă avea vreo stricăciune. Se știe că unii pățesc asta. Se ajunge până într-acolo încât nu pot sta departe, așa cum un bețiv nu poate lăsa din mână paharul cu gin. Se întinse după coșul de cusut. Renunță la alte distracții, chiar și la seri petrecute cu familia și prietenii, ca să se întoarcă în gheenele alea. Chiar dacă își folosesc câștigurile în cele mai bune moduri, fiorul în sine poate fi prea ademenitor.

Lydia privi în oglindă cât de concentrată era Sarah la acul și ața ei. Se jucaseră în noroi pe când fuseseră fetițe și rămăseseră mai mult prietene decât stăpână și slujnică. Lydia își sfidase ambele mătuși când insistase ca Sarah să rămână lângă ea, chiar dacă asta însemnase doi ani de supraveghere și instruire din partea unei slujnice mai experimentate.

Lydiei însă nu îi plăcea prea mult acest avertisment indirect pe care îl primise de la Sarah. Prea mulți oameni se simțeau liberi să o avertizeze, să o îndrume, să o mustre, să o conducă. Era o femeie matură, pentru numele lui Dumnezeu!

– Te temi că aș fi o astfel de persoană, Sarah? Amețită de entuziasm? Incapabilă să stau departe? Făcând asta pentru fior, și nu ca mijloc spre atingerea unui scop?

– Nu, milady. Niciodată nu aș...

Se înroși la față.

Bineînțeles că ar fi făcut-o. Tocmai *o făcuse*.

– Stai liniştită, nu îmi schimb planurile din seara asta ca să joc.

– Da, milady.

– Adevărul este – şi promite-mi că nu vei spune nimănui – că mă duc la salonul doamnei Burton ca să mă întâlnesc cu un bărbat. Aruncă din nou o privire în oglindă şi observă cu satisfacţie că Sarah făcuse ochii cât cepele de şoc şi curiozitate. Te rog să duci scrisoarea jos, apoi ajută-mă să mă pregătesc rapid.

Clayton Galbraith, ducele de Penthurst, era de părere că un bărbat, indiferent de rang, nu putea pretinde că avea un caracter frumos dacă nu dădea dovadă de răbdare şi politeţe faţă de rudele mai în vârstă din familia sa. Prin urmare, încerca să îşi păstreze calmul în timp ce o însoţea pe mătuşa lui, Rosalyn, ca să joace cărţi în salonul doamnei Burton.

Ea îi ceruse să o escorteze. Acum el aştepta să descopere motivul. Până acum, părea că o făcuse doar pentru a-i împărtăşi bârfele din ultima lună.

Nu era nevoie să îl târască aici pentru asta. Locuia în casa lui, aşa cum făcuse toată viaţa. Nu se măritase niciodată, deoarece, aşa cum îi plăcea chiar ei să explice, atunci când fiica unui duce se căsătorea, acest lucru ducea deseori la o diminuare a statutului ei anterior. El însă bănuia că adevăratul motiv era faptul că o căsătorie ar fi scos-o din reşedinţa ducală şi i-ar fi stăvilit capacitatea de a se amesteca în vieţile locatarilor acesteia. Întrucât el era singura persoană care locuia acolo în afară de ea, asta însemna, de fapt, în viaţa lui.

Rochia ei de seară la modă, de culoarea unui lac îngheţat, îi punea în evidenţă pielea palidă, părul cenuşiu, ochii întunecaţi şi aerul regal. Îşi pierdea banii la pas foarte uşor, printre confidenţele făcute sotto-voce. Întregul joc de la masă încetini, de asemenea, ca să îi respecte ritmul. Rând pe rând, ceilalţi se scuzară şi părăsiră masa, până când rămaseră doar ei doi. Iar el bănuia că aceasta fusese intenţia ei de la bun început.

Îi strecură dealerului o guinee drept scuză, în timp ce mătuşa lui mijea ochii la noua mână de cărţi pe care tocmai o primise. Pe măsură ce vârsta îi subţia chipul şi îi ascuţea trăsăturile, ei doi semănau tot mai mult. Nu îşi dăduse seama de acest lucru până într-o zi când, pe la şaptesprezece ani, o vizitase în timp ce era bolnavă şi o văzuse fără farduri, perucă sau zâmbete care să îi distragă atenţia. Cu siguranţă, avea aceiaşi ochi castanii şi sprâncene drepte ca nişte aripi, şi poate chiar şi aceeaşi gură mare, deşi versiunea feminină a acestor trăsături părea mai puţin severă.

– Ce păcat de Kendale, murmură ea în timp ce studia cărţile. Bineînţeles, a aşteptat prea mult. Cu cât îmbătrâneşte un bărbat, cu atât e mai probabil ca vreo cochetă tinerică să îi sucească minţile.

Penthurst se gândi dacă să îşi apere prietenul, pe vicontele de Kendale, sau să accepte provocarea pe care tocmai o primise. La naiba, dacă mătuşa lui plănuise această seară ca să arboreze subiectul obositor al faptului că nu avea o soţie, urma să o oblige să fie directă şi nu avea să îi netezească deloc drumul.

– Pare foarte fericit şi foarte îndrăgostit. Ţi-ai dori să aibă parte de mai puţin de atât?

– Kendale îndrăgostit? Cine ar fi crezut că avea să vină şi ziua asta? Ţâţâi a exasperare, după care ceru o carte. Nu este potrivită. Toată lumea o ştie, inclusiv el. Ar fi trebuit să se însoare cum se cuvine. Dacă este foarte îndrăgostit, nu avea de ce să se priveze de asta.

– E prea cinstit ca să facă aşa ceva. Şi ar trebui să nu mai ceri cărţi. O să treci de douăzeci şi unu dacă mai iei o carte.

– Cinstit? Aşa i se spune unui nobil care se răsfaţă cu idei romantice mai potrivite pentru o şcoliriţă? Sper că tu ai mai multă minte decât o astfel de cinste.

– Stai liniştită, sunt atât de neîndurător de practic cu femeile mele, încât nimeni nu îmi va plânge de milă aşa cum faci tu cu Kendale.

Mai ceru o carte, în pofida sfatului lui. Trecu de douăzeci şi unu.

– Da. Ei bine, măcar el *s-a însurat*, nu-i aşa? Se simţi o notă de dezaprobare îndurerată. E foarte încântătoare, trebuie să recunosc. Şi, în pofida naşterii ei, are ceva stil.

El refuză să îi facă pe plac. Îşi întoarse atenţia spre sala de bal care servea drept salon de jocuri în această casă din Mayfair. Doamna Burton conducea cel mai cuviincios loc din Londra, cu excepţia cluburilor pentru gentlemeni, în care se puteau pierde averi întregi la jocurile de noroc, şi posibil singurul stabiliment pe care doamnele îl puteau vizita singure fără ca alţii să ridice din sprâncene. Se întreprinseseră unele acţiuni oficiale împotriva altor saloane de joc conduse de femei bine-crescute în casele lor, dar clientela aristocratică a doamnei Burton îi adusese acesteia o dispensă specială.

– Că tot veni vorba despre fete încântătoare, rosti mătuşa lui, în timp ce dealerul îi luă banii, ţi-am zis că nepoata lui Lady Barrowton vine în oraş? Se spune că e o frumuseţe.

– Se spune? Nu a văzut-o nimeni? Doar un colţişor al minţii lui acorda atenţie conversaţiei, întrucât restul minţii lui ştia deja ce avea să audă. Cea mai mare parte a atenţiei şi-o îndreptase spre intrarea în sala de bal. Tocmai sosise o femeie cu părul închis la culoare şi ochi expresivi. Lydia Alfreton.

Ce ciudat! Era convins că Southwaite îi menţionase că sora lui avea să fie la dineul acela restrâns de la Ambury. Şi totuşi, iat-o, gata în schimb să îşi forţeze norocul considerabil la mesele de joc.

Rochia verde pe care o purta îi flata părul de culoare închisă şi pielea foarte palidă. Părea fericită. Arăta aşa doar când juca, din păcate. Dacă ai fi întâlnit-o în timpul zilei, ochii ei s-ar fi holbat direct prin tine, opaci şi fără să te vadă, iar chipul i-ar fi rămas lipsit de expresie.

– Bineînţeles că unii i-au văzut nepoata. Altminteri nu ar fi putut să o laude. Cu toate astea, nu a mai fost în oraş. Vine pentru desăvârşirea pregătirii, înainte să iasă în lume.

– Deci este o copilă. Toţi copiii sunt încântători. Şi dulci. Şi plictisitori.

– Nu e deloc o copilă. E o fată proaspătă, inocentă. Mi-ar plăcea să i te prezint.

– Nu sunt interesat, dar mulţumesc.

Brusc, apropierea dealerului începu să o stinghereasc㠀. Îl alungă pe un ton imperios care îl făcu pe acesta să se retragă numaidecât, lăsând o sumă destul de mare de bani nesupravegheată. Se întoarse cu tot corpul spre el. Îşi îndreptă spre el capul cu păr cenuşiu, astfel încât următoarele ei cuvinte să nu poată fi ratate.

– Va trebui să te însori în cele din urmă, iar fata asta pare perfectă.

– Ţi-am spus cu mult timp în urmă că nu mă voi lăsa controlat în această privinţă. Dacă ai impresia că voi fi mai supus pentru că ridici subiectul într-un spaţiu public, şi nu acasă, te înşeli. Şi cu siguranţă că până acum ai aflat deja că nu intenţionez să mă însor cu o fată proaspătă şi inocentă dacă va veni vreodată vremea să mă însor.

Ea oftă îngăduitor.

– Nu ţi-am înţeles niciodată preferinţa pentru femei mai în vârstă.

– Chiar aşa?

Ea roşi şi îşi întoarse privirea, ca să evite să recunoască. Ceva îi distrase atenţia. Se încruntă.

– Presupun că ar trebui să mă închin în faţa preferinţelor tale, întrucât instinctele tale s-au dovedit atât de înţelepte în ceea ce o priveşte pe cea de acolo. Probabil că biata ei mamă se răsuceşte în mormânt.

Nu trebuia să se uite ca să ştie că se referea la Lydia Alfreton. O făcu oricum, chiar când doamna Burton o întâmpină pe Lady Lydia şi o escortă la masa de joc.

– Nu am avut nici un instinct în privinţa ei. M-a enervat, lucru uşor de înţeles, faptul că tu şi Lady Southwaite

ați decis cu cine mă voi însura înainte ca fata să aibă măcar o zi. Astfel de pacte aranjate dinainte sunt învechite, lipsite de legalitate și nu trebuie tolerate.

După ce intrase în posesia moștenirii lui, la cincisprezece ani, printre primele lucruri pe care le făcuse fusese să respingă aranjamentul lor ridicol. Doar mătușa lui mai vorbea despre el. Se îndoia că își mai amintea altcineva de el.

– Celeste a fost cea mai dragă prietenă a mea, și atât de dulce și de bună. Cine s-ar fi așteptat ca fiica ei să... ei bine, să ajungă așa.

Arătă cu mâna spre Lydia, care tocmai câștigase o aruncare. Oamenii se strânseseră în jurul ei, să o privească. Poate că îi atrăgea reputația ei de persoană care câștigă mereu. Sau poate entuziasmul ei vivace. Cu ochii aprinși de la lumini pe care, în mod normal, lumea nu le vedea niciodată în ea, își ridica privirea și brațele, râzând de fiecare dată când câștiga, ca și când i-ar fi mulțumit Providenței pentru că îi favorizase pariurile.

Mătușa lui cloncăni dezaprobator.

– În timpul zilei e un sfinx, de necunoscut. Aici, noaptea, e ca o bacantă beată de la vin. Îl va ruina pe Southwaite, dacă nu o strunește. Toți spun asta. Se va ruina pe sine, pe el, toată familia.

– Câștigă. Dacă continuă așa, probabil că va dubla averea familiei, nu o va ruina.

Tocmai asta era problema. Southwaite era convins că, dacă avea să piardă măcar o dată, la greu, toate astea aveau să se încheie.

– Nu mă refer la jocurile de noroc.

Asta îi atrase atenția.

– Doar nu vorbești despre bărbați.

– Oare?

– Nu este interesată de bărbați. De jocurile de noroc, da. De cai, da. De artă și literatură, da. Dar dacă circulă zvonuri despre celălalt fel de ruină, nu sunt corecte.

– Ai auzit asta de la Southwaite, fără îndoială. De parcă el ar ști! Miji ochii spre cealaltă parte a încăperii.

S-a împrietenit cu mai mulţi bărbaţi în timp ce juca şi nu este deloc sfioasă în conversaţiile cu ei, din câte mi se spune. Mătuşa ei, Amelia, este cât se poate de supărată din pricina asta. Clătină din cap. Scumpa, scumpa mea Celeste! Poate că e mai bine că nu a trăit să vadă asta.

Îşi înăbuşi pornirea de a-i repeta că bârfa asta era de departe incorectă. La urma urmei, ce ştia el? Cu siguranţă că Southwaite îşi făcea griji pentru sora lui. Dacă familia avea şi alte probleme în afară de jocurile de noroc la care se deda fata, Penthurst nu se aştepta să fie informat şi el.

Parcă pentru a întări şuşotelile mătuşii lui, un bărbat se apropie de masa de joc. Se strecură prin mulţime, astfel încât să ajungă lângă cotul Lydiei. Penthurst îşi înclină capul, să vadă mai bine chipul individului. Nu reuşi să îşi stăpânească râsul când îl recunoscu pe bărbat. Algernon Trilby? Trilby şi Lady Lydia? *Puţin probabil.*

– Ce e aşa de amuzant? întrebă mătuşa lui.

– Mă gândesc la ce mi-ai spus, şi chiar nu am putut să mă abţin.

– Râzi cât vrei. *On dit* este rareori greşită în astfel de lucruri. Îl chemă pe dealer şi se întoarse la cărţile ei.

Ideea de a-i fi prezentat nepoatei dulci şi inocente a lui Lady Barrowton reveni în discuţie. El evită orice angajamente de a o cunoaşte. În timp ce îşi măsurau cu grijă paşii în dansul lor de tatonare şi împotrivire, îşi dădu seama că se uita din când în când spre Lydia, care părea să câştige frumos la zaruri.

Părea să îl cunoască pe Trilby. Vorbi cu el de mai multe ori. Orice i-ar fi spus, îl făcu pe acesta să se înroşească. În cele din urmă, Trilby se desprinse de lângă ea şi se duse să urmărească jocul de faraon[1]. Lady Lydia părea

[1] Unul dintre cele mai vechi jocuri de noroc cu cărţi de joc. Denumirea provine probabil de la imaginea unui faraon de pe un pachet de cărţi. S-a răspândit în Europa în secolele XVIII–XIX şi în SUA în secolul XIX. Se miza pe numărul sau rangul unei cărţi extrase dintr-o cutie. (n.tr.)

să știe cum să scape de un interes nedorit cu eleganță, dar fermitate.

Aproape că îi atrase atenția mătușii lui asupra acestui fapt, astfel încât să o scutească pe sora prietenei ei de astfel de bârfe nenecesare. Chiar când fu pe punctul de a vorbi însă, plecă și Lydia de la masă. Nu mai avea ochii luminoși, ci acea expresie distantă, goală, care o făcuse pe mătușa lui să o numească sfinx. Se îndreptă direct spre ușile care duceau spre terasă și ieși din încăpere.

La douăzeci de pași în urma ei se afla Algernon Trilby.

– Trebuie să mă scuzi. Cred că mă voi retrage pentru scurt timp, după care mă poți duce acasă. Mătușa lui îi întinse mâna, ca să o ajute să se ridice.

– Voi veni să te caut peste câteva minute, spuse el.

– Să nu fie prea puține. Cele mai bune bârfe vor fi în salonul pentru odihnă.

– Voi aștepta până îți faci plinul.

Ea porni la atac. Lăsă treizeci de lire pe masă, ca și când ar fi fost prea mare deranjul să le pună înapoi în săculețul de mână. Pentru o femeie care fusese susținută toată viața de duci, probabil că așa și era. Făcu un semn să se împartă cărți.

Cu aprobarea mătușii lui, veniră alți jucători care să folosească masa. Urmă un joc vioi. În timpul celei de-a patra runde, el se uită prin încăpere și își dădu seama că nici Lydia, nici Trilby nu se întorseseră încă.

Nu văzuse nici un semn cum că Lydia ar fi plănuit un rendez-vous în taină, dar cu fiecare minut care trecea tot mai mulți oameni aveau să presupună că așa stăteau de fapt lucrurile. Și-l imagină pe Trilby afară, în clipa aceea, în cel mai rău caz enervând-o și în cel mai bun caz deranjând-o.

Abandonă jocul, se ridică și se îndreptă spre uși. La urma urmei, dacă ar fi fost sora lui, s-ar fi așteptat ca Southwaite să fie cu ochii pe ea.

capitolul 2

Lydia ţinu foaia de hârtie la lumina felinarului şi citi cuvintele cunoscute. Îl privi încruntată pe Algernon Trilby.

– Să îmi trimiteţi această scrisoare şi să-mi solicitaţi o întâlnire a fost de nescuzat, iar acum îndrăzniţi să faceţi insinuări cu privire la pagina pe care mi-aţi adus-o. Aţi înnebunit?

– Dar dumneavoastră? Chiar şi la lumina felinarului, ea îl văzu înroşindu-se.

El reuşi să manifeste o indignare semeaţă cu care să îşi mascheze stinghereala. De îndată ce ieşise pe uşile acelea, îl întâmpinase cu cât de multă furie îndrăznea să afişeze într-un loc în care oricine l-ar fi putut vedea, dacă ar fi ales să o facă.

– Am fost şocat când am citit, continuă el. Şocat, vă spun. Să vă asumaţi asemenea riscuri. Să compromiteţi onoarea familiei dumneavoastră...

– Nu fiţi prost! De unde o aveţi? Îi flutură hârtia în faţă.

– Am cumpărat-o. Am plătit destul de mult pe ea, ca să vă scutesc de scandalul pe care l-ar isca dacă ar cădea în mâini greşite.

– A fost scoasă dintr-un text mai mare. Mult mai mare.

– Într-adevăr. Jurnalul din care provine nu vă face cinste. Nici nu explică de ce ţineaţi o listă şi o evidenţă detaliată a corăbiilor din Portsmouth şi a mişcărilor acestora, cu nici doi ani în urmă. S-ar părea că... Ei bine, s-ar părea că de fapt...

Ridică din sprâncene şi îşi ţuguie buzele.

Lydia se holbă la lista cu corăbii. Părea că ţinea evidenţa flotei navale din motive cu desăvârşire greşite.

Într-o lume raţională, nimănui nu i-ar fi trecut vreodată prin minte că ea, dintre toţi oamenii, ar fi spionat flota pentru francezi. Lumea însă nu era raţională în momentul acela, din nefericire. Oamenii erau îngrijoraţi

că avea să urmeze curând o invazie şi că agenţi francezi stăteau la pândă în mijlocul lor. Chiar şi fratele ei petrecuse mult timp apărând ţara de astfel de lucruri.

Ce încurcătură! Şi căzuse pe mâinile unui prost precum Trilby... Inspiră adânc, ca să îşi stăpânească emoţiile haotice care o încercau.

– Nu este un jurnal. Este un *roman*, scris la persoana întâi.

Nu era un roman bun. Ci o primă încercare stângace. Un exerciţiu spasmodic de măiestrie romantică, în timp ce aştepta să se întâmple ceva minunat. Simpla amintire a manuscrisului îi trezi un sentiment de nostalgie şi tristeţe şi îi aduse aminte de un sezon de primăvară la care încă visa. Nu mai văzuse paginile cu pricina de mai bine de un an şi jumătate. Din ziua în care ştiuse că, la urma urmei, nu mai avea să se întâmple nimic minunat. Vreodată. Lăsase manuscrisul la reşedinţa de vară a mătuşii Amelia, în Hampshire, neterminat.

Sau nu? Atât de multe amintiri din vremea aceea fuseseră înghiţite de norul gri şi mohorât în care trăise aşa de multă vreme de atunci.

Trilby îşi împreună mâinile la spate şi se holbă de-a lungul nasului, acuzator. Părul îi forma un V pe frunte, din care porneau arcadele în retragere faţă de linia părului, iar efectul îi alungea faţa deja îngustă. Mârşavul îndrăznea să se poarte cu infatuare şi o cerceta de parcă ar fi judecat-o.

Cine ar fi ghicit că acest bărbat anost ar fi avut tupeul să provoace astfel de belele? Venise în oraş cu şase luni în urmă şi fusese prezentat printr-un verişor care era fratele mai mic al soţiei unui baronet. Nimeni nu i-ar fi acordat vreo atenţie, doar că unele amfitrioane consideraseră că trucurile lui de prestidigitaţie erau o modalitate amuzantă de a umple o oră în saloanele lor. Însuşi interesul Lydiei faţă de acele trucuri, pentru propria edificare, o făcuse să facă cunoştinţă cu el.

Mototoli foaia de hârtie în pumnul ridicat, chiar lângă faţa lui.

– Trebuie să îmi daţi restul manuscrisului. Numaidecât. Este dezonorabil pentru dumneavoastră să îl reţineţi.

El privi spre pumnul ei şi îşi îndreptă spatele.

– Mai sunt şi alte foi. O puteţi păstra pe aceasta, dacă doriţi.

Se gândi la „celelalte" foi. Modul neprofesionist în care umpluse romanul cu liste de feluri de mâncare festive sau cu descrieri ale rochiilor de bal – sau ale corăbiilor ancorate – îi reveni în memorie. Cea din urmă parte fusese o încercare de a reda coloritul local, la fel şi enumerarea trupelor aflate de-a lungul coastei din apropierea moşiei familiei ei din Crownhill.

Vai! Ar fi arătat la fel de rău precum corăbiile.

Personajele din romanul ei evoluau, la fel şi detaliile despre povestea lor de dragoste, care se baza pe puţină experienţă, dar pe multe fantezii.

Apoi câteva dintre pasajele mai intime dintre eroul şi eroina ei îşi făcură loc printre gândurile ei. O anumită scenă, scrisă într-o noapte de o singurătate şi de un dor nespuse, i se derulă prin minte...

Cerule mare!

Se îndepărtă de felinar ca el să nu îi vadă reacţia. Romanul acela conţinea capitole care ar fi făcut ca pagina aceasta să pălească prin comparaţie, dacă ar fi fost descoperite. Şi dacă s-ar fi presupus că era vorba despre un *jurnal*...

– L-aţi citit?

– Nu în întregime. Nu mi s-a părut că se cuvine.

– Nu, nu s-ar fi cuvenit, chiar dacă este *o operă de ficţiune*. Este scris atât de prost, încât nu aş suporta să îl citească cineva. Faptul că am considerat că un astfel de demers literar ar trebui să includă liste cu corăbiile observate de pe dealul acela este o dovadă suficientă a calităţii lui slabe.

– Sau a altceva, murmură el.

– Repet, este doar un roman. Trebuie să mi-l înapoiaţi. Ştiţi că trebuie.

Bărbatul se scărpină în zona în care începuse să chelească, gândindu-se la asta.

– M-am zbătut destul de mult ca să pun mâna pe el. Ca să vă scutesc, cum am spus. Nu sunt un bărbat bogat. Mi-ar plăcea să fiu despăgubit.

Acum trecuseră la subiect.

– Cât de tare v-aţi zbătut, domnul Trilby?

– Cam de zece mii de lire.

I se tăie respiraţia. Era nebun? Se îndoia că plătise mai mult de o sută, cel mult. De unde să fi făcut el rost de zece mii în bani lichizi?

De unde avea să facă *ea* rost de ei, la o adică?

Suma scandaloasă o descurajă. Se părea că Trilby înţelegea valoarea a ceea ce găsise. Nu credea că se putea târgui cu el, să mai lase din sumă, deşi trebuia să încerce.

– Nu am cum să vă despăgubesc pentru toate cheltuielile pe loc.

– Intraţi acolo şi aruncaţi zarurile sau jucaţi la cărţi. Am văzut ce talent aveţi la asta.

– Şi dacă pierd? Aş fi la pământ, încât nu aş putea să vă mai plătesc vreodată, ani în şir. Voi găsi o cale de a vă aduce o mare parte din sumă şi promit să vă plătesc restul mai târziu. În cele din urmă, veţi fi despăgubit în întregime.

Ar fi murit dacă avea să fie nevoită în viitor să joace doar ca să îi plătească acestui şantajist. Îşi folosea mult mai bine câştigurile şi i s-ar fi frânt inima să le neglijeze.

El îşi încrucişă braţele şi se îmbufnă.

– Dacă nu întrezăriţi nici o posibilitate de a face asta, poate că fratele dumneavoastră ar putea.

Ideea ca Southwaite să vadă romanul şi, Doamne fereşte, să citească *scena aceea*, aproape o doborî.

– Dacă fratele meu află despre asta, mai degrabă vă va provoca la duel şi vă va ucide pentru că aţi îndrăznit să mă şantajaţi..

El făcu un pas în spate când auzi ameninţarea, dar reveni destul de repede pe poziţie.

– Şantaj? Încerc să vă protejez de cele mai rele speculaţii cu privire la caracterul şi loialitatea dumneavoastră, iar dumneavoastră mă acuzaţi de aşa ceva? Mă simt lezat.

– Ba nu sunteţi deloc lezat. Sunteţi foarte nerăbdător şi lacom.

– Astfel de insulte nu vor fi tolerate. Dacă Southwaite nu va coopera, sunt sigur că îi voi găsi o altă utilizare. Există persoane care plătesc frumos pentru astfel de lucruri. Arătă spre pumnul ei. Bunăoară, pentru restul listei de acolo. Poate că guvernul ar plăti ca să o vadă.

– Nimeni în afară de mine nu vă va despăgubi pentru tot deranjul dumneavoastră. Nu ar fi mai bine să primiţi o parte din fonduri curând şi restul mai târziu, decât o sumă mult mai mică numaidecât?

Prefăcându-se în continuare insultat, se gândi la asta. Ea se întoarse cu spatele la el şi îşi încrucişă braţele, aşteptând. Atunci observă un bărbat lângă casă, care părea că tocmai ieşise pe uşile salonului. Acesta se uită în jur, până îşi concentră privirea asupra ei. Chiar atunci simţi o atingere pe umăr, când domnul Trilby îi atrăgea atenţia.

Bărbatul de lângă uşă observă atingerea, era convinsă de asta. Părea şi mai înalt. Înaintă cu paşi apăsaţi şi lumina felinarului îl surprinse. De o statură impresionantă, purta o redingotă bleumarin cu broderie aurie discretă, dar scumpă, pe margini, ca şi când posesorul ei ar fi renunţat cu regret la costumele mai fanteziste din trecut. Licăririle mici care se reflectau din firele acelea de aur o înştiinţară despre cine era vorba.

– Lady Lydia, vă pot fi de folos?

Vocea lui îi confirmă identitatea chiar în momentul în care îi văzu limpede chipul. Ducele de Penthurst se uita cu ochii lui adânciţi în orbite nu la ea, ci ţintă la domnul Trilby care se afla în spatele ei. Ochii începură să-i scapere pe măsură ce se apropie de ei, făcându-l să arate periculos. Trilby înlemni de uimire.

Penthurst se încruntă.

– Domnule, luaţi mâna de pe doamna, vă rog.

– Mai bine aţi face cum vă spune, domnule Trilby. Excelenţa Sa ucide uneori bărbaţi în dueluri pentru astfel de chestiuni mărunte. Fiind duce, i se permite.

Trilby îşi retrase mâna de pe umărul ei ca şi când l-ar fi ars. Se îndepărtă doi paşi lungi de ea.

– Eu... Adică eu...

– Penthurst, mereu o plăcere să te văd. Făcu o reverenţă. Îl cunoşti pe domnul Trilby? Ne-am întâlnit din întâmplare aici şi îmi arăta cum face unul dintre trucurile dumnealui.

– Nu ne-am cunoscut, deşi am auzit despre trucuri. Nu ştiam că implicau deranjarea femeilor.

Trilby rămase cu gura căscată.

– Deranj...? Nu, niciodată, domnule. Eu... Eu...

– Nu m-a deranjat deloc, domnule. O simplă bătaie uşoară pe umăr, ca să indice faptul că trucul s-a încheiat.

– Mai mult decât o bătaie uşoară, aş zice eu.

– Poate că tu ai zice aşa, dar eu nu. Dacă nu l-ai fi speriat, sunt convinsă că ar fi fost într-adevăr o bătaie foarte scurtă.

Expresia severă a lui Penthurst nu se înmuie deloc.

Pentru a îndrepta confruntarea spre ceva mai puţin dramatic, le făcu cunoştinţă celor doi. Penthurst nu părea bucuros de asta. Trilby abia dacă îşi stăpânea uşurarea. Bolborosi şi se gudură pe lângă cel dintâi vreo jumătate de minut, vorbind aiurea, iar ducele nu îl ajută mai deloc.

– Ei bine, trebuie... Adică ar trebui... Aproape împiedicându-se, Trilby îşi luă rămas-bun de la ei.

Penthurst se uită înspre grădină, profilul conturându-i-se în lumina felinarelor. Lydia făcu şi ea un pas spre uşi.

– Am întrerupt ceva, Lydia?

Ea se răsuci.

– Doar o conversaţie.

– Păreai foarte furioasă când am ieşit. Te deranja bărbatul acela?

– Doar cu conversaţia lui plictisitoare.

– Îşi ţinea mâna pe tine.

– A vrut să-mi atragă atenţia, atâta tot. Mă tem că e cam prost.

– Mi s-a părut că ai fost de acord să te întâlneşti cu el aici. Se întoarse şi se uită la ea. Lumea a observat.

– Tu ai observat, evident.

– Şi alţii. Lumea observă mereu astfel de lucruri.

– Câtă neglijenţă din partea mea, atunci, să menţionez că aveam nevoie de o gură de aer în faţa lui. Deşi nu pot fi responsabilă pentru cine vrea să ia o gură de aer în acelaşi timp cu mine, nu-i aşa? Dacă ai venit ca să mă salvezi, nu era necesar. Chiar dacă a fost un gest galant, persoana mea nu trebuie să te preocupe.

– Ca prieten al fratelui tău şi al familiei tale, şi ca gentleman, nu pot îngădui să fii victima unui Trilby sau a unei posibile bârfe care ar putea rezulta din faptul că el te-a urmat aici, chiar dacă purtarea ta l-a invitat.

Acea ultimă parte o făcu să îşi piardă cumpătul şi aşa fragil. Din pricina lui, încă mai avea de reglat lucrurile cu Trilby. Cât despre felul de a fi al lui Penthurst – în mod regretabil, nu îl simpatiza pe duce din mai multe motive excelente. Unul era faptul că *într-adevăr* se duela cu oameni inferiori şi scăpa nepedepsit. Un altul era felul lui mândru de a-i vorbi de sus, dar şi cu prea multă familiaritate.

Cel din urmă avea de-a face cu timpul foarte lung de când se cunoşteau. Fusese prietenul lui Southwaite de mulţi ani şi făcea parte din cercul familiei sale de când îşi putea aminti ea. Însă nu o plăcuse sau aprobase

niciodată. Chiar și pe când era doar o copilă, dacă făcea vreo ispravă care fratelui ei și celorlalți prieteni ai lui li se părea amuzantă, Penthurst deseori o privea într-un mod mai critic și, la fel cum făcea și acum, o corecta ocazional.

Din punctul ei de vedere, maturitatea avea câteva beneficii și unul dintre ele era că nu trebuia să îl suporte pe ducele de Penthurst mai mult decât era absolut necesar. Nu avea nici o intenție să îi îndure aroganța acum, într-o zi în care în viața ei apăruse o problemă foarte mare.

– Cât de amabil din partea dumitale, domnule, să îmi amintești de defectele mele, ca să le pot corecta. Sunt onorată că te-ai deranjat pentru mine. Și acum, ca să nu se bârfească despre *noi*, poate că ar trebui să ne întoarcem în salon. Spunând acestea, o porni apăsat spre ușă.

El ajunse primul la ele și deschise una.

– În definitiv, ce cauți aici? Credeam că vei fi la dineul din seara aceasta.

– Sunt convinsă că te înșeli. Trecu ca o adiere pe lângă el și intră din nou în încăpere.

El își potrivi ritmul cu al ei.

– Fratele tău a menționat acest lucru în treacăt chiar în după-amiaza asta când ne-am văzut. O cină neprotocolară restrânsă acasă la Ambury, mi-a zis, împreună cu tine și alți câțiva. Ai uitat data, sau jocurile te-au ademenit atât de tare, încât nu ai putut rezista nici măcar o seară?

Îi trecu prin minte să fie de acord cu cel de-al doilea motiv. Probabil că asta ar fi atras o altă mustrare, așa cum o mustrau toți ceilalți pentru faptul că juca jocuri de noroc. Cu toate astea, nu putea pur și simplu să explice că lipsise de la petrecere ca să se întâlnească cu un șantajist.

Totuși, trebuia să opteze pentru varianta cu memoria proastă.

– Vai, cred că s-ar putea să ai dreptate. Poate *chiar* am uitat. Clipi des și se prefăcu buimacă. Nu știu de ce, dar

am crezut că cina va avea loc mâine-seară. Ce îngrozitor din partea mea! Va trebui să îi scriu Cassandrei mâine-dimineaţă şi să o implor să mă ierte.

El îşi scoase ceasul de buzunar.

– Încă poţi ajunge. Vei întârzia, dar e scuzabil.

– Nu cred...

– Aşteaptă aici! O voi lua pe mătuşa mea şi voi cere să ni se aducă trăsura, apoi te vom lăsa acolo în drum spre casă.

– Nu este necesar...

Dar el se îndepărta deja cu paşi apăsaţi.

Ea aproape că bătu din picior. Acum avea să-şi facă apariţia la cină după ce se scuzase că nu poate participa, ceea ce avea doar să îl facă pe fratele ei şi pe toţi ceilalţi prezenţi să îi pună tot felul de întrebări. Penthurst ar trebui să îşi vadă de treburile lui.

Se uită pe furiş la Trilby. Îi prinse privirea. El se trase de guler, făcu o grimasă, apoi zâmbi. Se purta de parcă ei doi ar fi împărtăşit o conspiraţie care aproape că fusese descoperită.

Măcar nu mai părea ofensat. Spera că asta însemna că avea să aştepte înainte să facă ceva nesăbuit, cum ar fi să îl abordeze pe fratele ei. Mimă acţiunea de a scrie, după care arătă de la ea spre el, ca să îi indice că avea să îi trimită un bileţel curând. La întoarcerea acasă, avea să se gândească ce anume ar trebui să scrie în el.

Acum că domnul Trilby se potolise, pentru moment, se îndreptă spre uşă, să îi găsească pe Penthurst şi pe mătuşa lui.

Casa familiei Ambury se afla la cel mult cinci străzi de salonul doamnei Burton. Erau, îşi zise Penthurst, cele mai lungi cinci străzi pe care le străbătuse vreodată în viaţa lui.

Ar fi fost prea generos să spună că mătuşii lui îi displăcea compania Lydiei. Dacă i s-ar fi cerut părerea, ar fi refuzat să îi permită să facă acest lucru. Aşa că o puse în faţa faptului împlinit. Acum, mătuşa lui stătea lângă

Lydia, trasă la faţă şi cu ochii scăpărând luminiţe nemiloase în timp ce o măsura pe tânăra ei însoţitoare cu priviri piezişe şi critice.

– Este vorba despre un dineu, aşa mi-ai spus când m-aţi luat. E adevărat, Lydia? Te ducem la un dineu? Este destul de târziu pentru asta.

Lydia rămase nemişcată, lipsită de expresie şi cu ochii ei închişi la culoare plini de indiferenţă. Chipul ei nu exprima nici o reacţie la examinarea continuă. Ai fi zis că îşi pierduse auzul, atât de impasibilă stătea.

– Oare celor de la dineu nu li se va părea ciudat dacă ajungi târziu, îmbrăcată cu rochia asta de mătase? Este mult prea elegantă şi se potriveşte doar pentru un bal.

– Sunt convinsă că li se va părea ciudat, se mobilizează Lydia să spună. Poate ar fi mai bine dacă m-aş duce acasă. Penthurst, i-ai putea porunci vizitiului să o ia în cealaltă parte a Berkeley Square pentru asta, în loc să mă ducă la familia Ambury.

– Mă tem că Lady Ambury nu m-ar ierta niciodată, nici pe tine, dacă te-aş ajuta să o laşi cu buza umflată, spuse el.

– Lady Ambury? O expresie plină de înţelegere şi mulţumire de sine apăru pe chipul mătuşii. Ah! Bineînţeles.

Ceea ce îl aduse pe sfinx la viaţă. Lydia îşi întoarse capul şi surprinse privirea dezaprobatoare îndreptată spre ea.

– Bineînţeles că *ce anume*, Lady Rosalyn?

Mătuşa lui pufni şi îşi ridică bărbia.

– Nimic, nimic.

– Vă implor să îmi spuneţi. S-ar părea că abia aşteptaţi să o faceţi.

De data asta, femeia nu o mai privi în treacăt, ci se holbă uluită la ea. Ochii ei adânciţi în orbite se afundară şi mai tare sub fruntea-i încruntată.

Ducele cunoştea privirea aceea.

– Mătuşă Rosalyn...

– Te rog să nu te amesteci. Fata a zis că abia aştept să-i spun şi aşa voi face. Se întoarse cu tot corpul spre ea, ca să răspundă fără ocolişuri la provocarea Lydiei. Prietenia ta cu soţia lui Ambury nu îţi face deloc cinste. Fratele tău a interzis-o odată, iar aventurile amoroase ale prietenului lui nu ar fi trebuit să îl facă să renunţe la acea hotărâre sănătoasă. Întrucât a făcut-o şi acum eşti din nou prietenă cu ea, *bineînţeles* că te vei îmbrăca în rochii de mătase subţire şi vei vizita singură un salon de jocuri. Influenţa pe care o are asupra ta ar fi supărat-o nespus pe mama ta şi mi-aş neglija datoria faţă de amintirea ei dacă nu aş spune-o. Gestul afectat cu care îşi încheie discursul reuşi să cuprindă nu doar rochia Lydiei, ci întregul ei caracter.

El îşi căută batista, pregătit să o aline pe Lydia când avea să izbucnească în plâns. Îi aruncă mătuşii lui o privire dură, dezaprobatoare. Era recunoscută pentru abilitatea ei de a le face pe femei să izbucnească în lacrimi. Nu era nici momentul, nici locul potrivit, iar Lydia nu era pupila ei.

Lydia nu plânse. Nici măcar nu arătă vreun semn de mânie, cu excepţia felului în care îi scăpărau ochii.

– Nu sunteţi de acord cu Cassandra, văd asta. Sau cu mine, din câte deduc. Aţi fi preferat să ducem amândouă nişte vieţi obişnuite, în loc să îmbrăţişăm o independenţă mai mondenă. Aveţi dreptate când spuneţi că m-a influenţat, dar în bine. Mai degrabă îmi doresc să nu se fi măritat cu Ambury şi să nu se fi domesticit, ca să mă însoţească în drumul meu spre naiba.

Mătuşa lui căscă gura de uimire.

– Fată egoistă şi îndărătnică, împroşcă ea, bătându-se peste piept de parcă ar fi avut palpitaţii. Mama ta a fost cea mai dragă prietenă a mea, iar asta nu este demn de fiica ei. Chiar că să te duci la naiba! Amelia mi-a mărturisit îngrijorările ei, dar este limpede că a fost prea sfioasă ca să le recunoască pe cele mai rele.

– Mătuşa mea, Amelia, abia dacă mă cunoaşte. Am petrecut puţin timp împreună în aproape doi ani. Mai

nou, când fratele meu are nevoie de un paznic pentru mine, recurge la mătușa Hortense.

– Hortense! De parcă ar fi bună la ceva! Are un fel de a fi formidabil, dar îi lipsește hotărârea și judecata. Este foarte sigură pe agerimea ei, dar nu ar observa nici dacă un negustor ar înșela-o la bani. Sunt convinsă că o faci să danseze după cum îi cânți tu în ocaziile în care te însoțește. Ai cerut-o pe Hortense ca să îți faci de cap chiar sub nasul ei?

– Acum îmi insultați mătușa. Ați terminat sau mai sunt și alții pe lista dumneavoastră?

El se uită pe geam. Încă o stradă. Posibil ca până atunci să se lase cu o încăierare.

– Doamnelor, cred că cel mai bine ar fi să punem capăt acestei conversații înainte să aveți amândouă nevoie de săruri.

Mătușa lui se întoarse furioasă spre el. El îi ținu piept cu o privire neclintită. Ea își înăbuși orice intenționase să spună.

Nu și Lydia însă.

– Mi se pare foarte nedrept din partea dumneavoastră să o amestecați pe mama în toate astea, ba mai mult, să o folosiți ca scuză ca să îmi faceți reproșuri. Nici o datorie față de ea nu ar putea include să mă insultați.

Mătușa lui aproape că se ridică de pe banchetă.

– Oare chiar așa, fată nespus de îndrăzneață? Noi două gândeam la fel în ceea ce te privește și în toate celelalte. Mă doare că mă simt chiar ușurată de faptul că încăpățânarea nepotului meu m-a scutit de la a-mi face datoria. Așa măcar, când te duci la naiba, nu îmi vei târî și familia după tine!

Pufnind zgomotos de indignare, mătușa lui își întoarse privirea și ignoră complet prezența Lydiei. Lydia înclină din cap întrebătoare.

El își dădu seama că nu i se spusese niciodată despre pactul acela vechi dintre mama ei și mătușa lui. Nu se întrebase niciodată dacă ea știuse sau nu, dar era logic

ca ea să nu fi ştiut nimic. Lydia avea cinci ani când el îl respinsese.

Trăsura se opri în cele din urmă. Mai mult decât bucuros să ia o gură de aer proaspăt, coborî şi îi oferi mâna Lydiei. În interiorul trăsurii, mătuşa lui rămase ca o statuie de piatră arogantă holbându-se drept în faţă.

Lydia se uită spre casa fratelui ei, aflată de partea cealaltă a pieţei.

– Ar fi mai puţin jenant dacă m-aş duce pur şi simplu acasă. Cu siguranţă, nu se va supăra nimeni.

Sosirea lor îl nedumeri pe lacheul care deschise uşa. Se uită confuz peste umăr, spre zarva care se auzea din sufragerie. Se scuză şi plecă în grabă.

– Ţi-am spus că ar fi trebuit să mă duc acasă, zise Lydia. Voi stârni o scenă venind aşa târziu.

Lacheul se întoarse cu Lady Ambury. Cu părul închis la culoare, ochii albaştri şi prea voluptuoasă pentru binele ei, fosta Cassandra Vernham o întâmpină pe Lydia cu încântare.

– Am insistat să vin, ca să ştii că încă eşti bine-venită. O sărută pe Lydia, după care îşi întoarse privirea aceea albastră asupra lui. Văd că ai avut un rendez-vous înainte, Lydia. Ce frumos din partea ducelui să te împartă cu noi şi să te aducă înainte să se termine primul fel de mâncare.

– Nu un rendez-vous, spuse Lydia, îmbujorându-se. Eu... Adică el...

– Nu trebuie să îmi explici, scumpa mea. Cel puţin nu până după cină. Ai vrea să ni te alături, Penthurst? Poţi echilibra masa.

– Spre regretul meu, mă aşteaptă o altă doamnă. Îşi luă rămas-bun de la ele şi se întoarse la doamna cu pricina, oţelindu-se pentru călătoria înapoi spre Grosvenor Square.

Pe la jumătatea drumului, ultimele cuvinte ale lui Lady Ambury răzbătură prin şuvoiul nesfârşit de indignare care se revărsa dinspre mătuşa lui. „Poţi echilibra masa." Ceea ce însemna că Lydia o dezechilibrase, ceea

ce însemna că, de fapt, nu era aşteptată la cină. Nu uitase data. Îşi anunţase absenţa, ca să meargă la salonul doamnei Burton.

Ca să joace? Sau ca să aibă parte de un rendez-vous cu Algernon Trilby? Spera că nu era vorba de a doua variantă. Dacă chiar voia să se ducă la naiba, putea găsi un drac mai bun ca el.

capitolul 3

– De ce mergem aşa de repede? Sarah se grăbi să ţină pasul cu mersul hotărât al Lydiei.

– Pentru exerciţiu. Puţină îmbujorare e sănătoasă, Sarah. Suntem prea leneşe.

De asemenea, riscau să întârzie la rendez-vous-ul ei cu domnul Trilby. După ce se gândise mai bine, ajunsese la concluzia că ar fi neînţelept din partea ei să facă vreo referire la romanul ei în scris, aşa că îi ceruse doar să se întâlnească în dimineaţa aceea în parc, ca să discute mai în amănunt.

– Dacă aveaţi nevoie de îmbujorare, am fi putut să ne plimbăm în jurul pieţei de trei ori, mormăi Sarah. Aţi spus că ne vom bucura de aerul matinal, nu că vom alerga în jurul lacului Serpentine.

– Eu mă asigur că poţi ieşi să te bucuri de o zi frumoasă, şi tu doar te plângi. Data viitoare te las acasă.

– Ca să fiu mustrată de mătuşa dumneavoastră, Hortense? Nu mulţumesc, milady. Mi-a încins urechile o jumătate de oră bună când a aflat că v-aţi dus la librărie singură, cu două zile în urmă.

Aluzia la urechi încinse îi aminti de cearta din trăsură cu mătuşa lui Penthurst, cu două seri în urmă. Era convinsă că avea să fie mustrată din pricina asta. După ce familia va discuta şi va numi pe cineva care să încerce s-o corecteze.

Oare cine avea să fie? Nu fratele ei. Trebuia să se înfurie rău de tot ca să îi vorbească despre comportamentul

ei. Mătuşa Hortense? Lecţiile primite de la ea nu prinseseră prea bine în trecut, aşa că pesemne avea să fie ales altcineva. Emma? Soţia fratelui ei nu ar mustra-o propriu-zis.

Măcar Emma recunoştea că nu era o copilă, spre deosebire de ceilalţi. Cu toate astea, felul foarte deschis de a fi al Emmei era posibil să o stânjenească mai tare decât o mustrare. Puteai ignora mustrările, dar era destul de greu să te fereşti de privirea directă a Emmei şi de întrebările ei.

Bineînţeles că nimeni nu ar fi învinuit-o pe mătuşa lui Penthurst. Era un bastion al societăţii şi întreaga lume ţinea cont de părerea ei. Nimeni nu ar fi crezut că atacase caracterul, educaţia, comportamentul şi virtutea cuiva în doar şase sau şapte propoziţii. Cei care chiar ar fi crezut una ca asta, cu siguranţă ar fi presupus că o făcuse pe bună dreptate.

Înaintă, simţindu-se jignită. Situaţia cu familia ei îi aminti de cea nouă, cu domnul Trilby. Oamenii aveau o părere foarte proastă despre ea, deşi nu avusese niciodată şansa să se poarte rău! Devenise cumva sora-problemă a lui Southwaite pentru simplul fapt că evita să se mărite şi îşi dorea... ceva diferit. Orice ar fi fost mai puţin previzibil. Un strop de aventură din când în când. Un motiv să se entuziasmeze. Oare era atât de rea pentru că îşi dorea alte experienţe decât cele decretate de obicei pentru o femeie încă de la naştere?

Scrută parcul, în timp ce o conducea pe Sarah tot mai adânc în el. Un corp de miliţie civilă se antrena aşa cum făcea aproape în fiecare zi. În depărtare văzu nişte gentlemeni călare, care profitau de ora timpurie şi de lipsa de vizitatori ca să călărească mai tare.

În faţă, în spatele miliţiei, îl văzu pe domnul Trilby care se plimba încolo şi încoace, cu mâinile împreunate la spate. Nu părea să aibă îndeajuns de multă minte încât să o pornească spre ea, ca să pară că se întâlniseră întâmplător.

În timp ce o îndruma pe Sarah pe lângă miliție, unul dintre membrii acesteia o observă pe Sarah și îi zâmbi cuceritor. Sarah se prefăcu că nu îl vede, dar se îmbujoră.

Lydia mai înaintă vreo patruzeci și cinci de metri, astfel încât se aflau la o distanță respectabilă.

– Ce-ar fi să ne tragem suflul aici? Putem urmări antrenamentele. Te deranjează, Sarah?

Sarah ridică din umeri, dar privi cu atenție antrenamentele. Cu precădere mișcările unui anumit tânăr înalt, cu păr nisipiu și ochi albaștri și frumoși. De fiecare dată când se întorcea spre ele, îi zâmbea din nou, așa cum o făcuse prima dată. Sarah se înroșea tot mai tare.

Trilby pricepu aluzia și se îndreptă spre ele. Înainte să ajungă prea aproape, Lydia îi făcu semn și se îndepărtă de Sarah. În picioare, lângă domnul Trilby, continuă să se uite la miliție.

– Ați adus banii? întrebă el.

– Mă credeți o gâsculiță? Cum să îi aduc aici? În săculețul de mână? Ridică săculețul mic legat cu sfoară.

– Mă gândeam la o cambie bancară...

– Nu pot face asta, nici măcar din zestrea mea, fără ca fratele meu să afle. Este evident că nu ați trăit niciodată în pielea unei femei, domnule Trilby, și nu ne cunoașteți limitările.

– Sper că nu.

– Într-adevăr, ar trebui să sperați că nu. Nu am cerut să vă văd ca să vă înmânez zece mii de lire, ar trebui să fie de la sine înțeles. Atunci v-aș fi cerut să aduceți manuscrisul, nu-i așa? Am cerut să ne întâlnim ca să putem discuta mai în amănunt.

Trilby își azvârli mâinile în sus, se îndepărtă câțiva pași, după care se întoarse exasperat, și se întoarse cu pași apăsați.

– Nu avem ce discuta. Jurnalul m-a costat...

– Roman. Nu e un jurnal.

– *Romanul* m-a costat zece mii de lire. Atâta trebuie să scot pe el. Într-o săptămână, Lady Lydia. Mă apasă

această achiziție pe care am făcut-o în interesul dumneavoastră și nu pot aștepta mai mult de atât.

Mintea îi gonea, încercând să calculeze cât ar putea să strângă într-o săptămână. Cu siguranță, nu zece mii. Nici dacă și-ar fi amanetat fiecare bijuterie și și-ar fi vândut fiecare rochie de mătase.

– Nu se poate într-o săptămână.

– Faceți să se poată. Spuneți-i fratelui dumneavoastră o poveste pe care să o înghită. Împrumutați de la prieteni. Duceți o viață privilegiată și ar trebui să reușiți să faceți rost cu ușurință de suma aceasta dacă vă gândiți puțin la asta.

Domnul Trilby afișa mai multă încredere și voință decât o făcuse pe terasa doamnei Burton. Își dori ca Penthurst să nu fi intervenit atunci. Poate că ar fi reușit să negocieze o sumă mai mică sau mai mult timp, dacă bărbatul acesta nu ar fi avut la dispoziție două zile în care să își adune curajul și să își exerseze replicile.

El își ridică bărbia înspre miliție.

– Așa cum ei nu ar privi cu indulgență faptul că ați supravegheat flota, indiferent de statutul fratelui dumneavoastră. Le-ar pica și mai prost descrierile celor ca ei de pe coastă. Oh, da, am citit și partea aceea în timp ce așteptam un semn de la dumneavoastră. Dacă acele pagini devin cunoscute, s-ar putea să fiți nevoită să fugiți în Franța, indiferent dacă ați spionat sau nu.

Nu avea nevoie ca el să îi descrie starea țării și interpretările greșite care s-ar fi putut isca. La cina din casa Cassandrei, bărbații vorbiseră mult despre război, la fel ca toată lumea. Însuși fratele ei, din câte își dăduse ea seama, era implicat într-un sistem neoficial de paznici pe coasta de est, în speranța că aveau să îi împiedice pe agenți să se infiltreze.

Chiar dacă ar fi supraviețuit celui mai rău scenariu cu care o amenința Trilby, ar fi ieșit suficiente vorbe ca să păteze reputația tuturor: a fratelui ei, a mătușilor ei, a Emmei. Și asta înainte măcar să citească cineva

celelalte capitole, cele care ar fi fost considerate şocant de descriptive în ceea ce priveşte artele lui Venus.

Oare ce fusese în mintea ei?

Că nimeni nu avea să îl vadă vreodată, bineînţeles. Şi totuşi, domnul Trilby o făcuse. Oare numai el?

– Manuscrisul a fost furat. Dacă nu l-aţi furat dumneavoastră, atunci cum l-aţi obţinut?

– Nu pot să vă spun.

– Vreau să ştiu câţi l-au văzut. Dacă nu sunteţi hoţ, v-a parvenit prin altcineva. Prin câte mâini a trecut înainte să ajungă la dumneavoastră?

– Aş zice că mai bine v-aţi gândi cum să ajungă acum în mâinile dumneavoastră.

– Dacă jumătate din Londra l-a răsfoit deja, de ce aş plăti ca să rămână confidenţial? Puneţi-vă în locul meu şi veţi înţelege de ce trebuie să ştiu.

– Nu a trecut prin multe mâini. Nici nu trebuie să vă faceţi griji în legătură cu discreţia celor care l-au avut înaintea mea. Vă promit asta.

Nu ar fi trebuit ca promisiunea unui şantajist să o liniştească, dar spera că era adevărat. Îşi dorea să fie aşa. Şi, indiferent dacă era adevărat sau nu, rămânea în aceeaşi situaţie dificilă.

– O săptămână, Lady Lydia. Vă solicit să îmi scrieţi înainte să treacă şapte zile şi să mă informaţi unde anume mă veţi despăgubi. Voi rămâne la verişorul meu cel puţin până atunci, spuse el şi plecă.

Lydia se întoarse la Sarah, care nu îşi luase o clipă privirea de la tânărul acela.

– Ţi-ai tras răsuflarea, Sarah sau ţi-ai pierdut-o cu totul?

– Arată foarte bine, nu-i aşa? Înalt, puternic şi destul de arătos.

– Are un zâmbet foarte frumos. Cum îl cheamă?

– De unde să ştiu?

Lydia râse.

– Vrei să spui că în ultimul sfert de oră ai flirtat cu un necunoscut? Serios, Sarah! Sunt şocată.

– Nu am vrut să o fac. Am cam uitat de mine.

– Mătușa Hortense va fi îngrozită, o tachină Lydia. Va insista să te trecem doar pe pâine și apă cel puțin trei zile.

Sarah pufni și își dădu ochii peste cap.

– Numai dacă aude despre asta. Mă îndoiesc că îi veți spune. Dacă sunt întrebată despre comportamentul meu, s-ar putea să fiu nevoită să explic cum v-ați petrecut dumneavoastră sfertul acela de oră în care am fost eu atât de nepermis de distrasă.

Alt șantajist. Dar Sarah putea fi iertată pentru că își jucase asul. Prea mulți oameni aveau pretenții de la ea. De cele mai multe ori, dacă le-ar fi îndeplinit, ar fi însemnat să îi trădeze încrederea și intimitatea Lydiei. Nu o invidia pe Sarah și felul în care trebuia să jongleze cu atât de multe stăpâne.

O luă de braț și se plimbară așa cum o făcuseră deseori în copilărie.

– Probabil că vei vrea să ne plimbăm prin parc în fiecare dimineață acum.

– Nu cred că se strânge aceeași companie aici în fiecare dimineață. Cred că fac cu rândul. Mai aruncă o privire peste umăr. Probabil că există o listă cu milițiile care folosesc parcul în fiecare zi. Probabil că un conte ar putea vedea o astfel de listă.

– O să discut cu fratele meu, dar va trebui să îi explic de ce. Altminteri s-ar putea să ajungă la concluzia că mie mi s-a tăiat răsuflarea în dimineața aceasta, nu ție.

– Lucru care nu vi s-a întâmplat, dacă tot veni vorba. Ba dimpotrivă, păreați foarte supărată. Sper că mă veți ierta că spun asta, dar dintre soldatul meu voinic și gentlemanul dumneavoastră palid și slab, cred că eu am avut parte de o plimbare matinală mai bună.

Vicontele Ambury își struni calul lângă al lui Penthurst când ajunseră în vârful unui delușor din partea din spate a parcului. Caii lor erau acoperiți de sudoare de la galopul rapid și pășeau entuziaști.

Își continuară drumul la pas mai lejer, amestecându-se printre călăreții și pietonii care ieșiseră și ei să se învioreze puțin dimineața. Erau puțini la număr, din păcate, și chiar și cei care se aventuraseră afară, se scurgeau acum spre porți, pe măsură ce norii întunecoși acopereau cerul, prevestind ploaie.

Rămaseră pe marginea potecii pentru trăsuri când ajunseră la ea. Câteva trăsuri trecură pe lângă ei. Una dintre ele îi atrase privirea lui Penthurst. Bărbatul dinăuntru aducea cu individul acela, Trilby. O femeie stătea în fața lui. O zări doar preț de o clipă, dar îndeajuns ca să își dea seama că nu era Lady Lydia.

– Cum a fost la dineul tău, Ambury? Multă voie bună, sunt convins.

– A fost reușit, în pofida sosirii neașteptate a Lydiei.

– Sper că sună mai aspru decât ai intenționat.

– La naiba, așa este. Mă refeream că s-a scuzat târziu că nu poate participa, așa că a fost ciudat că a venit. Cum invitații au fost mai mult rude și prieteni apropiați, nu a fost prea jenant. Și a oferit un răspuns limpede și rapid la întrebarea care ne apăsa, exact așa cum mă așteptam.

– La ce întrebare te referi?

– Dacă Lydia avea să fie interesată de un anumit gentleman. Cassandra face pe pețitoarea.

– Mă gândesc că trebuie să o facă cineva.

– Așa consideră și soția mea. Întrucât lui Southwaite îi lipsește subtilitatea în astfel de chestiuni și gusturile celor două mătuși ale lui nu prea se potrivesc cu cele ale unei tinere, Cassandra și-a îndreptat atenția asupra acestei îndatoriri. Drept urmare, singura persoană de la masă care nu făcea parte din familie sau din cercul de prieteni apropiați era un bărbat invitat pentru ca Lydia să îl cunoască mai bine.

„Ce bărbat?" aproape că întrebă el. Cassandra sfârșise cu Ambury, care iubise și lăsase multe alte femei înaintea ei, așa că era posibil ca nici gusturile ei să nu fi fost potrivite. Nu că ar fi fost treaba lui, bineînțeles.

– Apoi, după ce Cassandra a făcut toate aranjamentele, Lydia a anunţat în ultima clipă că nu mai poate veni. Gentlemanul cu pricina – un scoţian cu descendenţă bună şi foarte avut din familia MacKinnon – a venit aşteptându-se să o impresioneze pe sora unui conte şi a sfârşit stând lângă mătuşa ţăcănită a Cassandrei, Sophie. Aşa că, deşi ciudată, sosirea târzie a Lydiei a fost o uşurare pentru Cassandra.

– Şi toată lumea a avut parte de o cină frumoasă. A impresionat-o?

Ambury râse.

– O ştii pe Lydia. Mai nou, să o cunoşti mai bine e ca şi cum ai trage un car prin noroi. A fost politicoasă. I-a zâmbit de trei ori, cred. Dar mă tem că bietul de el avea impresia că vorbeşte cu cineva pe jumătate mort. Nu o înţeleg. Nimeni nu o înţelege. Era o împieliţată în copilărie. Acum, doamnele spun că o văd tot timpul plină de viaţă, în privat. Noi, ceilalţi, însă... Cât despre bietul ei tovarăş de cină, probabil că a fost o masă foarte lungă pentru el.

Chiar *fusese* o împieliţată. Însufleţită, zgomotoasă şi deseori neastâmpărată. Foarte diferită de Lydia pe care o vedea lumea acum. Mai puţin când juca jocuri de noroc. Altminteri, se ascundea după masca aceea distantă şi se învelea într-o cochilie dură. Se întrebă de ce.

– Te deranjează că nu ai fost invitat?

Întrebarea lui Ambury îl făcu să tresară şi să îşi piardă şirul gândurilor.

– De ce să mă deranjeze?

– Altminteri, eram toţi acolo. M-am gândit doar că tu...

– Dacă altminteri eraţi toţi acolo, înseamnă că şi Kendale era acolo. Poate că tu şi Southwaite m-aţi iertat în felul vostru, dar el nu a făcut-o.

Urmă un moment de stânjeneală, aşa cum se întâmpla ori de câte ori unul dintre ei aducea cât de puţin vorba despre subiectul cu pricina. Adevărul era că, în urmă cu un an, el şi Ambury nu ar fi călărit împreună, cu atât

mai puțin să discute mondenități. Fuseseră cu toții prieteni vreme de mulți ani: el, Ambury, Southwaite, vicontele Kendale și baronul Lakewood. Dar totul se schimbase în ziua aceea în care Lakewood murise... de mâna lui Penthurst.

– Multe lucruri m-au surprins la ziua aceea, îi spuse el lui Ambury. Nu merita să fii ucis pentru chestiunea care ne-a adus pe mine și pe Lakewood pe câmpul acela.

– Sunt ușurat că în sfârșit vorbești despre asta, zise Ambury. Știu mai multe decât crezi. Ochii lui albaștri remarcabili, plini de obicei de scânteieri de umor, scăpărau acum lumini mai reci.

– Ai făcut cercetări? Ambury avea talent la astfel de lucruri. Ba chiar făcuse și cercetări pe bani, foarte discret, când tatăl lui, contele de Highburton, îi restricționase sever venitul.

– M-am împotrivit tentației. Totuși, permite-mi să spun că acum înțeleg la ce te-ai referit când mi-ai zis odată că Lakewood nu era ce părea a fi. Îmi pare rău că am aflat că putea fi un oportunist, și chiar necinstit.

Începu să picure. Însă nu dădură pinteni cailor. Subiectul acesta, în sfârșit deschis, implora să fie discutat mai amplu.

– Southwaite crede acum că Lakewood s-a pus în calea glonțului, zise Ambury. Crede că a fost un fel de sinucidere, ca numele să nu îi fie pătat vreodată.

Penthurst ajunsese la aceeași concluzie după ce retrăise acele clipe de sute de ori. Țintise voit pe lângă, pentru ca Lakewood să se poată retrage. În schimb, păruse că Lakewood intrase singur în bătaia glonțului.

– Cum am spus, acuzațiile pe care le-am făcut nu prea meritau să te sinucizi. Erau dezonorante, dar nu l-ar fi osândit. Le-ar fi supraviețuit. Alții au făcut-o.

– Poate că au fost mai multe lucruri în joc decât crezi tu.

– Am bănuit de multă vreme asta.

Făcuse câteva încercări șovăielnice de a afla, dar nici una dintre ele eficientă. Bărbatul murise și i se păruse

greşit să cotrobăiască prin trecutul lui doar ca să îşi potolească curiozitatea sau sentimentul de vinovăţie.

– Vrei să îmi vâr puţin nasul, să văd ce iese la iveală? întrebă Ambury.

– Nu cred. Te voi anunţa dacă mă răzgândesc. Ar fi fost bine ca Ambury şi ceilalţi nici măcar să nu afle lucrurile pe care le ştia deja, cu atât mai puţin orice altceva ar fi putut fi descoperit în urma unei investigaţii.

Stropii de ploaie se înteţiră. Cădea o ploaie mocnită, iar norii grei promiteau şi mai multă. Îşi îmboldiră caii la trap. Un minut mai târziu, zăgazurile cerului se deschiseră.

– La naiba, acum e acum. Ambury îşi mână calul la galop mic.

Nu vedeau prea bine din pricina vitezei, în timp ce se îndreptau cu repeziciune spre intrarea parcului. Chiar şi aşa, Penthurst le observă pe cele două femei care alergau spre un copac, să se adăpostească. O doamnă şi servitoarea ei, din câte se părea. Se uită la cer şi se îndoi că acel copac avea să le ţină uscate multă vreme.

Îşi mână calul spre copac. Ambury observă şi făcu la fel. Îşi struniră caii la doar câteva clipe după ce femeile se adăpostiseră sub ramuri.

– Lydia! zise Ambury. Ce moment ciudat pentru o plimbare în parc.

– Părea o idee bună cu o oră în urmă.

– Mă duc să îi spun vizitiului să îţi aducă trăsura aici.

Servitoarea îşi scoase boneta şi o scutură cu putere.

– Am venit pe jos. Îi aruncă o privire supărată stăpânei ei.

Lydia nu reacţionă deloc, cu atât mai puţin ca să îşi pună la punct servitoarea. Lui Penthurst i se păru un lucru generos din partea ei. Poate că se simţea oarecum vinovată pentru că o târâse pe femeie până acolo, pe jos.

Descălecă.

– Nu pare că s-ar opri prea curând. Vă ducem noi acasă. Vă veți uda oricum, dar nenorocirea va dura mai puțin. Își dădu jos redingota și i-o puse pe umeri Lydiei. Ea rămase surprinsă de gestul lui, iar el o ridică în șa, pe calul lui.

Ambury făcu la fel cu servitoarea, care făcu ochii mari și încremeni, tăcută.

Se săltă în spatele Lydiei. Picioarele ei feminine atârnau într-o parte a calului. El se întinse pe lângă ea după frâie. Ea se crispă.

– Iartă-mă, spuse el. Nu aveam de ales.

– Bineînțeles.

– Ține-te de ceva ca să nu cazi, sau voi fi obligat să devin și mai familiar ca să fiu sigur că nu te miști.

Sfinxul roși. Apucă partea din față a șeii atât de tare, încât i se albiră încheieturile degetelor.

Ambury se feri de crengi și se urni din loc, îndeajuns de repede încât servitoarea să scâncească. Lydia nu scoase nici un sunet când Penthurst îl urmă.

capitolul 4

Lydia încercă să nu se miște câtuși de puțin, dar se dovedi imposibil pe un cal la galop. Așezată așa, în lateral, cu picioarele atârnându-i și cu șezutul amenințând să îi alunece de pe cal, se tot înghiontea în față și în spate. Nu își făcea griji când se apleca în față, întrucât atunci trupul i se mișca spre gâtul calului. Când se dădea în spate însă, din nefericire, se ciocnea de pieptul formidabil al ducelui de Penthurst.

Privi drept înainte prefăcându-se că acest lucru nu continua într-un ritm regulat care o îngrozea. De ce nu putuse Ambury să o ia el pe calul lui? În fața lor, tot ce se vedea din Sarah erau pantofii ei care se legănau la fiecare pas al calului.

Buf! Buf! Măcar redingota groasă de pe umerii și brațele ei o proteja, astfel încât legătura dintre ei să nu devină prea intimă. Însă Penthurst, cu mânecile lui de la cămașă de un alb pur și strălucitor licărind în ploaie, o ținea puțin prea aproape de el, iar acestea nu erau acoperite de lână groasă.

Ploua torențial. Escorta ei păru să nu observe cum mânecile de la cămașă și vesta aflată la doar câțiva centimetri de nasul ei i se făceau leoarcă. *Buf!* O vestă frumoasă, observă ea cu coada ochiului. Întoarse capul, să o studieze mai bine. *Buf!* Nasul i se izbi de brocartul de culoarea vinului de Bordeaux. Fața i se lipi de broderia bogată cu fir de argint. Îi simți chiar și căldura trupului prin material.

– Îmi cer iertare, Lydia. A fost un hârtop și o săritură mică te-a scutit de mult disconfort. Vocea lui joasă și masculină se revărsă în urechea ei.

Se îndepărtă de el și încercă să își îndrepte boneta cu o mână. Un șuvoi de apă se scurse din centrul borului, chiar pe nasul ei. Știa că arăta ca muma-pădurii. Din fericire, nu-și făcea griji dacă îl impresiona sau nu pe Penthurst. Era ultimul bărbat din lume de a cărui părere îi păsa.

– E destul de la modă. Făcu semn cu nasul spre vestă, întrucât nu îndrăznea să dea drumul la șa, ca să-și folosească degetul. Nu ți-ai reformat întru totul gusturile. Nu mai porți veșminte din satin și fireturi de aur și, în sfârșit, ți-ai tăiat coada, dar te vei afirma oricum, nu-i așa?

– Nu înțeleg dorința pe care o au gentlemenii din zilele noastre de a arăta ca niște bancheri. Stilul acesta simplu e doar o modă și va trece.

– Nu a fost o schimbare măruntă, cum ar fi un nou tip de mânecă. Cu toții arătați diferit față de cum arătați cu zece ani în urmă. Nu cred că vom reveni la vechile obiceiuri, cel puțin nu în cazul bărbaților, pentru că așa este mai democratic. Nu arăți chiar ca un bancher.

Totuși, diferența dintre tine și un bancher este mult mai puțin vizibilă acum decât era în trecut.

– Crezi că este un lucru bun?

– Nu contează ce cred eu. Așa stau lucrurile pur și simplu.

– Ce răspuns alunecos! Nu e de mirare că fratele tău își face griji în privința ta, dacă așa îi răspunzi la întrebări. Își coborî capul și îi vorbi direct la ureche. Sau nu ai păreri, Lydia? Îți este și mintea la fel de goală precum chipul? Nu cred asta. Bănuiesc că se ascund numeroase păreri în spatele acestei măști, chiar și pasiuni înflăcărate, pe care nu îndrăznești să le permiți și altora să le cunoască. Poate că ridici un zid ca să ne împiedici pe toți să vedem cum ești cu adevărat.

Respirația lui caldă o făcu să se înfioare. Speculația lui se apropia mult de adevăr, deranjant de mult. Intimitatea comentariilor lui, și mai uimitoare din pricina apropierii lui fizice apăsătoare, îi amintea de cealaltă ocazie în care îi mai vorbise așa, ca un bărbat care îi vorbea unei femei, nu doar surorii unui prieten de-al lui. De data asta nu fu la fel de șocată, dar, la urma urmei, lucrurile pe care i le spusese acum nu purtau cu sine același pericol.

Înlăturase amintirea celeilalte dăți într-o încăpere a minții ei, închisese ușa, și nu se mai gândise de atunci. Acum însă, amintirea cu pricina țâșnise din încăperea aceea, aducând din nou cu sine confuzie, apoi șoc, apoi resentiment. În pofida faptului că amintirea aceea făcea ca intimitatea pe care o împărtășeau pe calul acesta să fie și mai ciudată, o primi totuși, deoarece își dădu seama că s-ar putea să găsească o modalitate de a face rost de cele zece mii de lire.

– Probabil că nu construiesc un zid prea bun, bâigui ea, agățându-se de calmul ei cu aceeași disperare cu care se agăța de șa. Dacă poți vedea prin el cu atâta ușurință, fie este transparent, fie îngâmfarea ta îți conferă abilități de vedere în care doar tu te poți încrede.

Își fixă privirea asupra caselor care i se derulau prin fața ochilor, dar îl simțea acolo, încălzindu-i umărul, acordând prea multă atenție. Oare își imaginase ea că mânecile acelea ale cămășii se apropiaseră, îngrădind-o? Și nu ca să o împiedice să cadă. Pe măsură ce înaintau la trap pe strada pavată, se clătina tot mai mult în față și în spate. Se tot izbea cu spatele de brațul lui. Fu nevoită să își adune toate puterile ca să nu se atingă cu sânii de brațul din față.

În cele din urmă, intrară în Berkeley Square. El încetini calul. Se apropiară de casa ei chiar când Ambury o dădea jos pe Sarah din șa. Sarah, care călărise rareori, părea încântată și amețită. Ea și Ambury râseră de ceva. Apoi se deschise ușa și ieși un bărbat înalt, cu părul închis la culoare. Fratele ei.

Îi spuse ceva lui Sarah. Aceasta făcu rapid o reverență și o zbughi înăuntru, la adăpost de ploaie. Ambury arătă în susul străzii. Southwaite se răsuci și, cu o expresie curioasă, privi cu ochii lui închiși la culoare spre calul lui Penthurst.

Veniră niște grăjdari să țină caii. Southwaite coborî scările spre stradă.

– Văd că ai găsit niște bagaje pierdute, Penthurst.

– Nu atât pierdute, cât eșuate din pricina furtunii.

Fratele ei se întinse spre ea și o săltă de pe cal. O cercetă bine din cap până în picioare, clătinând dezaprobator din cap.

– Ce dimineață ciudată pentru o plimbare, Lydia!

– Am vrut să dau o tură printre minunățiile naturii.

– Cei care locuiesc în piețe pot avea parte de ele oricând vor ei, fără să străbată tot orașul pentru asta. De aceea casele din piețe sunt dezirabile. Clătină din nou din cap în felul acela exasperat și neajutorat pe care îl folosea atât de des cu ea. Smulse redingota de pe umerii ei. Du-te și usucă-te, apoi treci te rog pe la Emma! A așteptat toată dimineața să te întorci, ca să îți împărtășească niște vești. Cassandra e deja acolo.

Își adună fusta îmbibată de apă și urcă scările pleoscăind din pantofii ei uzi leoarcă. Chiar când trecu pragul casei, își auzi fratele adresându-se prietenilor lui:

– Domnilor, intrați să beți o cafea și să vă uscați și voi. Aș vrea să vorbesc ceva cu amândoi.

Penthurst și Ambury își întinseră cizmele spre focul slab din bibliotecă. Un servitor le înmână cafea. Hainele lor se uscau pe un scaun rustic din apropiere adus tocmai pentru acest scop. Southwaite stătea în picioare lângă poliția căminului.

– Este foarte amabil din partea ta, Southwaite, dar tot ce-am făcut a fost să aducem înapoi două femei care au fost prinse de furtună, zise Ambury. Aș putea să traversez piața și să îmi las valetul să îți scutească servitorii de tot acest deranj.

– V-am spus că vreau să vorbesc ceva cu voi.

– Da, ne-ai spus. Permite-mi să te asigur că oricare a fost motivul Lydiei de a se fi dus astăzi în parc a fost unul nevinovat, sunt convins.

Southwaite se încruntă.

– Credeai că aș bănui altceva?

Ambury sorbi pe îndelete din cafea.

– Așa insinua mustrarea pe care i-ai făcut-o când s-a întors.

– Pur și simplu comentam comportamentul ciudat al surorii mele... Nu am insinuat nimic altceva.

– Bine. Dar dacă chiar bănuiești ceva, fii sigur că, din câte am putut vedea, nu era nimeni în parc în dimineața asta cu care ar fi putut plănui să se întâlnească. Probabil că eram singura persoană de-acolo pe care o cunoștea. Dădu să bea din nou, dar se opri înainte să îi ajungă ceașca la buze. Ei bine, și Penthurst.

Se așternu un scurt moment de tăcere ciudată.

– Da, păi, acum este acasă, la etaj, și aude ceea ce vreau să vă spun și eu vouă, zise Southwaite, îndreptându-se de spate. Emma este însărcinată.

– Ce veşti minunate, Southwaite! Penthurst se ridică şi îl bătu pe umăr, felicitându-l.

– Ba bine că nu! De ce ne dai doar cafea? întrebă Ambury. Poate că este devreme, dar se cere cel puţin brandy, indiferent de oră.

Brandy primiră, şi o oră de voie bună şi speculaţie fericită. Penthurst se entuziasmă tot mai tare de camaraderia care aducea cu ceea ce împărtăşiseră cu toţii cu ani în urmă, înainte ca îndatoririle şi duelurile să îi fi îndepărtat.

El şi Ambury plecară împreună.

– Probabil că Lydia se afla în parc ca să se întâlnească cu cineva, desigur, zise Ambury în timp ce se aşeză în şa. Dacă e vorba despre un sentiment de tandreţe ce acum înmugureşte sau despre unul necuvenit, nu ar vrea să fie văzută în piaţa aceasta cu el, mai ales dimineaţa devreme.

– Atunci să sperăm că a fost vorba despre cea dintâi variantă şi că Southwaite îi va da mâna în curând şi se va scăpa de grija ei.

Ambury îşi întoarse calul într-o parte. Penthurst se îndreptă spre străzile de dincolo de piaţă.

Sarah abia dacă o lăsă pe Lydia să intre în apartamentul ei, că şi înaintă spre ea, ţopăind de entuziasm.

– Ce veşti minunate, nu-i aşa, milady?

– Cum de-ai aflat deja?

– Mi-a zis bucătăreasa în timp ce mă uscam lângă focul din bucătărie. O servitoare de la etaj i-a spus. Cred că servitoarei de la etaj i-a zis camerista lui Lady Southwaite, şi...

– Fără îndoială că ai auzit despre asta înaintea mea. Totuşi, sunt veşti minunate. Emma este atât de încântată. Ştie de câteva luni, dar nu i-a spus nici măcar fratelui meu până nu părea totul bine şi sigur.

– Este în luna a patra, a zis bucătăreasa. Apoi, asta înseamnă că vom avea parte de un bebeluş până în primăvară.

Sarah o ajută să își dea jos veșmintele încă umede. Nu avusese timp să se schimbe înainte să se ducă la Emma. Când se zvonește că există niște vești mari, vrei să afli despre ce este vorba. Se uscase cât putuse de bine cu un cearșaf, în timp ce se bucurase împreună cu Emma și Cassandra în garderoba Emmei.

Entuziasmul îi alungase dimineața din minte, dar acum aceasta se îngrămădea înapoi, diminuându-i bucuria și făcând-o din nou să se îngrijoreze. O săptămână, îi spusese Trilby. Ar fi avut nevoie de un miracol să găsească zece mii de lire într-o săptămână. Sau de un noroc foarte mare.

– Sarah, le povestești altora despre mine, așa cum ți-a zis bucătăreasa despre Emma?

Sarah nu neagă numaidecât, așa cum se așteptase Lydia. În schimb, lăsă din mână ciorapii lungi pe care tocmai îi dăduse jos și se așeză gânditoare.

– Au fost câteva dăți când m-am scăpat. Nu au fost lucruri importante. Doar că într-o casă mare și aglomerată ca asta, e puțin neclar ce e privat și ce nu, nu-i așa? Trebuie să îmi amintesc că s-ar putea să știu lucruri pe care familia ta nu le știe.

– Dacă ți-aș spune că ar fi important ca ei să nu afle un anumit lucru, crezi că te-ai putea asigura că nu se va afla niciodată? Trebuie să vorbesc cu cineva despre ceva, Sarah, și nu le pot spune Emmei sau Cassandrei.

Sarah se așeză lângă ea pe divan. Își puse un braț în jurul ei.

– Bineînțeles că da. O făceam mereu când eram mici, nu-i așa? Știu că acum ești milady, dar în inima mea vei fi mereu Deea.

Așa o striga Sarah în copilărie. Se simți neașteptat de mângâiată să o audă spunându-i așa acum.

– Sunt șantajată, Sarah. Îi povesti despre Trilby și roman și despre cerințele lui. Este o situație ridicolă, dar nu înseamnă că nu e periculoasă.

Sarah reacționă așa cum ar fi trebuit să facă o prietenă bună, cu șoc și îngrijorare.

– Mie mi se pare prea lacom. Ce sumă mare! Nu se teme că vei apela la fratele tău în treaba asta? Este cea mai bună opțiune, nu-i așa?

– Și ce îi voi spune? Că am scris un roman care pare a fi un jurnal și că cineva a pus mâna pe el și a observat că anumite părți din el ar putea fi interpretate în moduri care mă fac să par neloială? Deci dă-mi o avere ca să îl mituiesc, te rog?

Nu îi spusese lui Sarah *totul*. Omisese acele părți ale romanului care depășeau granițele bunei-cuviințe în ceea ce privește evenimentele romantice. Se îmbujora doar amintindu-și de natura explicită a acelui capitol. Nici un roman respectabil nu cuprindea astfel de lucruri, dar nu crezuse niciodată cu adevărat că manuscrisul ei avea să fie publicat vreodată. Trebuia să se asigure că nu avea să fie publicat vreodată.

– Poate că l-am putea fura, zise Sarah. Vom afla unde locuiește și vom intra pe furiș și îl vom găsi și...

– Chiar dacă aflăm unde locuiește, nu avem nici o garanție că manuscrisul e acolo. Mă tem că va trebui să găsesc o cale de-a face rost de bani ca să-mi răscumpăr cuvintele prostești.

– Nu ați strâns ceva din jocurile de noroc? Ar trebui să aveți deja o sumă măricică, aș fi zis.

– Așa ai crede, nu? Din păcate... Ridică din umeri.

Banii aceia nu rămâneau în vistieria ei. Îi întrebuința. În secret, în feluri știute doar de ea. Făcea daruri, deseori anonime, unor cauze care meritau.

Ar fi vrut să pretindă că era vorba despre bunătate pentru faptul că proceda astfel, dar gesturile cu pricina îi aduceau atât de multă plăcere, încât i se păreau aproape egoiste. Iar darurile ei nici nu se reduceau doar la filantropie. Cu fiecare dar își făcea sieși o declarație măruntă cum că ducea o viață diferită, era o persoană diferită și avea un scop.

Se întreba dacă bunătatea faptelor era diminuată de motivațiile pline de mândrie sau de plăcerea pe care o simțea atunci când câștiga banii aceia.

Probabil că da.

Sarah se ridică şi începu să scoată acele din părul ud şi încâlcit al Lydiei.

– Puteţi împrumuta banii de la o prietenă?

– O sumă mai mică, poate că da. O astfel de sumă însă... Sunt convinsă că nici Emma, nici Cassandra nu m-ar putea ajuta fără să apeleze la soţii ei. Nici măcar femeile ca noi nu au atâţia bani, Sarah. Poate doar daţi spre păstrare, ceea ce înseamnă că sunt indisponibili.

– Dacă aşa stau lucrurile, la ce i-a stat mintea când a cerut atât de mult?

– Cred că a presupus că i-aş putea câştiga la jocurile de noroc.

Pe chipul lui Sarah apăru încet o expresie dezaprobatoare. Fără să spună nimic, trecu în spatele Lydiei şi începu să îi perie părul.

– Posibil să pot rezolva aşa, gândi Lydia cu voce tare. Însă ar dura o vreme. Nu am riscat, nici nu am câştigat vreodată atât de mult, cu atât mai puţin într-o săptămână. Nu aş îndrăzni niciodată să încerc să o fac într-o singură seară; mi-aş forţa probabil foarte tare norocul. Se gândise din nou la cum călărise prin ploaie şi la ideea care îi venise atunci. Mai puţin dacă ar fi vorba despre un singur pariu. Da, cred că aşa ar trebui să o fac, dacă voi încerca măcar această cale. Sunt convinsă că atunci aş câştiga şi aş putea respecta termenul-limită al domnului Trilby.

– Nu joc, aşa că iertaţi-mă dacă întrebarea e prosteasc㠄 dar... dacă cealaltă persoană pune la bătaie zece mii, nu aveţi nevoie şi dumneavoastră de zece mii?

Se gândi din nou la întâlnirea aceea ciudată cu Penthurst prima dată când se dusese la salonul doamnei Burton, anul trecut. Intenţionat încercase să o şocheze, îşi dăduse ea seama mai târziu. Reuşise să o facă, cel puţin în seara aceea. Totuşi, făcând asta, îi propusese un pariu pe o miză foarte ridicată, nu-i aşa? Dacă un gentleman face una ca asta, e obligat să meargă până la capăt dacă oferta este acceptată.

– Nu aș avea neapărat nevoie de bani, Sarah. Trebuie doar să fie ceva cu o valoare echivalentă.

capitolul 5

Lydia îți ținea capul sus în timp ce se apropia de casa din Grosvenor Square. Lângă ea, Sarah se foia cu boneta, fusta și mănușile.

– Nu te mai agita, o mustră Lydia. Abia reușea ea însăși să nu se agite, iar lipsa de încredere a lui Sarah nu o ajuta deloc.

– Sunteți convinsă că vă va da banii? Ar fi foarte ciudat să îi cereți, și el să vă refuze.

Lydia îi spusese doar că avea să îl viziteze pe duce, să vadă dacă era dispus s-o ajute, în calitate de prieten de familie. Sarah presupuse că asta însemna să îi ceară un împrumut. Era mai bine ca Sarah să nu știe că Lydia nu intenționa să îi ceară bani ca atare. Mai degrabă avea să îl prindă pe duce în propria cursă, să îl pedepsească cu întârziere, așa cum merita, și să se răzbune în sfârșit cumva pentru că distrusese șansa pe care o avusese cândva la fericire. Avea să obțină și banii. Dacă nu ar fi fost atât de emoționată, s-ar fi simțit chiar bine.

Servitorul îi luă cartea de vizită. După ce aruncă o privire, își șterse expresia critică pe care o afișase când văzuse o femeie la ușă, la ora opt seara.

– Vei aștepta aici, Sarah. Arătă spre o bancă aflată lângă peretele sălii de primire. Trebuie să vorbesc cu el între patru ochi.

– Nu se cuvine, și o știți. Ar trebui să vin și eu și să stau lângă un perete acolo.

– Este îndeajuns că ai venit aici cu mine. Oricine m-a văzut, și mă îndoiesc că a făcut-o cineva, te-a văzut și pe tine. Ce se va întâmpla acum că am intrat nu va conta.

– S-ar putea să își facă o impresie greșită. Ducele, vreau să zic.

Lydia izbucni în râs, ceea ce o ajută să se calmeze.

– Sunt sora mai mică şi enervantă a unuia dintre prietenii lui, Sarah. Ducele de Penthurst nu şi-ar face niciodată o impresie greşită în ceea ce mă priveşte. Dacă ar insinua vreodată aşa ceva, ar face-o doar ca să mă tachineze cu cruzime. Voi fi în siguranţă.

Se aştepta ca acest lucru să fie adevărat şi dacă planul ei nu avea să funcţioneze, dar nu voia să se gândească la eşec. În seara asta avea să fie în elementul ei. Urma să îşi folosească singurul talent şi singura calitate aleasă pe care le avea ca să iasă pe uşă cu banii necesari. Iar Penthurst avea să plătească indirect pentru lucruri pentru care nici măcar nu ştia că îi era dator.

Servitorul se întoarse după ea. Îl urmă în sus pe scările late din marmură albă acoperite cu o fâşie de covor bogat ornamentat. Străbătură un palier uriaş, până ajunseră în faţa unor uşi cu paneluri adânci. Servitorul deschise una dintre uşi şi se dădu la o parte.

Intră într-o bibliotecă de mărimea unei săli de bal. Pe trei dintre laturi se vedeau scări spre mezanin şi includea suficiente scaune şi divane cât să încapă zeci de oameni pe ele. Pe două mese scumpe se aflau diverse cărţi, ca şi când cineva le folosea în mod frecvent. Altminteri, încăperea părea goală, luxoasă şi rareori folosită.

Se uită în jur, încercând să se hotărască unde să se aşeze în timp ce aştepta. Dintr-odată, apărură doi ogari. Se apropiară în goană de ea, dezvelindu-şi dinţii. Ea se dădu în spate, întinzându-şi braţele, ca să evite un atac.

Prin panica ce îi înceţoşă mintea, auzi o poruncă joasă, calmă.

– Caesar. Cleo. Şezi.

Cei doi câini se lăsară numaidecât pe picioarele din spate şi încremeniră ca nişte statui. Ducele le poruncise cu atâta încredere că avea să fie ascultat, încât aproape că se aşezase şi ea.

– Îmi cer iertare, Lydia. Am uitat că nu ai fost niciodată aici. Pe viitor nu te vor mai trata ca pe un intrus.

Tresări când îi auzi vocea. Penthurst stătea în picioare în spatele unui scaun tapiţat înalt, cu spatele la ea.

Probabil că citea când servitorul îi adusese cartea ei de vizită.

Însă nu părea să fi plănuit o seară de lectură. Se îmbrăcase ca să iasă în oraş şi arăta foarte bine în alb şi negru. Lampa de pe masă îi lumina chipul, punându-i în evidenţă trăsăturile, făcându-l să pară foarte mândru şi sever şi... dezaprobator. Avea sprâncenele mai degrabă drepte, decât arcuite, înclinate în sus deasupra ochilor, într-un fel care îi făcea privirea să pară critică şi intensă.

Era duce şi gentleman din cap până-n picioare şi totuşi... Mereu crezuse că i s-ar potrivi mai degrabă un castel întunecos decât un conac în Grosvenor Square. Şi-l putea imagina în sala mare a unui castel, cu câinii lui, înalt şi răvăşit după o partidă de călărie, cu focul trosnind în spatele lui în şemineu.

Se întrebă dacă şi el se vedea astfel. Îşi tăiase coada, printre ultimii de vârsta lui care o făcuse, dar nu prefera stilul de tunsoare romană, ci avea în continuare părul mai lung ca majoritatea, atingându-i gulerul din spate şi lateralele feţei.

Nu veni spre ea, aşa că nu avu de ales decât să se ducă ea spre el. Felul în care o privi apropiindu-se aproape că îi tăie respiraţia.

– Ai venit să îţi ceri iertare?

Se opri când îl auzi, la vreo şase metri distanţă.

– Să îmi cer iertare? Pentru ce anume? Că te-am făcut să te uzi astăzi?

– Aia a fost alegerea mea. Nu, să îi ceri iertare mătuşii mele pentru insolenţa din trăsură din seara trecută.

– Insolenţa a pornit de la ea.

– Tu ai provocat-o. Intenţionat. Cât despre cuvintele ei, este o femeie mai în vârstă care a vrut să îţi dea un avertisment şi un sfat, ca să scutească astfel o femeie mai tânără de multă suferinţă. De asemenea, este fiica unui duce.

Îi dispăru orice îndoială pe care o avea în legătură cu a-l stoarce de bani.

– Ar putea să fie şi regina şi tot nu aş tolera astfel de insulte. Deci, ca să îţi răspund la întrebări, nu am venit aici ca să îi cer scuze.

– Atunci presupun că ai venit să mă vezi pe mine. O măsură din cap până în picioare, după care se uită spre uşă. Eşti singură?

– Sarah e cu mine.

– Ba nu e.

– Mă referem că aşteaptă în sala de primire. Am considerat că nu ar trebui să audă conversaţia pe care trebuie să o port cu tine.

Dintr-odată interesat şi vag amuzat, îi făcu semn să se apropie şi arătă spre scaune.

– Ia loc şi spune-mi de ce ai nevoie!

Ea se aşeză pe un scaun care aducea foarte mult cu cel pe care îl folosea el. El adoptase un comportament tolerant şi răbdător. Ea îşi dădu seama că presupunea că avea nevoie de o favoare din partea lui sau de vreo binefacere. În calitate de duce, probabil că venea multă lume aici ca să îi spună ce avea nevoie de la el.

El nu se aşeză, ci rămase în picioare lângă scaun, cu un braţ îndoit pe spătarul înalt al acestuia. Observă din nou felul în care era îmbrăcat şi se întrebă dacă vizita ei interferase cumva cu plecarea lui la o cină sau cu vreo altă invitaţie. Poate că intenţiona să viziteze vreo femeie. Ceva la el o făcea să încline spre această variantă. Sau poate că se aştepta ca o femeie să îl viziteze *pe el*. Bine-înţeles, nu ea.

Ar fi fost ciudat. Era convinsă că servitorii ştiau să o ţină pe amanta lui în altă parte în caz că sosea în timp ce avea oaspeţi. Cel mai bine ar fi fost să se grăbească.

– Ţii minte prima dată când am mers la salonul doamnei Burton? întrebă ea. M-ai văzut acolo.

– Îmi amintesc când te-am văzut prima dată la salonul doamnei Burton. Cu aproximativ un an în urmă, nu-i aşa? Dacă spui că a fost prima dată când ai mers acolo, nu am motiv să nu te cred.

– Câştigam la douăzeci şi unu. Am câştigat de mai multe ori. Te-ai aşezat la masa de lângă mine după ce fusesem acolo preţ de o oră. Ambury voia ca eu să plec, la fel şi Cassandra. Îţi aminteşti?

Urmă un moment de tăcere care se prelungi până când ea se întrebă dacă nu cumva el avea să pretindă că îl lăsase memoria.

– Îmi amintesc. Erai îmbătată de entuziasmul riscului, din câte îmi aduc aminte.

Îmbătată nu descria cum se cuvine entuziasmul acela incredibil. Se simţise vie, plină de vitalitate, şi cât se poate de conştientă de propria persoană. Dormitase luni întregi. În seara aceea se trezise.

Câştigase opt sute de lire atunci. O mică avere. Apoi le dăruise banii celor care aveau cu disperare nevoie de ei. Într-o singură seară înviase şi se înfiorase, şi îşi găsise şi un scop.

– Ai propus un pariu, Penthurst. Cred că ai încercat să mă şochezi şi să îmi distrugi distracţia. A funcţionat.

– Nu pentru mult timp.

– Nu am mai jucat în seara aceea, nici timp de două săptămâni după aceea.

– Apoi te-ai reapucat. Mai bine mi-ai fi acceptat pariul. Era o pierdere care ar fi putut pune capăt fascinaţiei.

– Cred că aş fi câştigat şi ar fi trebuit să fiu îndeajuns de curajoasă încât să intru în jocul tău, în loc să te las să intervii şi să îmi strici seara.

– Oare?

– Da. Din motive necunoscute, norocul îmi zâmbeşte. Cred că aş câştiga şi acum. Sunt convinsă de asta. Atât de convinsă, încât am venit ca să ridic mănuşa pe care mi-ai aruncat-o în seara aceea.

El nu îşi putu ascunde uimirea. Dar îşi reveni rapid.

– Poate că ai uitat detaliile referitoare la pariul propus.

– Chiar deloc. Ai sugerat să pariezi cei zece mii ai tăi pentru inocenţa mea, iar câştigătorul avea să fie hotărât printr-o singură extragere de cărţi. Încercă să pară

versată, ca şi când ar fi discutat tot timpul despre astfel de lucruri. Voia să ştie că nu mai era prostuţa care rămăsese fără grai la masa la care se juca douăzeci şi unu.

Scopul lui fusese să o consterneze. Funcţionase prea bine. Nu îşi amintea dacă îşi pierduse interesul pentru jocurile de noroc fiindcă o uluise propunerea în sine sau faptul că propunerea venise din partea *lui*. Ei bine, acum era mai stăpână pe sine. Ştia câteva lucruri despre lume.

– Pariul a fost făcut ştiind că nu l-ai accepta niciodată.

– Ştiu. Totuşi, nu a fost retras niciodată. Câtă neglijenţă din partea ta!

– Sunt convins că nu vrei să faci asta.

– Vreau cele zece mii de lire ale tale. Asta este cea mai uşoară cale de a te face să te desparţi de ele.

Nici un răspuns. Doar o privire lungă, întunecată. Încrederea ei de sine începu să se destrame. Un entuziasm asemănător cu fiorul care o încercase la mesele de joc îşi găsi rapid drum spre miezul fiinţei ei. Părea puţin supărat, îndeajuns încât maxilarul să i se încleştеze, şi linia gurii să i se înăsprească. Părea şi mai arătos aşa, dar se îngrijora că expresia lui oglindea o încăpăţânare tot mai mare născută din datorie şi prietenie faţă de Southwaite şi toate celelalte motive pe care le-ar fi putut găsi ca să refuze. La urma urmei, nu ştia că avea să piardă. Probabil că natura scandaloasă a pariului îl făcea să stea şi să se întrebe.

Dacă aşa stăteau lucrurile, nu ar fi trebuit să îl propună în primul rând.

– Dacă vrei să te retragi, nu te pot obliga să îl respecţi, spuse ea. Deşi mă îndoiesc că ai vrea să fii cunoscut drept bărbatul care propune pariuri pe care nu intenţionează să le respecte.

Se încruntă la ea de parcă l-ar fi ameninţat că va spune acest lucru lumii întregi. Nu făcuse aşa ceva, deşi posibil să fi sunat de parcă ar fi făcut-o. Of, vai! Câtă neglijenţă din partea ei!

– Îmi dau seama că eşti hotărâtă să faci curte ruinei, Lydia. Aşa să fie! Se duse spre o masă mică, rotundă, o ridică şi o aşeză între cele două scaune. Mărşălui până la una dintre biblioteci şi scoase ceva dintr-un sertăraş. Se întoarse şi aşeză un pachet de cărţi pe masă.

– O singură extragere de cărţi, ai spus. Fără tromfi sau cărţi cu valoare variabilă, aşii au valoarea cea mai mare. Eşti de acord?

– Foarte de acord. Îşi scoase mănuşile, întrucât nu le purta niciodată la masa de joc. Se gândi mai bine şi îşi dezlegă şi boneta, şi-o dădu jos şi o puse la o parte, întrucât nu purta nici pălării sau bonete la masa de joc. Firește, ar fi fost mai bine să afişeze o înfăţişare şi o stare sufletească cât mai aproape de partea ei din pariu. Nu era superstiţioasă de felul ei, dar atunci când ai dovezi în favoarea unei forţe atât de iraţionale precum norocul, ai tendinţa să permiţi şi alte iraţionalităţi.

Penthurst se aşeză pe scaunul lui. Amestecă cărţile, le stivui cu grijă şi împinse pachetul spre ea. Se lăsă în spate, făcându-se comod.

– Poţi trage tu prima, Lydia.

Ea se aplecă în faţă, astfel încât aproape că atingea masa. Încercă să îl ignore, deoarece nu acorda niciodată atenţie altora când juca. Din nefericire, nu şi-l putu scoate cu desăvârşire din minte. Chiar şi fără să se uite la el, îl simţea acolo, privind-o, prezenţa lui apăsând-o, ca şi când ar fi emanat o energie măsurabilă. O agita şi îmbiba acest risc cu mai mult pericol decât ar fi vrut ea să recunoască.

Se purta ca o gâsculiţă. Nu exista nici un pericol. Cel puţin nu din partea cărţilor. Avea să tragă o carte, să câştige, să încaseze, să scape de domnul Trilby şi să îşi ardă manuscrisul după ce avea să îl recupereze.

Răsfiră cărţile în formă de evantai. Degetele îi tremurară când se aplecă în faţă. Îşi trecu mâna peste cărţi, apoi alese. Scoase o carte şi o întoarse.

Dama de pică.

Își ridică brațele cu un entuziasm triumfător, lăsând să-i scape un ușor țipăt de încântare. Privi în jos spre dama ei, admirând-o, bucurându-se de fiorul câștigului.

O mână apăru în vizor deasupra cărților. O mână foarte masculină, dar destul de frumoasă în felul ei, cu degete lungi, puternică și zveltă. Degetele acelea traseră o carte. Dispăru. Își ridică privirea ca să îl vadă pe Penthurst studiind-o. Judecând după expresia lui, își dădu seama că ea câștigase.

Părea să nu vrea să o arunce pe masă, lângă dama ei. Se ridică râzând, se aplecă peste masă și i-o smulse dintre degete. O aruncă pe masă, pregătită să jubileze.

Râsul i se opri în gâtlej. Mintea i se goli. De lângă dama ei o privea popa de pică.

Nu. *Imposibil.* Care erau șansele ca el să tragă una dintre foarte puținele cărți care ar fi putut să o bată pe a ei? Se holbă la popă.

Uluită, se lăsă înapoi în scaunul ei.

– Ai măsluit cumva cărțile?

– Întrucât ești supărată, mă voi preface că nu am auzit insulta.

Supărată nu exprima nici pe departe ce simțea. Vocea lui îi provocă un junghi de groază care reverberă în toată ființa ei. Se forță să îl privească. El o privi la rândul lui.

– Nu înțeleg, bâigui ea. Nu pierd niciodată pariuri cu mize mari.

– Dacă ți-ai fi întrebat fratele, ți-ar fi spus că nici eu nu pierd.

Nu părea corect ca norocul lui să fie mai bun ca al ei, îndeosebi în seara asta. Cum ar fi putut prezice așa ceva? Acum ea pierduse, și el câștigase și... Vai!

El își întinse picioarele și își încrucișă cizmele. În ochi îi scânteiau luminițe diabolice. Bătu darabana pe masă, atrăgând din nou atenția asupra cărților.

– Cum ne vom ocupa de asta, Lydia?

– De ce anume?

– Presupun că amândoi ne dorim discreţie absolută. Aş prefera ca Southwaite să nu mă provoace la duel şi sunt convins că ai prefera ca lumea să nu afle că ţi-ai pierdut inocenţa la jocurile de noroc.

Nu reuşea să îşi găsească vocea, ca să îi răspundă. Nu că ar fi avut vreun răspuns inteligent de dat.

– Nu în Londra, aş zice, continuă el, gândindu-se la această chestiune. Ţi-e uşor să vizitezi moşia familiei tale de pe coastă, nu-i aşa? Ar trebui să faci planuri să mergi acolo săptămâna viitoare. Ia-o doar pe mătuşa aceea cu tine, pe cea care nu te supraveghează niciodată cum se cuvine.

– De unde ştii dacă mă supraveghează cum se cuvine sau nu?

– Eşti aici, nu-i aşa?

– Mătuşa Hortense nu e paznicul meu. Mă pot plimba prin oraş fără ea. Sunt o femeie matură.

– Într-adevăr, eşti. Nu aş plănui niciodată să mă culc cu tine dacă nu ai fi.

„Să mă culc cu tine." O şocă de-a dreptul. Se holbă la Penthurst, încercând să nu îşi imagineze ce implica asta. Frânturi de imagini îi apărură oricum în minte, cu chipul lui arătos deasupra umerilor şi pieptului lui fără haine, şi cu mâna aceea care acum se odihnea pe masă odihnindu-se în schimb pe ea.

Un fior nou de panică o străbătu, lăsând-o caldă şi confuză şi prea conştientă de izolarea lor prezentă. Se simţea îngrozitor de vulnerabilă în faţa masculinităţii pe care o emana asemenea unui far. Tot observa lucruri ciudate, cum ar fi mâna aceea, şi gura lui, şi micile licăriri aurii din ochii lui, şi felul scandalos în care reuşea să o privească. Se uita la ea destul de discret, dar aproape că se zvârcoli de la felul cum atenţia lui îi transmitea implicaţiile a ceea ce avea să se întâmple.

– ... Voi aranja eu restul, continuă el. Mă aştept să fie vorba despre un han, dar îţi promit că va fi unul bun, şi că proprietarii vor fi foarte discreţi. Deşi s-ar putea

să fie mai bine să închiriem o casă. Va trebui să văd ce este disponibil.

– Cu siguranță, nu este nici o grabă. Voia să pară sofisticată. În schimb, în urechi îi răsună disperarea din vocea ei.

El își înclină capul. Pe chipul lui apăru un zâmbet fad, care nu o liniști câtuși de puțin.

– Nu sunt obișnuit să accept cambii.

– Nu sugerez o cambie ca atare, ci doar...

– Ai pariat cumva pe ceva ce nu posezi? Asta este problema?

Îi luă o clipă să își dea seama la ce se referise. Când o făcu, se șocă și mai tare.

– Posed cu desăvârșire lucrul pe care am pariat. Cu toate astea, o săptămână... Trebuie să mă ocup de altceva săptămâna aceasta.

Iarăși zâmbetul acela vag

– Ah. Vrei doar o amânare. Una mică, sunt convins.

Ea încuviință prosteşte.

– Atunci peste două săptămâni de acum, dar mă aștept să primesc apreciere pentru răbdarea mea. Se ridică și îi întinse mâna, ca să o ajute să se ridice.

Ea își adună mănușile și boneta. Îi acceptă mâna, prea conștientă de senzația caldă și uscată a pielii lui pe a ei. Se răsuci să plece numaidecât.

El nu îi dădu drumul la mână. Chiar și când și-o trase ușor, el o ținu ferm. Ea își întoarse privirea spre el, curioasă. El mîji ochii și o trase la rândul lui. Ea se răsuci în spate, până se ciocni de el.

O apăsă cu cealaltă mână pe spate, în dreptul taliei.

– Ai uitat compensația. Am spus-o în sens legal. Eu fac ceva pentru tine, iar tu faci ceva pentru mine.

Un fior îi străbătu șira spinării când îi auzi vocea joasă și moale. Se holbă în sus la el, simțindu-se și mai proastă ca înainte, încercând să își înăbușe uimirea pricinuită de faptul că era țintuită de el într-un fel cât se poate de necuviincios.

– Ceva...?

– Un ceva mic. Un gest de bunăvoinţă, drept promisiune că îţi vei plăti datoria.

– Ai cuvântul meu că... Restul afirmaţiei i se opri în gâtlej când îşi dădu seama la ce se referea.

El îşi coborî capul. Ea făcu ochii mari. Cu siguranţă, nu putea crede că...

Ba putea. Ba credea. Ducele de Penthurst hotărâse că un sărut era compensaţia pe care şi-o dorea pentru că amânase deflorarea ei cu o săptămână.

Văzu scena de parcă ar fi privit-o dintr-un tablou de pe perete. Îşi văzu propria uluire chiar în timp ce fu cuprinsă de ea. Văzu capul lui întunecat înclinându-se ca să îi revendice gura. Privi cum ea îi permise, neajutorată, prea şocată ca să se mişte. O încercă un şoc nou, unul de o nelinişte profundă în mijlocul confuziei. Apoi mai multă surprindere. Sărutul o tulbură, deşi nu ar fi trebuit să o facă câtuşi de puţin.

O îngrozi. Îşi veni întru câtva în simţiri. Se împinse în spate în mâna lui, întorcându-şi capul în altă parte.

El îi permise. Îl mai privi o dată, pe furiş, în timp ce se îndepărtă de el. Se dovedi a fi o greşeală. El o privea, aşa cum ar privi un şoim un şoarece care aleargă agitat, la fel de încrezător în faptul că ar fi avut parte de un final previzibil dacă ar fi hotărât că şoarecele ar fi o masă bună pentru el.

Aproape că se împiedică în graba de a se retrage. El nu râse de ea. Cel puţin nu înainte să iasă din încăpere.

Pentru o femeie de lume, Lydia nu se comportase bine. Penthurst îşi aminti întocmai cât de prost se comportase, în timp ce bea nişte brandy. Pe masă, lângă el, dama şi popa de pică încă stăteau cu faţa în sus.

Oare înnebunise? Să vină aici şi să îi ceară să îşi respecte pariul... Încă era uimit de idee, aşa cum era uimit de tot ce se întâmplase.

Fusese convinsă că avea să câştige. Chiar avusese o şansă să câştige. Şi dacă nu, în sfârşit avea să piardă

foarte mult, așa cum spera și își dorea familia ei. Cu siguranță că așa se întâmplase, nu? Șocul pe care îl afișase îi dădu de înțeles că începuse să creadă în norocul ei mai mult decât era înțelept să o facă.

Asta urma să se încheie acum. Avea să o lase să se îngrijoreze o zi sau două în legătură cu intențiile lui, după care să o scutească de tocmeala proastă. Până atunci își va fi învățat cu desăvârșire lecția.

Mintea îi zbură la sărutul acela, așa cum se întâmplase deja de câteva ori. Ar fi vrut să spună că făcuse parte din lecția cu pricina, dar nu era întru totul adevărat. Oricum, i se putea scuza că profitase puțin de avantajul lui. Ținând cont de situația pe care o crease, era norocoasă că se oprise la un sărut. O femeie nu ar trebui să îi permită unui bărbat să o aibă sub puterea lui sau în posesia lui doar dacă nu o deranja ca el să se gândească la ea în acea lumină.

Și chiar se gândise la ea așa. Destul de explicit. Biata Lydia stătuse locului, cu gura căscată de uimire, în timp ce el și-o închipuia goală pe un pat. Se îndoia că ea ghicise. Fusese prea nefericită imaginându-și încotro îi zburda lui mintea. S-ar putea însă să o facă în zilele următoare.

La naiba, o sărutase. În parte din curiozitate, în parte pentru că fusese stârnit, dar în cea mai mare parte deoarece știa că doar atât avea să primească.

Își verifică ceasul de buzunar. Oftă și lăsă din mână paharul, apoi se ridică. Se uită din nou la cărți.

Nu, nu era nebună. Venise cu un motiv și nu o făcuse ca să se joace cu el. Ceva important îi dăduse curajul să scoată la lumină pariul acela vechi și să se întâlnească singură cu el ca să îl constrângă să îi dea curs.

Întoarse cele două cărți și le puse înapoi în pachetul lor. Bani. Voia cele zece mii de lire. Îndeajuns de mult încât să se supună unui asemenea risc. Se întrebă oare de ce îi voia. Sau de ce avea nevoie de ei. Indiferent de motiv, ajunsese la concluzia că nu avea de unde

altundeva să facă rost de ei. Asta însemna că nu putea apela la fratele ei, la prietenele sau la mătuşile ei.

Era evident că nu fusese prima pierdere majoră la urma urmei. Ar fi trebuit să o întrebe despre datoriile ei la jocurile de noroc, în loc să cedeze în faţa instinctelor pe care le provocase micul ei joc.

Ieşi din bibliotecă şi se duse jos. Majordomul îi surprinse privirea în timp ce cobora scările şi făcu semn cu capul spre sufragerie. Penthurst schimbă direcţia şi se îndreptă într-acolo.

– Îmi cer iertare, spuse el când intră. Întârzii atât de des când cobori, încât am presupus că nu te-ar deranja dacă pierd puţin vremea bând nişte brandy în timp ce aştept.

Mătuşa lui îşi lăsă capul pe spate, ca să îl poată privi de-a lungul nasului. Se ridică, pe cât putu ea de înaltă şi de dreaptă, pentru un efect ducal desăvârşit. Postura aceea o făcea să pară formidabilă şi înfricoşătoare pe vremea când el era băiat. Încă îi dădea de înţeles că nu era încântată.

– Mă întreb dacă gazda noastră va înţelege la fel de bine ca mine, rosti ea monoton.

– Gazda noastră ne va aştepta şi dacă am întârzia două ore, aşa că nu o va deranja deloc dacă vom întârzia mai puţin de treizeci de minute. Mergem?

Mişcându-şi gura de parcă şi-ar fi mestecat cuvintele care nu se lăsau înghiţite, acceptă ca el să o escorteze din sufragerie.

– Nu ai băut doar nişte brandy. Ai avut companie. O femeie.

La naiba!

– Ai văzut-o plecând?

– Bineînţeles că nu. După ce am văzut-o pe servitoarea ei, am şters-o spre sufragerie. Ce căuta Lydia aici?

O conduse afară din clădire spre trăsura care îi aştepta.

– Are o cauză pentru care speră că îmi voi folosi influența. Prefera să nu își mintă mătușa, dar asta nu însemna că nu o făcea niciodată.

Ea urcă în trăsură.

– A venit aici ca să îți ceară asta? Nu ți-a adresat nici un cuvânt civilizat de câțiva ani, din câte am auzit. Te tratează ca pe un străin și ar trebui dintr-odată să devii prietenul ei pentru că te-ai oferit o dată să o duci la petrecerea fratelui ei? Ce fată îndrăzneață! *Îndrăzneață.*

– Puțin spus, bombăni el în timp ce se așeză în fața ei.

– Ce?

– Nimic.

– Sper că această cauză a ei nu are de-a face cu chestiunea sclavilor. Ai întins coarda în asta, chiar și cu Pitt.

– Ca politician și ministru, Pitt este constrâns de lucruri practice în feluri în care eu nu sunt, dar gândim în continuare la fel în această chestiune și în multe altele. Oricum, cauza Lydiei nu are de-a face cu asta. Apoi schimbă subiectul. Trebuie să înțelegem amândoi cum stau lucrurile astă-seară. Luăm doar cina și o să-i fiu prezentat fratelui lui Lady Barrowton, atât. Dacă voi fi invitat din nou, voi refuza. Când îi voi cunoaște nepoata...

– Nu fi ridicol! Fata nu și-a făcut încă debutul în societate. Nu va participa.

– Tu și Lady Barrowton ați pus la cale un șiretlic să o cunosc oricum, sunt convins de asta. Înțelege că nu o voi vizita pe fata asta și mă îndoiesc că o voi invita măcar la dans dacă ne vom nimeri la același bal în primul ei sezon.

– Accept înțelegerea. Îl privi cu o sfiiciune prefăcută. Bineînțeles, ești liber să te retragi oricând dacă vrei.

– Nu vreau. Fac asta doar pentru că i-ai promis în pripă lui Lady Barrowton că voi cina cu fratele ei. Nu îmi mai crea astfel de obligații. Nu voi permite una ca asta.

– Știu. A fost o greșeală din partea mea. Sunt pedepsită pe bună dreptate. Pe viitor nu mă voi mai amesteca.

Bineînțeles că avea să se mai amestece. Dar nu în următoarele câteva săptămâni după seara aceasta.

capitolul 6

Lydiei îi trebuiră două zile ca să își revină după dezastrul din casa lui Penthurst. Osândirea ei viitoare îi ocupa gândurile și visele. Făcu tot felul de planuri ca să nu fie nevoită să plătească acel pariu. Să apeleze la onoarea lui părea cea mai bună alegere.

Dacă asta nu îl mișca, putea oricând să îl implore să o scutească de datoria ei, dar ideea de a-l implora pe Penthurst o îngrozea. Își putea imagina predica mulțumită de sine pe care avea să i-o țină dacă va fi de acord. Ar fi preferat să refuze pur și simplu, doar că atunci ar fi dat de știre că *ea* nu avea onoare, nici ca fiică a unui conte, nici ca jucătoare.

În a treia zi, se forță să alunge problema din minte. Nu Penthurst trebuia să fie cea mai mare grijă a ei acum. Termenul-limită al lui Trilby era înainte de a face vreun aranjament pentru întâlnirea lor romantică pe coastă. Timpul pe care îl avea la dispoziție ca să găsească suficienți bani ca să îl liniștească pe șantajist se scurgea.

Se putea gândi la un singur alt mod în care ar fi putut obține o sumă mare de bani. Din nefericire, nu era vorba despre un plan pe care să îl pună în aplicare pe cont propriu.

Avea nevoie de un complice.

În după-amiaza aceea traversă piața ca să o viziteze pe Cassandra. Îl găsi pe Ambury cu ea. Când intră în bibliotecă, amândoi o priviră ciudat, așa cum fac de obicei cei care tocmai vorbesc despre tine.

– Sper că este totul în regulă vizavi, spuse Ambury. Emma radiază în continuare, încântată că așteaptă un copil?

– Da, așa este, deși, dacă fratele meu o mai cocolește mult, va uita și cum să meargă singură. Aseară s-a discutat puțin la cină și s-ar părea că i-a propus să evite casa de licitații tot restul anului. Emma încă deținea în secret un rol în afacerea familiei ei, casa de licitații Fairbourne. Din câte își dăduse seama Lydia, Emma deținea, de fapt, rolul *principal*.

– Mă îndoiesc că i-a picat bine, spuse Cassandra.

– Nu i-a picat deloc bine. Nu a fost propriu-zis o ceartă, doar că orice ar fi spus ea, el nu asculta. Știi cum pot fi bărbații.

Cassandra își privi soțul pe furiș.

– Știu cum pot fi unii bărbați, așa este.

– Întrucât probabil că mă număr printre acei bărbați, acum ar fi momentul potrivit să plec, zise Ambury. Atunci voi, doamnelor, vă puteți plânge după bunul plac despre cum pot fi bărbații.

Cassandra îl privi cu tandrețe.

– Niciodată nu te apreciezi cum se cuvine, dragul meu. Când am zis „unii bărbați", mă referam la alții, nu la tine. Tu ești motivul pentru care am insistat că doar *unii* bărbați sunt așa.

– Ce minciună drăguță! Dar o voi crede, întrucât aș prefera să nu îmi imaginez că sunt subiectul discuției voastre, spuse el și plecă.

Lydia se așeză lângă Cassandra, pe canapea.

– Își va reveni, spuse Cassandra.

– Ambury?

– Southwaite. În ceea ce o privește pe Emma. E încă la începutul chinurilor, din pricina entuziasmului și a îngrijorării. Ea își va negocia mai mult spațiu de mișcare și libertate peste câteva săptămâni.

– Nu văd de ce ar trebui să fie nevoită să negocieze ceva. Nu e un copil. Și-a purtat de grijă destul de bine și singură înainte să se căsătorească. Ar putea chiar să răzbească de una singură, la nevoie, lucru pe care îl invidiez. Fratele meu nu ar trebui să vrea să-i schimbe

obiceiurile şi să se amestece după bunul lui plac în ceea ce-i face ei plăcere.

Cu doi ani în urmă nu se gândise niciodată că va trebui să îi ţină acest discurs Cassandrei, dintre toate femeile. Cassandra fusese cea mai liberă femeie necăsătorită pe care o cunoscuse. O invidiase şi admirase deopotrivă, şi încercase să îşi modeleze propria libertate după exemplul ei.

Nu că ar fi ajuns vreodată prea departe cu asta. Cineva intervenea mereu. Fratele ei. Mătuşile ei. Propriile temeri şi lipsă de încredere. Cassandra era foarte frumoasă, lucru care îi încuraja viziunea îndrăzneaţă care captiva pe toată lumea, chiar dacă nu erau de acord cu ea sau nu o aprobau. Când Lydia se privea în oglindă, vedea o femeie oarecum comună, fără calităţi alese, care nu ar fi reuşit niciodată să facă aşa ceva.

Cassandra râse. Se întinse şi prinse un zuluf rebel şi îl vârî înapoi la locul lui în coafura Lydiei.

– Tu vei continua să vorbeşti despre cum ar trebui să fie lumea, în loc să o accepţi aşa cum este, Lydia. După cum ziceam, fratele tău se va da pe brazdă. Emma se va asigura de asta. Noi, femeile, nu suntem lipsite de arme în astfel de dispute.

Se întrebă ce arme ar fi acelea şi care ar fi limitările lor. Nici Cassandra, nici Emma nu păreau oprimate, dar asta avea mult de-a face cu caracterul lui Southwaite şi cu cel al lui Ambury, mai degrabă decât cu orice arme feminine. De-ar fi fost căsătorite cu alţi bărbaţi, ambele ar fi fost dezarmate.

– Măcar tu nu trebuie să aştepţi după negocieri, zise ea, ca introducere pentru subiectul care o adusese acolo. Măcar tu încă faci ce vrei uneori. Ambury nu ar obiecta dacă ai ieşi singură într-o seară, bunăoară.

– Este vreun loc anume unde crezi că aş vrea să merg?

– Am fost atât de evidentă?

– Doar pentru că te cunosc atât de bine. Se aplecă spre ea, asemenea unei conspiratoare. Ce pui la cale?

– Într-un cuvânt, răzbunare. Sunt în sfârșit pregătită să îi plătesc cum merită pungașului trișor care te-a jefuit.

Cassandra se dădu brusc în spate.

– Care m-a jefuit? Lydia, despre ce vorbești?

– Mi-ai spus că ai pierdut o sumă enormă la masa de joc pentru că un ticălos a trișat. Nu îți amintești? Am spus că voi reflecta cum să îți fac dreptate.

– Scumpa mea, asta a fost cu mult timp în urmă. Acum vreo doi ani, nu? Aproape că am uitat despre asta. Întrucât impasul acela financiar a dus la alianța mea cu Ambury, nici măcar nu îl mai urăsc pe individ.

– Ei bine, eu da. E un trișor. Și a continuat să trișeze în tot acest timp. Mi-am dat seama despre cine este vorba și îl urmăresc de câteva luni, când pot. Ba chiar am rugat pe cineva să mă învețe trucuri de prestidigitație, ca să pot descifra exact cum o face. Spera ca ea să nu afle niciodată ce urmări devastatoare avusese acest lucru. Acel cineva fusese Trilby și așa ajunsese să o cunoască mai bine decât ar fi făcut-o în alte circumstanțe. Sunt pregătită să îl demasc.

În loc să aclame, Cassandra părea supărată.

– L-ai urmărit luni în șir? În ultima vreme joacă doar în cele mai josnice tripouri. Să nu îmi spui că ai fost în mod regulat în astfel de locuri.

– Nu prea aș avea cum să îl urmăresc dacă nu mă duc acolo unde joacă cărți.

– Cerule mare, Lydia!

– Nu știu de ce ești atât de șocată. Ți-am spus că o voi face atunci când mi-ai vorbit prima oară despre dilema pe care ți-a creat-o. De aceea am învățat jocurile și am exersat atât de mult cu cărțile.

– Vrei să spui că te-ai apucat de această... distracție ca să îl prinzi când trișează? Te rog să nu îi spui niciodată fratelui tău asta. Vă va interzice și ție, și Emmei să mai vorbiți cu mine. Miji ochii. Nici nu poți pretinde că a fost singurul motiv pentru care ai jucat. Am văzut cât de mult îți place. Poate că ai făcut primul pas cu acest

scop, dar ai fost cât se poate de fericită să continui după aceea, pentru propria plăcere.

Lucrurile nu mergeau aşa cum plănuise.

– Nu dau vina pe tine. Nu cred că trebuie să dăm vina pe cineva. Îţi explic doar de ce într-o seară, curând, va trebui să merg într-un salon de joc mai puţin rafinat decât cel al doamnei Burton şi de ce m-am gândit că ai vrea să mă însoţeşti când o voi face.

– Te-ai înşelat. Şi nu te vei duce. Nu se cuvine.

– Ce poruncă ciudată, venind din partea ta. Tu obişnuiai să mergi când erai o femeie versată şi nu o soţie îndatoritoare şi supusă. Îşi regretă numaidecât răspunsul tăios.

Cassandra arăta de parcă ar fi fost pălmuită. Rămaseră amândouă tăcute. Lydia se întrebă dacă n-ar funcţiona dacă o lua pe Sarah cu ea. Putea să o îmbrace pe Sarah astfel încât să pară însoţitoarea ei, s-o aşeze la masă şi...

– Eşti hotărâtă? întrebă Cassandra.

– Sunt. O voi face singură dacă crezi că te compromiţi în vreun fel dacă mă ajuţi.

– Nu este vorba despre asta. Cassandra îi luă mâna şi o bătu uşor. Speram că ai învăţat din greşeala mea, atâta tot. Presupun însă că nu se întâmplă aproape niciodată aşa. Te voi însoţi acolo, ca să nu iasă prea multe vorbe. Totuşi, primeşti o singură şansă în acest duel, Lydia. Asigură-te că praful tău de puşcă e uscat înainte să ţinteşti.

Când se întoarse acasă, Lydia fu anunţată că Emma se îmbolnăvise. Se duse degrabă în apartamentul fratelui ei. Acesta stătea lângă patul Emmei, cu riduri de îngrijorare în colţurile ochilor. Emma stătea în capul oaselor în pat, sprijinită pe numeroase perne. Citea o carte la lumina tot mai puţină a zilei. O salută veselă pe Lydia.

– Am auzit că eşti bolnavă, spuse Lydia.

– Nu am fost deloc bolnavă. Doar o clipă de ameţeală.

– Aproape că a leşinat, explică Southwaite.

Emma bătu uşor cu palma pe marginea patului.

– Ia loc o clipă! Darius, de ce nu profiţi de ocazie ca să te duci în grădină, să iei o gură de aer?

– Nu am nevoie de aer.

Emma îl privi cu indulgenţă.

– Lydia va fi aici, iar în camera alăturată sunt două servitoare în caz că voi avea nevoie de ele. Nu se face ca eu să mă îngrijorez pentru sănătatea ta mai mult decât te îngrijorezi tu pentru a mea.

Southwaite se ridică fără tragere de inimă.

– Mă vei chema numaidecât, Lydia, dacă... Adică dacă orice... Se aplecă şi o sărută pe Emma pe creştet, apoi plecă.

Emma îşi înălţă capul, ca să audă cum se închide uşa. Apoi se lăsă înapoi pe pernele ei, oftând adânc.

– Mulţumesc că ai venit, ca să am parte de puţină uşurare. Mă supraveghează atât de îndeaproape, încât îmi calculez fiecare respiraţie.

– Chiar a fost cât pe ce să leşini?

– A fost doar o clipă de ameţeală când m-am ridicat de pe scaun, în bibliotecă. Din nefericire, era acolo şi... Arătă spre pat. Mă tem că va sta aici toată noaptea.

– Mă voi oferi să stau eu, dacă preferi. Planurile pe care le făcuse cu Cassandra trebuiau să aştepte.

– Nu va permite niciodată. Mă aştept să se întoarcă şi să te alunge până mâine-dimineaţă.

– Presupun că îşi face griji pentru copil. Ar putea fi moştenitorul lui.

Emma putea captiva cu desăvârşire pe oricine cu privirea ei sinceră şi pătrunzătoare, care putea fi tulburătoare. O făcea acum.

– În parte, este atât de protector şi de preocupat pentru că îşi face griji pentru copil, bineînţeles, dar cel mai mult îl chinuie grija pentru mine.

– Dacă spui tu, trebuie să te cred, pentru că îl cunoşti mult mai bine decât mine. Erau zile în care nu îl înţelegea deloc pe Southwaite, nici el pe ea. Dacă rămâne aşa

pentru totdeauna, mă tem că îl vei răni înainte să vină copilul pe lume.

Emma chicoti şi râseră împreună.

– O, nu va mai fi atât de insuportabil după vreo săptămână sau cam aşa. La o adică, a plecat chiar acum, nu? Treizeci de minute acum, două ore altă dată... Îl înţarc. În cele din urmă, voi avea parte de o viaţă care se va apropia de cea pe care o cunosc în mod normal.

– Îndeajuns de normală pentru casa de licitaţii a familiei tale?

Emma se încruntă.

– Cred că da, dar nu îndeajuns de repede. Trebuie să recunosc că a trebuit să recurg la un mic truc în privinţa asta. Îşi ridică din nou capul, ascultând, după care îşi flutură mâna spre garderoba ei. Du-te, repede! În sertarul de la măsuţa mea de toaletă este o scrisoare. Adu-o aici!

Lydia intră în garderobă. Camerista Emmei şi o altă servitoare stăteau acolo, cosând, aşteptând să fie chemate. Luă scrisoarea din sertarul măsuţei de toaletă.

I-o dădu Emmei, care o citi repede.

– Mi-ar fi plăcut să am mai mult timp ca să o scriu, să fie mai detaliată. Totuşi, va trebui să mă mulţumesc cu atât. Începu să o împăturească. Vrei să i-o trimiţi lui Obediah, de la Fairbourne? Mi-a scris, punându-mi nişte întrebări la care a trebuit să răspund în legătură cu următoarea licitaţie.

Lydia luă pagina, împăturită acum îndeajuns de mult încât să îi încapă în palmă. Obediah Riggles era cel care conducea licitaţiile la Fairbourne.

– Deci încă administrezi lucrurile de acolo?

– Nu administrez. El îmi cere sfatul, iar eu i-l ofer. Nu înseamnă că administrez.

– Cum ai reuşit să o scrii, cu fratele meu stăruind pe lângă tine?

– L-am convins să mă lase să mă îmbăiez fără ajutorul lui. Râse. A rămas aici. Ar fi trebuit să mă vezi, mâzgălind

în timp ce camerista stropea ca să scoată zgomote de apă. Din fericire, chiar eram în baie când îmbăierea mea prelungită l-a făcut să se uite în încăpere, să se asigure că nu aveam nevoie de ajutorul lui.

– Poate că a vrut doar să te vadă goală.

Emma o privi din nou, în felul ei specific.

– Chiar ai talentul de a face comentarii uimitoare, Lydia. Nu ceea ce spui, cât felul banal în care o faci ne uimeşte uneori pe mine şi pe Cassandra.

– Sper că nu sunteţi prea uimite. Regret să vă spun că singurul lucru extraordinar la mine este talentul de-a face comentarii necuviincioase. Se aplecă şi o sărută pe Emma. Plec acum. Cred că stă afară, lângă uşă, încercând să pară încă sănătos la minte. O să trimit scrisoarea şi o să vin mâine. Poate o să găsesc o modalitate să ai suficient timp să îi scrii lui Obediah, dacă ai nevoie.

Southwaite stătea într-adevăr lângă uşă, cu braţele încrucişate, îmblânzindu-şi pentru o vreme teama care îl încerca pentru iubita lui soţie. Nici nu apucă bine Lydia să treacă pragul, că el intră cu paşi apăsaţi.

Probabil că avea să petreacă toată noaptea acolo. Ceea ce însemna că nu avea să afle unde poruncise să o ducă trăsura în seara aceea.

Biblioteca îl ademenea. Însoţit de câinii lui, Penthurst o porni într-acolo, plănuind o seară liniştită de lectură după ce folosise toate mijloacele posibile ca să combată ideea nesăbuită de a invada Franţa.

Astfel de planuri erau propuse cel puţin o dată la două săptămâni, dar acesta, sugerat de către un general care ar fi trebuit să aibă totuşi mai multă minte, prinsese avânt şi zburase prin Whitehall ca un vultur, şi nu ca o vrăbiuţă micuţă şi rănită ce era. Cel puţin trei miniştri se convinseseră că ţăranii şi comercianţii din Anglia şi-ar fi aruncat săpăligile şi şi-ar fi încuiat prăvăliile ca să se înroleze în armată.

Înţelegea dorinţa de acţiune. Dorinţa de orice, de fapt, doar să pună capăt anilor de război. Cu toate astea,

Marea Britanie nu putea aduna o armată îndeajuns de mare pentru invazie, mai ales acum că Napoleon începuse să își mobilizeze poporul. Câteva voci fuseseră îndeajuns de nesăbuite încât să sugereze ca ei să facă la fel. De parcă englezii ar fi acceptat așa ceva.

După ce își alese cărțile, se așeză pe scaunul lui preferat. Caesar se întinse la picioarele lui. Cleo stătea în partea dreaptă, cu capul poziționat pentru orice scărpinări pe care i le-ar fi putut acorda în mod absent.

Lângă el era masa pe care se aflase nu de mult o damă de pică pierzătoare. Se uită la celălalt scaun și își aminti șocul Lydiei când văzuse popa.

Aproape că îi păruse rău pentru ea. Aproape. Spera că era foarte îngrijorată din pricina pariului.

Deschise cartea despre istoria romană, dar întrucât fusese distras de gândurile la Lydia, mintea îi zăbovi asupra acestora, cântărind cât de mult ar fi trebuit să o îngrijoreze mai precis. Se cerea o scrisoare, care să îi amintească să facă aranjamentele pentru a merge pe coastă peste zece zile.

Zâmbi în sinea lui în timp ce își imagină reacția ei.

Fu întrerupt de o mică zarvă. Se auzi chiar în afara bibliotecii, lângă ușa îndepărtată. Câinii se ridicară numaidecât, gata de atac, ceea ce însemna că un străin pătrunsese în casă. Le porunci să șadă, iar aceștia încremeniră ca niște statui. Scaunul lui era orientat cu fața spre unul dintre șemineuri, aproape de el, astfel încât să creeze un spațiu intim în vastitatea încăperii, dar auzi o ușă deschizându-se în spatele lui.

– Biata de tine, zise mătușa lui. Vino! Așază-te! Mă doare să te văd atât de tulburată.

Peste vorbele de compătimire ale mătușii se auzi plânsetul unei femei.

Ce căuta acolo? Ar fi trebuit să fie la teatru, nu să îi invadeze intimitatea.

Plânsul continuă. Suspinele și smiorcăielile erau întrerupte din când în când de cuvinte, în timp ce o altă femeie își rosti pe nerăsuflate suferința:

– Eşti atât de amabilă! Am făcut o scenă îngrozitoare, nu-i aşa? Ar fi trebuit să rămân acasă când am aflat, nu... nu să risc să mă pierd cu firea în public.

– Nu te voi lăsa să te învinovăţeşti singură. Ar fi trebuit să îţi petreci seara în odăile tale, plimbându-te de colo-colo? Piesa era atât de plictisitoare, încât m-am bucurat să te iau de acolo. Şi acum, trebuie să ne punem minţile la contribuţie şi să vedem dacă se poate face ceva.

– Prea... târziu. Familia a primit veşti minunate, după care a trebuit să se confrunte cu...

Ar fi trebuit să îşi facă cunoscută prezenţa mai demult. Dorindu-şi să fi putut evita situaţia, ştiind că avea să asculte o explicaţie de cel puţin o oră despre ruina care aştepta să înghită familia acestei femei, se ridică şi ocoli scaunul, cu Caesar şi Cleo în urma lui.

– Mă iertaţi, spuse el. Nu mă aşteptam ca biblioteca să fie folosită în seara asta. Îmi voi lua cartea şi o să plec, ca să puteţi avea parte de intimitate.

Mătuşa lui se aplecă peste prietena ei care plângea, în timp ce femeia căruntă se văita cu faţa ascunsă în mâini. Nici una din ele nu îl privi, ca să îi confirme că îl auziseră vorbind. Se îndreptă cu paşi mari spre cea mai apropiată uşă, ca să evadeze de acolo înainte ca vreuna din ele...

– Aşteaptă, răsună vocea mătuşii lui. Încă purtând pălăria cu pene şi aplecată spre prietena ei nefericită, ridică un braţ, ca şi când ar fi vrut să îl împiedice să plece. Calmează-te, Amelia! Nepotul meu este aici. El va şti ce să facă.

Amelia? Adică Amelia, Lady Pontfort, mătuşa văduvă a lui Southwaite?

Femeia îşi ridică privirea spre el, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă şi cu ochii albaştri înceţoşaţi plini de speranţă.

– Oh, Penthurst! Da, el va şti ce să facă.

Habar n-avea ce să facă. Ştia ce voia să facă, dar, fiind un gentleman, se apropie de ele. O salută pe Lady Pontfort cu o voce şi cu maniere adecvate suferinţei ei.

– Amelia se afla în loja de alături la teatru, împreună cu Hortense, îi explică mătușa lui. Mi-am dat seama de cum a sosit că nu era în apele ei. Apoi, în timpul primului act, a început să plângă. Mătușa lui arătă spre Lady Pontfort, drept dovadă. Bineînțeles că m-am dus și am luat-o și am chemat trăsura.

– Ai fost atât de bună cu mine, șopti Lady Pontfort. Își tamponă ochii cu o batistă din dantelă.

– Pe drum încoace mi-a spus de ce era supărată. Spune-i ce mi-ai zis mie, Amelia. Dacă prim-ministrul și prințul au încredere în el, și tu poți.

Lady Pontfort încuviință.

– Când trăsura nepotului meu a întârziat în seara asta, ca să mă ducă la teatru, l-am întrebat pe vizitiu care era motivul. Din pricina răspunsului primit sufăr acum. Ultimele ei cuvinte aproape că fuseseră înecate de un hohot de plâns gâtuit.

Își privi mătușa întrebător. Ea își coborî pleoapele, dezaprobatoare față de ce avea să urmeze.

– A întârziat pentru că un alt membru al familiei nepotului meu a avut nevoie de trăsură. A dus-o mai întâi pe nepoata mea, Lydia, la un tripou notoriu din oraș. Singură. Întregul oraș o să afle, cu siguranță. Cele mai rele tipuri de bărbați se adună acolo, și am auzit chiar și că... chiar și că... locul e frecventat și de femei cu o reputație proastă. Mă tem că nepoata mea se îndreaptă spre ruină în seara asta.

– Sau *spre naiba*, bombăni mătușa lui. Vorbește despre locul acela îngrozitor, Morgan's Club. Sunt convinsă că ai auzit de el.

Nu numai că auzise de el, dar nu avea nimic de câștigat dacă menționa asta. Sau dacă ar fi spus orice, de fapt, în clipa aceea. Era limpede că Lydia nu își învățase lecția.

Mătușa lui o apucă pe Lady Pontfort de umeri.

– Vino-ți în fire acum! Trebuie să o oprim. Răposata ei mamă s-ar aștepta să facem ceva.

– Ce-aș putea face? Nu pot să dau buzna acolo și să-i cer individului ăstuia, Morgan, să mi-o dea.

– Ar trebui să îi spunem lui Southwaite, zise mătușa lui.

Lady Pontfort clătină din cap.

– E cu Emma. S-a îmbolnăvit în după-amiaza asta. Doctorul a spus că nu trebuie să ne facem griji, dar ei mereu spun asta când nu au o soluție. Southwaite s-a închis împreună cu ea în apartamentul lor, mi-a zis vizitiul.

– Dacă soția lui este bolnavă, atunci el nu e persoana potrivită ca să o salveze, spuse Penthurst. Ar fi o cruzime să adăugăm și această chestiune la îngrijorările pe care le au.

– Atunci voi trimite mai mulți lachei vânjoși, cu ordine să o scoată de acolo pe sus la nevoie, declară mătușa lui.

Își imagină scena. Morgan angajase câțiva servitori vânjoși la rândul lui, bine antrenați ca să se asigure că nimeni nu deranja stabilimentul.

– Nu vei trimite lachei. Mă duc eu, în calitate de prieten al lui Southwaite.

– Oh, ai face-o? Lady Pontfort nu își putea stăpâni ușurarea. Câtă generozitate!

Mătușa lui se încruntă.

– Nu cred că este înțelept.

– Cu siguranță că nu e. Îmi vin în minte câteva moduri în care voi plăti scump pentru asta. Totuși, trebuie să mă duc, întrucât cineva trebuie să o facă.

capitolul 7

Lydia stătea vizavi de domnul Peter Lippincott. Timp de trei ore se pregătise ca să îl ademenească pe escroc în plasa ei. Încă treizeci de minute și acesta avea să fie osândit.

Se aflau la masa lui preferată din clubul lui Morgan. Îmbrăcat impecabil cu o haină închisă la culoare

şi cu o lavalieră apretată, arătând din cap până în picioare ca un gentleman, deşi nu era, Lippincott amesteca un pachet de cărţi. În tot acest timp, pălăvrăgea şi se uita drept la ea. Lydia ştia că acesta voia ca ea să se uite la el, nu la mâinile lui moi, aproape feminine, şi la treaba mişelească pe care o făceau.

Un şir lung de guguştiuci creduli trecuseră pe la el în ultimele două ore, convinşi că puteau câştiga împotriva trucurilor lui necurate. Îi permitea unuia din trei să câştige, ceea ce însemna că profita de pe urma celorlalţi. Bănuia că domnul Morgan ştia despre asta şi îşi lua partea din câştiguri.

Nu era convinsă că domnul Morgan ştia despre celelalte moduri în care trişa Lippincott. Cu unghiile fine de la mâinile lui elegante deteriora cărţile pe măsură ce le folosea în alte jocuri. Descoperise acest lucru cu şapte luni în urmă. Pe unele le ciupea puţin pe laterale. Pe unele le îndoia uşor. Câteva erau ciupite discret la colţuri. Aproape imperceptibile, schimbările creau un cod prin care putea citi valorile cărţilor în funcţie de dosul lor sau pipăindu-le.

De-atunci, îşi petrecuse timpul învăţând codul. El îl folosea mereu pe acelaşi.

În seara asta, Lydia câştigase deja o sumă mare de bani. La faraon şi bacara, îşi transformase suta de lire pe care i-o împrumutase Cassandra în trei mii, pariind cu îndrăzneală. Nu se îndoia că de la domnul Lippincott avea să ia mai mult. El se îmbogăţise din jocurile de noroc.

Cassandra stătea în spatele ei, şoptindu-i avertismente, jucând rolul unui cor grecesc. Făcea parte din plan. Vorbea cu respiraţia întretăiată şi cu uimire plină de regrete despre norocul nefiresc al domnului Lippincott, în faţa căruia îşi pierduse propria avere, din nefericire. Lydia bănuia că prietena ei chiar era agitată. Nu îi spusese Cassandrei despre cărţile însemnate. Nu voia să se certe cu ea în legătură cu moralitatea ambiguă de a trişa împotriva unui trişor.

Îi văzu mâinile dibace mişcându-se. Deşi continuă să îi privească chipul, fu atentă la mâinile care alunecau în partea de jos a câmpului ei vizual. Văzu mişcarea de prestidigitaţie care muta unele cărţi în partea de sus a pachetului şi pe altele în partea de jos.

Ţinând pachetul, răsfiră cărţile în formă de evantai şi le întinse spre ea.

– Alegeţi una, Lady Lydia!

Aşa făcu. El păru să se gândească îndelung.

– Zecele de treflă.

Ea aruncă pe masă doiul de romb. El se plesni cu palma peste frunte.

O lăsase să câştige, ca să o ademenească mai mult.

– Cât noroc ai, Lydia! exclamă Cassandra. Mult mai mult ca mine. A devenit destul de celebră pentru asta, domnule Lippincott.

– Văd şi de ce. Afişă o expresie care indica faptul că norocul ei i se părea inconvenabil şi costisitor.

O lăsă să câştige din nou. Ea râse şi ţopăi de entuziasm. Cassandra aclamă. Se mai întoarse o dată spre domnul Lippincott, ca să îşi forţeze norocul.

A treia oară, când întinse mâna după o carte, evantaiul de cărţi deveni o ţintă mobilă, culisând îndeajuns încât degetele ei să sfârşească pe o anumită carte. Cea pe care voia el să o aleagă. Dacă nu s-ar fi aşteptat la asta, nu ar fi observat. Îşi atinse urechea stângă cu mâna stângă, făcând astfel semnul stabilit dinainte cu Cassandra.

– De ce nu trageţi amândoi de data asta? întrebă Cassandra. Aşa va fi mai incitant.

Lydia nu trase nici o carte.

– Oh, da. Haide să o facem aşa! Cartea mai mare câştigă.

Lippincott îi aruncă o privire Cassandrei.

– Nu aş fi crezut că ţi-ai încuraja prietena la aşa ceva, ţinând cont de...

– Ţinând cont de cât de prost m-am descurcat împotriva ta? Ea are mult mai mult noroc, cum am zis. Nici

nu îi voi permite să parieze la fel de nesăbuit cum am făcut eu când am jucat cu tine în trecut.

El amestecă din nou cărţile, după care le întinse pentru a fi tăiate. Lydia le tăie, dar în loc să i le lase lui să le răsfire, le răsfiră ea lent într-un evantai pe masă. Atunci observă ciupiturile de pe marginile unora dintre ele, dar şi pe cele care nu erau perfect drepte. Cele din urmă trebuiau să fie cărţile mari. După ce termină de trecut vârfurile degetelor peste toate cărţile, ştia care fuseseră marcate prin sistemul lui şi ce cărţi erau.

– Trage tu primul, din moment ce eu le-am tăiat, zise ea.

– Pe ce pariem?

Ea se încruntă la stiva de bani, apoi începu să împingă cinci sute spre cărţi.

– E mult prea mult, o mustră Cassandra.

– Eşti hotărâtă să îmi strici distracţia? Sunt atât de convinsă că voi câştiga, încât ar trebui să pariez tot ce am.

Cassandra se aplecă peste umărul ei şi trase trei sute înapoi.

– Sunt aici ca să te împiedic să fii nesăbuită. Îţi aminteşti?

Lydia se strâmbă astfel încât doar domnul Lippincott să o poată vedea.

El îşi trecu vârfurile degetelor peste evantaiul de cărţi, încolo şi încoace, hotărând ce carte să tragă. Se opri peste una dintre cărţile convexe. O întoarse şi dădu la iveală popa de inimă roşie.

– Vezi? spuse Cassandra. Este un joc zadarnic, aşa cum am învăţat şi eu, spre tristeţea mea.

Lydia trase o carte nemarcată şi o întoarse. Bineînţeles că era de valoare mică, un patru de romb. Supărată, adună cărţile rapid şi începu să le amestece.

– Încă o dată, dacă vă convine, domnule.

– Dacă aşa doriţi.

– Aşa doresc.

– Lydia, îi răsună în ureche vocea Cassandrei, drept avertisment.

– Oh, taci! Îi înmână cărţile lui Lippincott, care le tăie, apoi le răsfiră în evantai pe masă.

– *Lydia!* De data aceasta o şoaptă şuierată. Ai atras atenţia.

Nu era nimic nou. Se întâmpla deseori când juca. Nu le acorda niciodată atenţie celor care o priveau la mese. Nu făceau decât să îi distragă atenţia.

– O miză mai mare de data asta, aş zice. Îmi poţi egala câştigurile din seara asta?

Lippincott îi privi banii.

– Trebuie că ai peste două mii acolo.

– Însă nu mai mult de trei, sunt convinsă. Îi împinse pe toţi în faţă.

Acum nerăbdător, Lippincott fu de acord să îi egaleze suma şi împinse cel puţin jumătate din ea, cu promisiunea unei cambii, urmând ca restul sumei să îi fie livrată în ziua următoare, dacă pierdea. Ea se prefăcu a se uita gânditoare la cărţi.

– *Lydia!*

Cassandra devenise enervantă, iar şoaptele ei un bâzâit anevoios în dreptul urechii ei. Alungă albinuţa şi întinse mâna după o carte pe care o identificase drept popa de pică.

Chiar când îşi cobora degetele spre carte, o altă mână i-o luă înainte. Nu a lui Lippincott. Mâna nouă avea mai multă putere ca a lui Lippincott şi degete lungi şi masculine.

Cunoştea mâna aceea.

Recunoscu şi prezenţa care plana lângă umărul ei stâng, aşa cum Cassandra stătea aproape de cel drept.

– O simplă extragere din nou, Lady Lydia. Preferi tipul acesta de pariu. Ce rişti de data asta? întrebă Penthurst.

„Pleacă, pleacă!"

– Doar câştigurile din seara asta, nimic altceva.

– Sunt uşurat să aud asta. Nu mi-ar plăcea să cred că ai pariat ceva ce ai pierdut deja.

Faţa i se încălzi. Refuză să îl privească. Încă o extragere şi Lippincott avea să plătească scump pentru că o înşelase pe Cassandra, iar ea ar fi avut îndeajuns ca să îl reducă la tăcere pe Trilby pentru multă vreme.

Trase de carte. Penthurst o ţintui locului.

– Ia-ţi mâna, te rog!

– Cine este acest bărbat? o întrebă el pe Cassandra.

Cassandra se dădu într-o parte a mesei, îndepărtându-se de duce.

– Permite-mi să ţi-l prezint pe...

– Nu am cerut să ni se facă cunoştinţă. Doar numele lui.

Lippincott se făcu mic în scaunul lui.

– Domnul Peter Lippincott.

– Spune-i domnului Lippincott că guguştiucul ăsta nu va mai juca în seara aceasta.

Cassandra nu trebui să spună nimic. După ce îşi strânse banii de pe masă, Lippincott plecă.

Lydia aproape că plânse de frustrare. Fusese atât de aproape. Încă zece secunde şi... Îşi împinse scaunul în spate, drept în Penthurst. Se ridică şi se întoarse furioasă spre el.

– Cum îndrăzneşti să te amesteci?

– Îndrăznesc ca prieten al fratelui tău. Are griji mai mari în seara asta decât să îşi fugărească sora rătăcitoare.

– Fratele meu te-a trimis?

– Am ales să nu îl îngrijorez şi mai tare cu poveşti despre răzvrătirea ta. Nu trebuie să îi cer permisiunea ca să acţionez în locul lui.

– În lipsa ei, nu ai nici o autoritate aici. Cu toate astea, ţi-ai îndeplinit datoria aşa cum ai considerat de cuviinţă şi acum ai terminat. O seară bună, domnule.

Cassandra icni uşor când auzi cât de direct îl concedia. Lydia era convinsă că avea să fie suficient pentru a-l face pe duce să plece. Începu să calculeze cum să câştige

rapid o sumă mare în absența domnului Lippincott, care era foarte convenabilă.

Penthurst mîji ochii.

– Îți uiți lungul nasului, Lydia. Fără îndoială că nepolitețea ta trebuie pusă pe seama entuziasmului de a juca. La fel ca un iubit care te lasă baltă în timpul pasiunii, lipsa de finalizare a pariului tău pare să te fi indispus grav.

Din nou, Cassandra icni ușor.

– La ce te gândeai, de ai pariat atât de mult? Făcu semn spre banii care se aflau în continuare pe masă. Am crezut că Southwaite a început să te țină mai din frâu, dar dacă săptămâna asta e un exemplu în acest sens, atunci este limpede că nu i te supui și nu ți-e teamă de consecințe.

Exasperată, Lydia se uită la Cassandra, care devenise enervant de sfioasă și tăcută.

– Eram aproape. Dacă *cineva* nu ar fi stricat totul, am fi fost amândouă mai bogate și mai satisfăcute.

Cassandra dădu să îi răspundă, dar îi aruncă o privire ducelui. Ceea ce văzu pe fața lui o reduse din nou la tăcere. Apucă săculețul Lydiei și îi vârî banii în el.

Lydia luă săculețul plin doldora și îi privi pe clienții care stăteau la mesele lui Morgan. Două curtezane celebre conduceau jocul de zaruri când sosise ea, dar renunțaseră la postul cu pricina. Calculă cât ar fi durat să își transforme cele trei mii de lire pe care le avea în zece mii, dacă ar fi fost foarte norocoasă. Ore întregi la salonul doamnei Burton, dar doamna Burton avea limite la mize, ca să se protejeze pe sine de prea mult noroc. Lui Morgan, pe de altă parte, îi plăcea să joace. De aceea, uneori găseai și nobili în aceste încăperi foarte democratice. Casa nu impunea limite.

Trebuia să opteze pentru jocul de zaruri. Asta dacă nu cumva...

Se uită la Penthurst, care stătea înalt și sever, cu ochii lui întunecați plini de dezaprobarea pe care o cunoștea atât de bine.

Se uită în jos la masă. Cărţile domnului Lippincott erau încă acolo.

Nu ar fi trebuit să o facă. Ar fi fost foarte greşit din partea ei.

– Ambury ştie că eşti aici? Penthurst se întoarse nemulţumit spre Cassandra.

Ea îşi coborî genele negre peste ochii care-i scăpărau.

– Chiar nu ştiu. Nu i-am cerut soţului meu permisiunea, dacă la asta te referi. Dar, la o adică, nu o fac niciodată.

Da, ar fi fost greşit. Pe de altă parte, Penthurst îi vorbea acum Cassandrei pe un ton care nu îi prea încuraja scrupulele în ceea ce priveşte cărţile cu pricina.

– Fără îndoială pentru că ştii că nu ar fi de acord să vii aici, cu atât mai puţin să o aduci pe Lady Lydia cu tine. Nu a fost suficient că ai dus-o la salonul doamnei Burton?

– Aşa am crezut şi eu. Ea însă nu a fost de acord. Ambury nu ar fi vrut nici să o las să vină aici singură, măcar atât ştiu sigur. Crezi că ar fi trebuit să o las?

– Cred că ar fi trebuit să îţi foloseşti influenţa ca să o convingi să nu vină aici deloc.

– Să îţi subliniez faptul că este o femeie matură? Ştie ce vrea, aşa cum ştiu şi eu, şi aşa cum ştiam şi înainte să mă căsătoresc. Nu le cerem bărbaţilor, nici nu ne dorim ca aceştia, nici măcar fraţii sau soţii noştri, să ne dicteze vieţile, aşa cum nici voi nu aţi vrea asta.

Lydiei îi venea să o aclame. Iat-o pe Cassandra cea de demult, femeia care înfruntase societatea ca să trăiască aşa cum voia ea, Cassandra pe care Lydia o invidiase şi pe care, după căsătoria ei cu Ambury, o jelise pentru că nu avea să o mai vadă vreodată.

Privi din nou cărţile. Foarte greşit. Totuşi, el devenise insuportabil. Tocmai îi distrusese şansele de a se ocupa foarte frumos de ameninţarea domnului Trilby, aşa că o atrăgea ideea de a-l face pe el să plătească în locul lui Lippincott. Şi, întrucât nu uitase, lui Penthurst i-ar

fi prins bine să fie doborât, la fel ca domnului Lippincott, din motive mult mai evidente.

– Penthurst, pari hotărât să îmi strici seara de distracție, spuse ea.

– Sunt hotărât doar să te scot numaidecât din locul acesta.

– Și dacă refuz?

– Mă voi asigura că nu o vei face.

Îi rânji Cassandrei.

– Crezi că mă va lua pe sus? Sunt oarecum tentată să văd dacă o va face.

– Lydia...

– Pentru a evita un spectacol atât de nedemn, propun un compromis. Permite-mi încă un joc, la alegere, doar preț de cinci minute, și apoi voi pleca de bunăvoie.

– Rareori fac compromisuri. Cu toate astea... cinci minute. Atât. În ceea ce privește miza pe care vei paria, nu mă voi amesteca. Fratele tău s-a bizuit pe faptul că ești îndeajuns de nesăbuită, încât să te arzi rău de tot. Unii au nevoie de două lecții în acest sens, așa că poți beneficia acum de a doua.

Cassandra ridică din sprânceană când auzi scurtul lui discurs.

– Sunt convinsă că Lydia nu este îndeajuns de necugetată încât să parieze tot ce are în săculeț. Corect, Lydia?

– Dacă pariul este îndeajuns de ispititor, s-ar putea să o fac. Se prefăcu a privi cu atenție prin încăpere, ca să își aleagă jocul.

Cassandra o prinse de braț. O trase pe Lydia la o parte, ca să discute cu ea între patru ochi.

– Ajunge. Am fost descoperite, iar Lippincott a plecat de mult.

– Nu am terminat. Intenționez să câștig mult mai mult. De la Penthurst.

– Ai înnebunit?

– Recunoaște că nu te-ar deranja, la cum ți-a vorbit mai adineauri. Îl voi invita să îi ia locul lui Lippincott la extragerea de cărți pe care a întrerupt-o. Este drept așa.

Cassandra îi aruncă o privire lui Penthurst, apoi şopti:

– Doar nu te gândeşti să foloseşti acelaşi pachet de cărţi.

– De ce nu? Nu este ca şi cum le-aş fi făcut eu ceva cărţilor.

Cassandra o privi cu atenţie.

– Deci nu vei trişa? Şi totuşi, te aştepţi să câştigi.

– Aproape întotdeauna câştig. Cât despre aşteptările mele... mă aştept doar să am noroc. Spunând acestea, se întoarse la Penthurst. Aleg să joc cu tine. Voi pune la bătaie conţinutul săculeţului meu, iar tu poţi pune la bătaie jumătate din sumă, plus tot ce ai câştigat în ultima săptămână. Dacă blamezi cu atâta libertate păcatul jocurilor de noroc, probabil că oricum nu ai ce câştiguri să rişti.

– De fapt, câştigurile mele din săptămâna asta sunt destul de frumuşele. Totuşi, nu trei mii, aşa cum oferi tu. Opt sute.

– Deci este un pariu tentant?

– Nu.

Ce bărbat insuportabil! Cassandra părea uşurată.

– Cu toate astea, zise el, aş fi tentat dacă ai promite să dublezi ce am câştigat în ultima săptămână, în caz că vei pierde. Suma a fost îndeajuns de mică încât să poţi păstra o mare parte din ce ai în săculeţ.

Era o ofertă generoasă, dacă ignora faptul că o câştigase şi pe *ea*, pe lângă acel „aproape nimic".

Părându-i-se o cale de a ieşi din încurcătură, dar şi o modalitate de a-şi suplimenta fondurile ca să îl amâne pe Trilby, se aşeză la masă. El se aşeză în locul domnului Lippincott. Ea strânse cărţile.

– Cassandra, poate vrei să le amesteci tu şi să le răsfiri.

Cassandra se aşeză în dreapta ei şi amestecă cărţile.

– O clipă, spuse Penthurst. Sunt cărţile lui Lippincott?

– Aşa cred.

– Bărbatul este bănuit că ar fi un trișor. S-ar putea ca pachetul de cărți să fie însemnat. Nu îmi permit să mă acuzi că aș fi trișat.

Se răsuci, prinse privirea unui servitor și ceru să i se aducă alt pachet.

Ei i se puse un nod în stomac. În mod normal, ar fi presupus că norocul avea să fie de partea ei, dar...

Penthurst amestecă cu dibăcie cărțile, mâinile lui frumoase părând a fi chiar experte. I le înmână Cassandrei ca să le taie și să le răsfire în formă de evantai. Cassandra o făcu, dar o privi țintă pe Lydia transmițându-i din nou să se retragă.

– De ce eziți, Lydia? Financiar vorbind, pariul este în favoarea ta, spuse Penthurst. Voi adăuga încă un lucru. Dacă o să câștigi, nu îi voi spune niciodată fratelui tău despre cum ți-ai petrecut seara asta.

Oare Cassandra observa cum arăta ducele acum? Cum licăriri aurii îi scânteiau în ochii întunecați și cum expresia lui vag amuzată îți tăia respirația? Reușea să aducă a prădător, dar într-un mod cât se poate de atrăgător. Nu putea ignora că nervozitatea îi făcea pulsul să bată mai rapid. Atenția lui genera un entuziasm aproape atrăgător.

Se vedea totul în ochii lui: miza pe care o paria de fapt și ceea ce datora momentan. O privea ca pe o femeie pe care se aștepta să o posede. Banii erau cel mai neînsemnat lucru. Dublu sau nimic la datoria ei carnală devenise adevărata miză, chiar aici, sub nasul Cassandrei care nu bănuia nimic.

Și totuși, chiar era dublu? O singură dată îți poți pierde inocența. După aceea ar fi un alt soi de pierdere, și mult mai neînsemnată. Într-adevăr, mulți ar spune că după aceea nu prea ai mai avea multe de pierdut. Și dacă va câștiga, avea să fie eliberată de datoria cu pricina și să aibă cu o mie șase sute de lire în plus.

Oricum nu avea de ales. Nu prea.

*

Penthurst aşteptă. Lydia îl privea, uşor îmbujorată. În pofida expresiei ei impasibile, nu mai părea foarte încrezătoare.

Oare intenţionase să trişeze? Pe terasa doamnei Burton pretinsese că Trilby îi arătase trucurile lui de prestidigitaţie. Poate că învăţase cum să se folosească de ele în scopuri greşite, alături de alte trucuri de trişare, cum ar fi însemnarea cărţilor.

Cineva marcase într-adevăr celelalte cărţi. Cu siguranţă, nu ea. Cu toate astea, nu putea nega faptul că ezitarea ei părea ciudată, ţinând cont că ea lansase provocarea.

Ea îşi întoarse privirea şi se uită la masă, acum şi mai îmbujorată. Poate că văzuse mai mult decât intenţionase el. În timp ce o tachinase în legătură cu ultimul lor pariu şi o provocase să îl dubleze, îi veniseră în minte unele imagini însufleţite despre încasarea pariului. Probabil că Lydia habar nu avea cât de des se gândeau bărbaţii la astfel de lucruri, chiar şi atunci când femeia nu reprezenta un obiect al dorinţei cuvenit.

Era destul de frumuşică acum, cu ochii mari şi nehotărâtă, străduindu-se să îşi păstreze atitudinea rezervată şi distantă. Nici pe departe atât de îndrăzneaţă. Aproape că îi păru rău de ea.

Ea îşi îndreptă spatele şi întinse degetele suple, fusiforme, spre evantaiul format din cărţi de joc. O văzu efectiv invocând-o pe zeiţa norocului şi dorindu-şi ca degetele ei să se oprească asupra unei cărţi mari.

Trase brusc una şi o întoarse. Zecele de inimă roşie.

– Ai şanse destul de mari să câştigi, Lydia. Bravo, spuse Cassandra.

El se uită la cărţi, hotărându-se. Dintr-odată, nu i se mai păru un joc, nici măcar o modalitate de a-i da o lecţie Lydiei. În schimb, în timp ce aştepta ca propriul noroc să egaleze cel puţin şansele, îşi dădu seama că îi păsa de cum avea să se termine jocul. Era din pricina vanităţii. Şi a mândriei. Şi, trebuia să recunoască, din pricina laturii întunecate a sufletului lui, care îşi imaginase

de prea multe ori în acea săptămână cum ar fi să o facă pe Lydia să plătească.

Trase o carte şi o întoarse.

Cassandra oftă. Lydia se holbă.

– S-ar părea că nu este seara ta norocoasă, zise el, bătând uşor cu degetul dama lui de inimă roşie. Din nou.

Ea îşi ridică privirea spre el. Luminoasă. Alertă. Curioasă. Uluită. După care viaţa i se scurse din ochi şi aceştia deveniră opaci, în timp ce Lydia îşi puse din nou masca de sfinx.

– Să mergem, Cassandra! Apucă sforile de la săculeţul ei de mână. Îţi datorez o mie şase sute, Penthurst.

– Nu este nevoie să îi numeri acum. Ştiu că plăteşti tot ce pariezi. Îţi voi scrie şi voi face aranjamentele pentru achitare. Se ridică şi îi oferi mâna, apoi Cassandrei. Ai cerut ca trăsura să te aştepte, Lady Ambury?

– Ne aşteaptă un lacheu. El ne va face rost de o trăsură închiriată.

– Presupun că l-ai mituit bine, ca să nu bârfească despre această aventură.

– În zadar, ţinând cont că ai fost martor la tot.

– Chiar dacă aş fi obligat ca prieten să îi raportez lui Ambury faptele tale în anumite situaţii, aceasta nu se numără printre ele. Dacă nu mă întreabă el direct, poţi să fii sigur de discreţia mea, dacă doreşti. În loc să aşteptăm până vi se găseşte o trăsură, permite-mi să vă duc pe tine şi pe Lady Lydia acasă.

Trăsura lui opri mai întâi la casa Cassandrei. Pe drum, cei doi pălăvrăgiseră. Cassandra se înveselise. Poate că uitase că o mustrase. Sau poate că era veselă fiindcă se simţea uşurată că îi promisese discreţie.

Lydiei i se păru o neglijenţă din partea Cassandrei să coboare din trăsură fără să se oprească măcar să se gândească la faptul că avea să o lase pe Lydia singură cu ducele. Cassandra îşi luă rămas-bun şi fu escortată de lacheul ei până la uşă. Trăsura se urni spre cealaltă parte

a pieței. Lydia se holbă în noapte. Își privi mănușile. Studie ornamentele trăsurii. Făcu tot ce putu ca să nu se uite la Penthurst, care stătea în fața ei. Îl vedea chiar și așa, mai ales când treceau pe lângă un felinar stradal și o strălucire aurie pătrundea brusc prin geamul trăsurii. De fiecare dată, acesta se transforma dintr-o siluetă întunecată într-un bărbat în lumina care găsea unghiuri, umbre și detalii. Așa că îi văzu ochii, privind-o. Și mâinile, de-o parte și de alta a lui, pe pernă.

Dincolo de toate însă, îl simțea. Umplea trăsura. Nu o stingherea doar mărimea lui, ci și restul – prezența aceea care o incomodase încă din copilărie.

– Voi fi discret și în ceea ce privește vizita ta la salon, chiar dacă ai pierdut pariul, spuse el.

Bănuia că ar fi trebuit să îi mulțumească. Doar că nu voia să recunoască faptul că viața ar fi fost mai plăcută dacă Southwaite nu știa. Nu îi pica bine nici ideea că trebuia să accepte favoruri din partea lui.

– Dacă vrei să dai dovadă de discreție, fă-o pentru el, nu pentru mine. Și-ar face mai multe griji decât ar trebui.

– Nu îți pasă dacă știe?

– Deloc. Mă vei scuti de niște predici obositoare, ce-i drept. Totuși, fratele meu este îndeajuns de luminat încât să știe că o femeie de vârsta mea nu poate fi însoțită ca o fată tânără.

O strălucire aurie îi străbătu chipul, iluminându-i partea inferioară și dezvăluindu-i zâmbetul vag.

– Acceptă asta doar pentru că nu știe ce faci. Îți vede privirea aceea goală pe care o afișezi lumii și se întreabă dacă în spatele ei se ascunde ceva minte, cu atât mai puțin una isteață, uneltitoare.

– Isteață? Uneltitoare? Vrei să fie complimente sau insulte?

– Doar adevărul, așa cum îl văd eu.

Îl simți sfredelind-o prin întuneric.

– Aveai de gând să trişezi în seara asta, nu-i aşa? Cărţile erau însemnate. Am văzut şi simţit suficient când i le-am înmânat servitorului lui Morgan.

– Nu erau cărţile *mele*. Îşi apropie faţa de geam, să vadă cât mai aveau. Casa ei era la o aruncătură de băţ de cea a Cassandrei şi totuşi călătoria aceasta nu se mai sfârşea.

– Nu renunţi la onoare doar pentru că circumstanţe pe care nu le-ai creat tu îţi oferă această oportunitate.

Iritarea se preschimbă în mânie incandescentă într-o clipită.

– Cum îndrăzneşti să îmi ţii predici despre ce înseamnă un caracter bun? E de râs că tu, dintre toţi oamenii, ai face-o. Aş putea la fel de uşor să îţi spun că nu se foloseşte onoarea ca scuză ca să ucizi un prieten, doar pentru că circumstanţele creează această oportunitate.

Tăcere. O atmosferă încărcată se lăsă între ei, atât de deasă, că ar fi putut ploua cu sânge. Trecură pe lângă un alt felinar. De data asta, fâşia de lumină îi dezvălui ochii. Expresia lui îi tăie respiraţia. Se îndoia că mai fusese vreodată ţinta unei furii atât de directe şi a altceva, ceva tăios pe care nu îl putea identifica.

– Te referi la Lakewood. Îţi amintesc că lorzii m-au găsit nevinovat.

– Eşti *duce*. Bineînţeles că te-au găsit nevinovat.

– Chiar şi fratele tău m-a găsit nevinovat.

Era adevărat. Southwaite nu numai că votase în favoarea lui la proces, dar după aproape un an în care refuzase să vorbească cu Penthurst, pusese capăt înstrăinării. La fel şi Ambury.

Nu îi venise să creadă! Un bărbat ucide un prieten, şi singura lui pedeapsă este un an de tăcere din partea celor din cercul lui. Chiar şi ducii ar trebui să înfrunte mai multă dreptate de-atât.

Simţi că se sufocă de la furia plină de dezamăgire şi de resentiment care o încerca. În spatele mâniei, o suferinţă profundă îi cuprindea inima. Bărbaţii aceştia nu se gândiseră niciodată că Lakewood fusese şi prietenul *ei*.

Trăise pe marginea întregului episod, nici măcar ca un gând întârziat al lor. O lăsaseră pe dinafara suferinței și a mâniei, apoi pe dinafara deciziei de împăcare. Southwaite, Ambury și Kendale se avuseseră unul pe altul în timp ce acceptaseră pierderea. Ea se avusese doar pe sine și puțina alinare pe care i-o putuse oferi Sarah.

Îl înfrunta acum pe Penthurst așa cum învățase să înfrunte lumea în lunile îngrozitoare care urmaseră acelui duel, ascunzându-și suferința în spatele unei măști care nu oglindea nimic.

– Îmi mărturisesc greșeala. Subliniezi din nou că purtarea și chiar și gândirea mea sunt eronate. Întrucât ai fost achitat pe baza cuvântului tău că moartea unui om bun a fost o chestiune de onoare, acum trebuie să fii scutit de orice referire la aceasta, și trebuie să acceptăm cu toții corectitudinea acțiunilor tale.

Trăsura avu milă și încetini. Lydia deschise ușa de îndată ce aceasta opri și lovi cu piciorul scările, coborându-le, după care se împletici pe trepte spre un lacheu care se grăbi să o ajute și se duse în goană spre sanctuarul odăilor ei.

capitolul 8

Soarele alungă ceața matinală când Penthurst intră călare în Surrey. Pe o stradă aflată la două ore distanță de Londra, intră pe o alee ce ducea spre o casă țărănească din piatră înconjurată de dependințe cu acoperișuri din paie. Descălecă și își duse calul spre grajdul din spate. Își dezbrăcă redingota, apoi dădu jos șaua de pe cal, îl frecă și îl duse într-o boxă cu niște fân.

Își suflecă mânecile de la cămașă și se îndreptă spre un câmp din spatele grajdului. Doi bărbați lucrau pământul, unul din ei destul de tânăr. Cel mai în vârstă îl observă și opri boul care trăgea plugul. Cu cizmele largi și pline de noroi, veni spre el, ștergându-și sudoarea de pe frunte cu o batistă.

– Aţi venit devreme luna asta, Excelenţa Voastră.

– Ziua părea frumoasă. Poate de data asta voi evita ploaia, domnule Gosden.

Domnul Gosden râse pe înfundate.

– Păreaţi un câine ud fleaşcă, aşa-i.

– Un câine ud fleaşcă şi plin de noroi, din câte îmi amintesc. Arătă spre plug. Văd că desţeleniţi porţiunea asta de aici. O termin eu, dacă nu aveţi nevoie de mine altundeva.

Gosden îşi miji ochii mici şi palizi la ogor.

– Multe pietre pe-acolo. L-am evitat ani în şir, dar m-am gândit să fac o încercare. Am scos cea mai mare parte din ele, dar de araţi acolo, s-aveţi grijă!

– Voi încerca să nu stric plugul.

– Ar trebui să încercaţi să nu vă spargeţi capul. Sau să nu vă loviţi la vreun picior. Atunci, îl las pe seama dumneavoastră, întrucât v-aţi hotărât să vă treacă toate sudorile. Noi ne vom ocupa de plantarea a nişte grâu de iarnă şi ne vom bucura că ne ajutaţi aici.

Domnul Gosden se îndepărtă, luându-şi ajutorul cu el. Penthurst apucă plugul şi începu să întoarcă brazda. Omul şi fiara îşi găsiră un ritm la fel de vechi precum agricultura, jucându-şi în tăcere rolurile în obţinerea recoltelor de la pământ.

Penthurst se bucura de munca umilă. Mişcarea şi aerul proaspăt îi ofereau claritatea pe care o căuta în legătură cu chestiunea care îi ocupa gândurile.

Acuzaţiile Lydiei din seara trecută îl surprinseseră, dar în mare pentru că veniseră din partea ei. Fără îndoială că mulţi erau de aceeaşi părere ca ea. „Legea este diferită pentru lorzi. Au grijă unii de alţii şi se aşteaptă la acelaşi lucru în ceea ce îi priveşte."

Dar francheţea ei furioasă, usturătoare îl uluise. Nimeni nu îi aruncase astfel de acuzaţii. Nici măcar Southwaite şi Ambury. Prietenii lui îl desconsideraseră, dar nu îi spuseseră niciodată pe faţă ce gândeau.

Poate credeau că avea să îi provoace şi pe ei la duel pentru asta şi că avea să îi ucidă şi pe ei. Uneori vedea

în ochii bărbaților. „Dacă insist pe acest subiect cu el, oare voi muri în zori?"

Se întreba dacă nu fusese cumva o greșeală că nu își urmărise bănuielile în legătură cu Lakewood. Mai bine de un an, îl rosese gândul că un bărbat ar fi ales să moară ca să evite un scandal în urma căruia ar fi putut supraviețui. Asta sugera că fusese mai mult de-atât în joc.

Sentimentul de vinovăție îl împiedicase să descopere mai multe. Îl ucisese pe Lakewood. La ce bun să îi distrugă și reputația?

Astăzi însă, pe când pășea pe pământul desțelenit, acuzațiile Lydiei îi răsunau în minte. Nu îi plăcuse să audă o astfel de părere despre caracterul lui. Cu atât mai mult de la ea. Începea să își dea seama cât de costisitor fusese să protejeze bunul nume al lui Lakewood.

Plugul se smuci dintr-odată spre stânga, în timp ce o piatră de mărime considerabilă fu azvârlită spre dreapta. Înjură când piatra aproape că îi nimeri genunchiul.

Se auzi un țipăt de la capătul ogorului. Domnul Gosden, care se întorcea, o luă la fugă.

– V-a lovit? strigă el în timp ce se apropie.

– M-a ratat, din fericire. A fost vina mea. Eram foarte distras.

Domnul Gosden își șterse fața și își trase răsuflarea. Lovi piatra cu piciorul, dând-o la o parte.

– E ușor să fiți distras într-o zi frumoasă, dar nu e înțelept, Excelența Voastră. Plugul este un lucru serios. Se aplecă și cercetă picioarele boului, să se asigure că nici partenerul de muncă mai valoros nu fusese rănit. Ați terminat, domnule?

– Crezi că ar trebui să termin?

– Dacă cred? Nu ține de mine să cred ceva, asta o știu și eu.

Nu făcea doar să își respecte superiorii prin răspunsul lui. Domnul Gosden plătea mult mai puțin decât era normal ca arendaș pentru că îi permitea unui duce să lucreze ocazional aici. Nu ținea de el să aprobe sau

nu, sau să stabilească timpul pe care ar fi trebuit să îl petreacă ducele acolo.

– Dacă mă voi răni vreodată, nu vei fi învinuit, domnule Gosden. Acest lucru va fi pus pe seama obiceiului meu excentric. Zâmbi, sperând ca fermierul să nu mai pară atât de îngrijorat. Când vor auzi despre asta, li se va părea tuturor la fel de ciudat precum ţi se pare ţie.

Domnul Gosden ridică din umeri şi rânji.

– E destul de ciudat, mă gândesc. Dacă aş fi duce, nu aş ara niciodată cu plugul. Atunci la ce bun să fii duce?

Exista o explicaţie, dar Gosden nu ar fi înţeles-o. Ceea ce începuse ca o pedeapsă, cu mult timp în urmă, continuase de bunăvoie. Existau momente când ducele cu pricina avea nevoie să se distanţeze de titlul şi privilegiile lui, iar aşa reuşise să se îndepărteze cel mai tare. Să lucreze pământul moşiei se dovedise un răgaz dintre cele mai elementare şi declanşa tipul de gândire care soluţiona deseori dileme.

Aşa cum o făcuse şi astăzi.

– Las plugul în grija ta, domnule Gosden, şi nădăjduiesc ca orele petrecute aici să fi fost mai mult un ajutor, decât un impediment. Bătu prieteneşte boul pe crupă şi se îndepărtă.

– O să mai veniţi?

– Oh, da. Însă în ziua obişnuită.

Simţindu-se mai în apele lui, în seara aceea Penthurst trecu pe la unul dintre cluburile pe care le frecventa. Se opri în cadrul uşii de la salonul membrilor clubului Brooks, să vadă cine se mai refugiase acolo. Îl zări pe Ambury stând la o masă cu Southwaite şi Kendale.

Ambury îi făcu semn să li se alăture. Întrucât expresia lui Kendale nu deveni impasibilă, Penthurst se aşeză într-un scaun la masa lor şi acceptă nişte brandy.

– Soţia ta se simte mai bine, Southwaite?

– Ea aşa spune.

– N-o crezi?

– Tocmai ne zicea că nu ar fi trebuit să vină în seara asta şi că va trebui să plece foarte curând, spuse Ambury.

– V-am explicat de ce, spuse Southwaite cu fermitate, în ochii lui negri citindu-se neplăcerea faţă de tonul ironic al lui Ambury. Spre deosebire de Ambury, care stătea tolănit în scaunul lui ca un bărbat mulţumit de lumea lui, Southwaite părea distras, preocupat şi puţin probabil o companie bună.

– Zicea că Emma părea puţin palidă când a plecat, interveni Kendale, binevoind să se alăture tachinării, lucru neobişnuit pentru el.

Kendale fusese în armată înainte să devină moştenitor după moartea fratelui lui. Rigid, dur şi un dezastru social, ochii lui verzi aveau tendinţa de a vedea lumea ca fiind împărţită într-o serie de jumătăţi. Corect şi greşit. Datorie şi slăbiciune. Bravură şi laşitate. Într-o astfel de perspectivă asupra lumii, moartea lui Lakewood fusese o crimă.

Probabil faptul că în seara aceea Kendale îi tolera tovărăşia reflecta o stare mai bună de spirit datorată căsătoriei lui recente, şi nu o acceptare adevărată.

– Ar fi trebuit să se mai odihnească o zi.

– Aşa a recomandat medicul? întrebă Penthurst.

– Mă gândesc că ar trebui să îl înlocuiesc.

– Presupun că asta înseamnă că nu s-a dat un astfel de sfat, spuse Ambury. Dacă femeile ar sta la pat câte două zile de fiecare dată când ameţesc, am avea parte de o mulţime de invalide.

Southwaite îşi încrucişă braţele şi se bosumflă. Penthurst bănui că glumele pe această temă duraseră ceva vreme înainte să li se alăture.

– Abia aştept să aud cum funcţionează logica ta rece când îţi va veni rândul, prietene, îi zise Southwaite lui Ambury.

– Probabil că nu are stare, spuse Kendale. Soţia ta este condusă de scopuri şi acţiune, Southwaite. O vei scoate din minţi dacă vei încerca să o schimbi. Îşi îndreptă

şi mai tare postura militărească în timp ce emise această părere asupra subiectului pe care îl înţelegea cel mai puţin: femeile. Fără îndoială că recenta lui căsătorie îl făcuse să creadă în mod eronat că dobândise suficientă experienţă pentru a da sfaturi.

– Filosoful vorbeşte, bombăni Southwaite. Totuşi, şi ea a insinuat cam acelaşi lucru, dacă ţineţi morţiş să ştiţi. Mai că nu m-a dat afară din casă.

– Probabil s-a enervat că a pierdut distracţia de seara trecută cu Lydia şi nu mai este dispusă să îţi tolereze ideile despre protecţie, zise Ambury, a cărui atenţie era îndreptată în mare parte asupra unui servitor care îi adusese un trabuc pe care îl ceruse.

Southwaite îl privi tăios.

– Ce distracţie?

Zâmbetul cordial permanent al lui Ambury îngheţă. Îl privi pe servitor pregătindu-i trabucul şi nu mai fu atent la nimic altceva. Cu atât mai puţin la Southwaite.

– Ce *distracţie*?

Ambury trase agale primele pufuri.

– O mică ieşire, atâta tot. Soţia mea şi sora ta au petrecut seara împreună. Bineînţeles, doamnele fac asta uneori. Lucru deloc neobişnuit. Emma probabil că a auzit, la asta mă refeream, şi s-a simţit lăsată pe dinafară.

Asta îl domoli pe Southwaite. Ba chiar părea să se căiască puţin.

– Unde s-au dus de s-a simţit lăsată pe dinafară? O voi duce eu însumi, ca să îmi răscumpăr îngrijorarea tiranică.

Ambury se încruntă în mijlocul fumului pe care îl scotea în timp ce se gândea la întrebare.

– Nu sunt sigur că mi-a spus asta. Să văd dacă îmi amintesc.

De partea cealaltă a mesei, Kendale se bătu cu degetele peste bărbie.

– Cassandra şi Lydia în oraş, împreună, eliberate din coliviile lor. Hmm. Oare încotro şi-ar fi putut lua zborul? Hmm...

– Oriunde ar fi fost, nu avem motiv să ne mai gândim la asta, așa că nu mai insista, îi zise Ambury. Au fost aduse acasă tefere și nevătămate de Penthurst, așa că sigur nu se plimbau pe străzi cu localuri rău-famate de s-au întâlnit cu el.

– Lady Ambury adusese și un lacheu cu ea, adăugă Penthurst. În loc să îl las pe servitor să le caute o trăsură, le-am dus eu acasă.

– Ce amabil din partea ta să le porți de grijă, zise Southwaite.

– Foarte amabil, încuviință Ambury.

Din fericire, subiectul se stingea. Pentru toată lumea, mai puțin pentru Kendale, căruia îi cam lipseau instinctele când venea vorba despre conversațiile sociale.

– Ai dreptate, Ambury. Dacă Penthurst se afla acolo, putem elimina de pe listă tot felul de locuri rău-famate. De exemplu, tavernele unde se vinde gin. Nu s-ar duce niciodată într-un astfel de loc.

– Și tavernele de lângă Covent Garden, zise Penthurst. Nu le vizitez niciodată seara.

– Nici Almack's, adăugă Ambury. Îl urăști. Nu că vreuna dintre doamne ar primi vreun cupon pentru el nici dacă ar vrea.

– Putem elimina și bordelurile de bărbați, propuse Kendale. Nu ar avea niciodată motiv să meargă la vreunul.

Asta le atrase atenția tuturor. Un frate și un soț îi aruncară priviri periculoase lui Kendale.

Penthurst râse.

– Pot confirma că nu le-am întâlnit pe doamne în nici un fel de bordel.

Efortul lui de a adopta un ton frivol nu funcționă.

– Ce naiba este cu tine, să insinuezi că Lydia și Cassandra ar fi putut vizita un bordel de bărbați? întrebă Ambury.

Kendale părea sincer nedumerit și enervat că încercarea lui rară de a flecări cu umor se întorsese împotriva lui.

– Făceam o listă cu locurile în care *nu* s-ar fi putut duce. Cum se face că, dacă am spus că nu ar fi putut să fie acolo, ar putea însemna de fapt că s-ar fi putut duce acolo?

– Chiar şi o simplă referire la aşa ceva e suficient ca să fii ciomăgit, cel puţin.

– De către tine? Nu prea cred.

– De către amândoi.

– Să îl ucidem, Ambury, zise Southwaite.

– Doi împotriva unuia singur? Nu prea e corect.

– Dacă e singurul mod în care vei învăţa să ai în sfârşit grijă la ce spui, doi contra unu să fie.

– Domnilor, spuse Penthurst pe un ton cât mai mieros. Kendale încerca să glumească pe seama mea, nu pe a doamnelor. Nu-i aşa, Kendale? Cred că sunteţi de acord că o astfel de isteţime trebuie exersată. E novice la jocul acesta şi sigur va comite unele erori neintenţionate.

Expresia dură a lui Ambury se atenuă prima. Oftă, recunoscând că Kendale avea să rămână Kendale multă vreme de atunci înainte.

Penthurst hotărî să schimbe subiectul.

– Ai fost plecat câteva săptămâni, Kendale. Sper că te-ai bucurat de viaţa la ţară alături de soţia ta. Kendale se însurase cu o emigrantă franceză, Marielle Lyon, îndeajuns de recent încât să fie încă prins în vâltoarea pasiunii de început, în măsura în care ceda în faţa unor astfel de lucruri.

– Foarte tare. Din fericire, preferă oraşul, la fel ca mine.

– Ai declanşat vreun război privat cât ai lipsit? Kendale servise în armată şi uneori se purta de parcă ar fi făcut-o în continuare. Acest lucru generase câteva aventuri dramatice în trecut. Sau oare Marte a fost dezarmat de Venus?

– Cred că Venus ar fi dezamăgită dacă mi-aş depune toate armele.

Penthurst râse. Dură cinci secunde ca să i se alăture şi ceilalţi. Kendale făcea atât de rar glume obscene, încât

aproape că nu se prinseseră de asta. Posibil ca postura rigidă a lui Kendale să fi avut de-a face cu asta. Stătuse tot timpul pe scaun de parcă ar fi călărit un cal la o paradă.

– Războiul lui privat curent se desfăşoară aici. A adus-o pe Marielle înapoi în oraş ca să se mai încaiere cu societatea, zise Ambury. Va trebui să o laşi pe Emma să se dea jos din pat măcar cât să ajute cu asta, Southwaite.

– Da, spuse Kendale. Marielle va avea nevoie de toţi prietenii pe care îi are alături de ea. Amândoi vom avea.

Un alt lucru pe care Kendale nu l-ar fi spus în mod obişnuit, ceea ce făcea ca situaţia să fie de-a dreptul extraordinară. În mod normal, afişa o mină care nega orice lipsă de încredere în sine, cu atât mai puţin una care anticipa nevoia de prieteni. Cu toate astea, chiar şi înainte să se însoare cu o soţie nepotrivită, Kendale nu se prea descurcase în societate, aşa că bătăliile acestea aveau să se poarte pe teren ostil.

– Să mergem cu toţii la teatru vineri, propuse Ambury. Kendale, tu şi Marielle veţi fi invitaţii mei în loja familiei. Trebuie să vii şi tu, Penthurst. Va conta enorm.

Aşteptă ca Kendale să obiecteze la ultimul punct.

– Nu voi rata spectacolul de independenţă socială pe care îl vei pune în scenă în loja ta. O grupare întreagă. Le vei face pe matroane să aibă un atac de apoplexie, zise el când nu se ridică nici o obiecţie.

– Poţi veni cu amanta pe care o ai acum, oricine ar fi ea. Atunci vom fi însoţiţi cu toţii de femei nepotrivite.

– Întâmplarea face că acum nu am nici o amantă.

Southwaite se deşteptă din orice îl distrăsese până atunci.

– Nu ai nici o amantă? Ce s-a ales de doamna Ca...

– S-a terminat de ceva vreme. Pot fi la fel de discret ca tine când vine vorba despre viaţa mea privată, dacă te întrebi cum de nu ştiai.

Southwaite ridică din sprâncene.

– Atunci doamnele vor echilibra altfel grupul. S-a hotărât, deci? Vom aştepta invitaţia ta, Ambury. Promit să nu o întemniţez pe Emma de vreme ce este vorba de o cauză bună.

capitolul 9

– Dacă plouă, s-ar putea să plâng, zise Lydia în timp ce ea şi Sarah străbăteau din nou Hyde Park. Şi-aşa era destulă umezeală şi fără ploaie, iar aerul muşca fără milă, aşa cum se putea întâmpla impredictibil toamna.

– Dacă plouă, să nu daţi vina pe mine.

– De ce nu? Am venit în dimineaţa asta ca să poţi flirta.

– Cred că am venit ca să puteţi vorbi din nou cu domnul acela slab şi palid. Aşteaptă mai în faţă.

Într-adevăr, Algernon Trilby aştepta, mult mai ostentativ ca ultima dată. Stătea în picioare cu un aer îngâmfat, proptit într-un baston pe care îl ţinea într-o mână, cu braţul întins, în diagonală faţă de piciorul lui.

Miliţia mărşăluia în formaţie. Lydia nu îi ceruse fratelui ei să obţină programul miliţiilor care foloseau parcul. În schimb, îl abordase pe secretarul lui şi îi mărturisise despre pasiunea lui Sarah. Soldatul civil cu păr nisipiu îi zâmbi când o observă.

O lăsă pe Sarah să se holbeze şi se duse vreo treizeci de metri mai încolo, spre domnul Trilby. Nu îi permise acestuia nici măcar să o salute, ci îşi începu numaidecât discursul pe care îl repetase.

– Am o mare parte din suma cerută, domnule Trilby. Nu la mine, acum, evident. Totuşi, lucrurile sunt în plină desfăşurare, şi trebuie doar să ajungem la o înţelegere, şi vă voi înmâna banii şi mă voi strădui să obţin restul.

El îşi răsuci bastonul încolo şi încoace, în timp ce se uita prin parc. Miji ochii pe sub borul pălăriei. Îşi mută

greutatea şi îşi puse o mână în şold, încercând să arate ca un bărbat la modă.

Ceea ce o făcu să îi observe veşmintele. Păreau a fi noi şi o idee mai elegante decât cele pe care le purta în mod obişnuit. Vesta lui galbenă era ţipătoare. Ticălosul probabil că cheltuia nestingherit, pe baza aşteptărilor lui de-a o escroca.

– Ba cred că nu, spuse el în cele din urmă. Îmi pare rău. Am greşit suma.

Copleşită de uşurare, mai că nu îl îmbrăţişă.

– Ştiam că sunteţi un bărbat cumsecade. Zece mii a însemnat să vă forţaţi cam tare avantajul. Chiar şi cu o mie aţi face-o, deşi, bineînţeles, dacă atât vreţi, voi...

– Aţi înţeles greşit. Nu a fost prea mult, ci mai degrabă prea puţin.

– Cerule mare, fiţi raţional! Nu are sens să cereţi mai mult decât aş putea obţine vreodată.

– M-am gândit la asta. Am descoperit un mod prin care mă pot asigura că veţi putea plăti.

– Sunt încrezătoare că este o soluţie corectă.

– Corectă şi generoasă, cred eu. În timp ce mă gândeam la această chestiune, mi-a venit o idee. Reputaţia dumneavoastră cum că aţi avea noroc la jocuri îmi tot venea în minte. În combinaţie cu trucurile mele de magie, s-ar putea să încheiem un parteneriat bun.

Voia să spună că ar fi putut trişa în parteneriat. El avea să se folosească de prestidigitaţie pentru a măslui cărţile, dar ea avea să câştige. Nimeni nu avea să se îndoiască dacă o făcea, întrucât câştiga mereu. Aproape mereu, se corectă în sinea ei.

– Nu aici, bineînţeles, adăugă Trilby. Cred că într-unul dintre oraşele balneare. Bunăoară, Buxton. E îndeajuns de departe de Londra, şi nu foarte în vogă. Nu vom fi foarte cunoscuţi acolo.

Era revoltată de intenţiile lui. O surprinse cât de limpede îşi descria planul. Plănuise totul cu o meticulozitate deconcertantă. Izvoarele şi băile termale din Buxton atrăgeau tipul potrivit de persoane. Genul de oameni

care jucau jocuri de noroc după o zi de cură cu ape minerale. Cu toate astea, aflându-se mai sus, în Derbyshire, lângă Peaks, nu atrăgea aceleaşi cercuri care îşi petreceau cea mai mare parte a timpului în Londra.

Nu avea să facă aşa ceva. Avea să găsească o cale de scăpare. Momentan însă, trebuia să îl domolească, nu să îl înfurie.

– Dacă sunteţi hotărât, sunt de acord că Buxton este în regulă, spuse ea.

– Vedeţi cum parteneriatul nostru este deja fructuos? Ar trebui să mergem acolo săptămâna viitoare, cred eu, separat. Apoi, după două zile mai mult ca sigur veţi descoperi că norocul dumneavoastră aduce bogăţii de nedescris.

– Cealaltă săptămână ar fi mai bine.

El îşi coborî pleoapele.

– Dumneavoastră aţi cerut o înţelegere rapidă. Convenim să fim amândoi în Buxton până joi? Vom petrece o zi discutând strategia şi planurile, apoi ne vom apuca direct de treabă.

Ea încuviinţă, după care se întoarse la Sarah şi îşi târî servitoarea de acolo.

Ori de câte ori crezuse că găsise o soluţie la ameninţările domnului Trilby, dădea de şi mai multe belele. Cică trebuia să se ducă pe coastă săptămâna următoare. Penthurst avea să îi scrie cât de curând să o înştiinţeze despre planurile lui.

Trebuia să îl amâne din nou pe Penthurst. „Milord, regret că deflorarea mea va trebui amânată cu încă o săptămână sau cam aşa. Trebuie să îl ajut pe cel care mă şantajează să escrocheze oameni nevinovaţi de câteva mii de lire în ziua la care vă gândeaţi dumneavoastră."

Ar fi putut foarte bine să îi scrie chiar aşa. Era atât de absurd, că oricum nu ar fi crezut-o niciodată.

Lydia îşi petrecuse ultimul an neliniştită, aproape frenetică, şi nemulţumită de viaţa ei obişnuită. Dintr-odată, aceasta devenise extraordinară, în cele mai bizare

moduri, şi acum tânjea mai degrabă după caracterul ei previzibil de odinioară şi după lipsa oricăror drame.

Motiv pentru care o tentase invitaţia la teatru. O seară înconjurată de familie şi de cei mai apropiaţi prieteni avea să fie un respiro pentru ea.

Apoi află că venea şi Penthurst.

– *El* de ce va fi acolo? Ea şi Emma se aflau în garderoba Cassandrei, discutând despre seara care urma, iar Cassandra menţionase şi acel nume nedorit după ce le înşirase pe cele obişnuite.

– Întreg scopul grupului este să îi ajutăm pe Kendale şi Marielle, arătând lumii că au prieteni care o acceptă pe Marielle în pofida originii ei. Dacă vom avea un duce în lojă cu noi, şi îndeosebi pe ducele cu pricina, acest lucru va ajuta mai mult decât am putea spera noi, ceilalţi, să obţinem după ani întregi de demersuri, zise Cassandra. L-am dădăcit pe Ambury vreo oră despre cum să plănuiască seara în prezenţa lui Penthurst şi cum să încerce să îl includă şi pe el.

– Dar Kendale nici măcar nu îl simpatizează pe Penthurst.

– Kendale nu a obiectat, deci de ce ai face-o tu? sublinie Emma. S-ar putea ca asta să fie ca o ofertă de pace din partea ducelui sau măcar să îl facă pe Kendale să se poarte mai prietenos.

Singura alternativă care îi rămăsese era să se bosumfle.

– Nu va fi la fel de distractiv pe cât am anticipat. Acum regret că mi-am amânat vizita la Crownhill.

– Nu fi gâsculiţă! Mătuşa Hortense a spus că nu te-ar putea însoţi până luni, zise Emma.

– Intenţionam să plec la Crownhill singură.

Cassandra începu să descurce un lănţişor de argint de pe măsuţa ei de toaletă. Emma alese chiar acel moment ca să tragă un taburet şi să îşi proptească piciorul în el.

– Fără o însoţitoare, adăugă Lydia.

Prietenele ei se priviră una pe cealaltă. Cassandra oftă şi lăsă lănţişorul de argint să cadă pe masă.

– Lydia, adevărul este că aproape toți suntem îngrijorați în legătură cu ce ai face dacă ți s-ar permite să umbli de una singură.

– Din câte știm noi, te-ai face pirat, zise Emma. Sau tâlhar la drumul mare. Călărești îndeajuns de bine pentru asta.

Cassandra își înăbuși un chicotit.

– Contrabandistul acela pe care îl știe Southwaite a întrebat o dată de tine, iar Ambury mi-a spus că fratele tău aproape că l-a ucis. Ambury zicea că avea impresia că Southwaite bănuia că individul era mai degrabă interesat de tine ca partener, nu ca amantă. O idee ciudată pentru un frate, așa că este limpede că se teme de ce ești capabilă.

– Cum ar fi să mergi în tripouri rău-famate, precum clubul lui Morgan, spuse Emma.

Lydia gemu.

– De unde știe despre asta? Probabil că Penthurst i-a spus! A promis că nu o va face. Vezi? Penthurst nu este genul de bărbat în care să ai încredere sau pe care să îl admiri și...

– Nu i-a spus nimeni. Dacă i-ar fi spus cineva, cred că ai fi deja în drum spre o mănăstire din Franța, și la naiba cu războiul, zise Emma. Eu am aflat, dar fratele tău, nu.

Expresia vinovată a Cassandrei îi dădu de înțeles cine îi spusese.

– Cassandra a fost cu mine, sublinie Lydia. Nu m-am dus singură. Și asta nu înseamnă câtuși de puțin că, dacă aș fi lăsată de capul meu, aș deveni un pirat sau un tâlhar la drumul mare.

– Vorbesc metaforic, Lydia, îi răspunse Emma. Înlocuiește „pirat" cu orice alt cuvânt senzațional, îndrăzneț, romantic și de o legalitate îndoielnică.

Bunăoară, trișoare alături de Algernon Trilby.

Cassandra, în loc să o apere, apucă din nou lănțișorul de argint.

– Deci am lămurit-o. Îl vei tolera pe Penthurst, şi el pe tine, şi ne vom simţi de minune în timp ce o ajutăm pe Marielle să înfrunte lumea cu curaj din loja aceea.

Lui Penthurst i se părură comice eforturile Lydiei de a-l evita la teatru. Trebuia doar să îşi mute greutatea de pe un picior pe altul, şi fata începea să se mişte, căutând locuri în care să fie cel puţin doi oameni între ei, ca o barieră.

În puţinele ocazii în care li se întâlneau privirile, ea se îmbujora imediat. Tocmai se întâmplase din nou, iar acum Lydia vorbea cu Lady Kendale, concentrându-şi întreaga atenţie asupra miresei, prefăcându-se că peretele lângă care stăteau nu se afla la mai puţin de patru metri de cel lângă care stătea Penthurst.

Soţia lui Kendale era probabil cea mai încântătoare femeie din lojă, dacă judecai strict după calităţile exterioare. Mlădioasă ca o trestie şi binecuvântată cu trăsături delicate, elegante şi un păr castaniu-auriu bogat, Marielle se potrivea la fel de bine în rolul de vicontesă ca în cel de spioană. Nu că ar fi fost cu adevărat o spioană. Cel puţin, aşa credea Kendale. Accentul ei francez, suprimat de multă vreme, încă îi colora modulările vocii când vorbea, iar manierele ei păstraseră o tentă de nonşalanţă franţuzească.

Dorise să schimbe câteva cuvinte între patru ochi cu Penthurst la sosirea lui şi o făcuse cu o sinceritate dezarmantă.

– Soţul meu îmi spune că ţi-a dat un carneţel pe care l-am adus din Franţa şi că ai aranjat ca acesta să se întoarcă în ţară, la nişte bărbaţi de încredere. Îmi zice că i-ai transmis că totul a funcţionat conform planului şi că cele conţinute în carneţel au fost folosite ca să îl dobori pe cel care m-a ameninţat. Mulţumită ţie, acum sunt în siguranţă, pentru totdeauna.

Apoi îi luase mâna, într-un gest neaşteptat. I-o ţinuse cu ambele mâini şi îi sărutase inelul.

Kendale, observând-o, intervenise şi le despărţise cu blândeţe mâinile.

– Aici nu facem astfel de gesturi, Marielle. Nu e un episcop catolic.

Marielle se dovedi incapabilă de a se simţi jenată.

– Indiferent de gest, ai eterna mea recunoştinţă.

– Pur şi simplu, s-a asigurat că se va face dreptate, zise Kendale.

– O dreptate frumoasă şi corectă, zise ea, cu ochii licărindu-i de recunoştinţă.

– Este singurul fel care există, spuse Kendale, luând-o de acolo.

Privirea pe care i-o aruncase Marielle peste umăr în timp ce pleca îi dădu de înţeles că ştia că dreptatea era deseori însoţită de ambiguităţi, chiar dacă soţul ei nu era de acord cu această idee.

Acum Lydia discuta cu Marielle un subiect care le anima pe amândouă. Da, obiectiv vorbind, Marielle era cea mai încântătoare dintre ele, dar el prefera înfăţişarea Lydiei. În seara asta, ochii ei negri nu se holbau ca nişte discuri opace, ci adânci, luminoşi şi îngânduraţi. Pielea ei palidă nu părea fantomatică, ci elegantă şi atinsă de îmbujorări mici şi sănătoase pe pomeţi. Rochia ei de un galben pal îi flata statura şi, îşi dădu el seama, silueta. Sânii i se umflau în nişte moviliţe înalte perfecte deasupra taliei decorate cu numeroase panglici, iar materialul moale al rochiei curgea în jurul unei siluete de femeie mlădioasă, cu picioare lungi.

Imaginaţia urmă cursul acestor observaţii şi, curând, Lydia stătea acolo goală, purtând doar podoaba pentru păr şi ciorapii. Îi plăcea ce vedea. Îndeajuns încât să o privească mişcându-se din nou, ducându-se spre partea din faţă a lojei, ca să pălăvrăgească cu celelalte doamne, şoldurile ei cu curbe blânde legănându-se suficient încât să fie provocatoare, cu posteriorul frumos şi erotic bombat.

Îşi mută privirea de la ea, gândindu-se că era al naibii de păcat că onoarea îi cerea să o scutească pe Lydia

de datoria ei. În timp ce se concentră la altceva, observă că două perechi de ochi îl urmăriseră.

O pereche de ochi îi aparţinea lui Ambury, care se uita în gol, încât era posibil să nu fi detectat gândurile din spatele privirii lungi pe care i-o aruncase Lydiei. Doar că bărbaţii ştiau mereu când alţi bărbaţi se gândeau la astfel de lucruri, iar Ambury cu siguranţă ştia. Nu păru nici curios, nici surprins, în timp ce îşi îndreptă din nou atenţia asupra soţiei lui. Ambury ar fi trebuit să ştie mai bine ca majoritatea că bărbaţii au tot timpul gânduri carnale şi că deseori acestea nu prea au finalitate.

Cealaltă pereche de ochi îi aparţinea lui Southwaite. Acesta păruse surprins în clipa în care Penthurst îl surprinse privindu-l. Şi confuz, de parcă nu s-ar fi gândit niciodată că sora lui ar fi putut face obiectul dorinţei cuiva. Pe de altă parte, poate că Southwaite se întreba doar ce ar fi trebuit să facă şi câte necazuri ar fi putut prevesti treaba asta. În lumea lor, un bărbat nu seducea sora, mătuşa sau, ferească Sfântul, mama unui prieten, dar asta nu însemna că nu se întâmpla niciodată.

Simţindu-se vinovat de panica prietenului lui, dar nu şi pentru motivul ei, Penthurst porni spre Lydia.

Era vremea să o anunţe că nu avea să o pună să plătească pariul.

În timp ce se apropie, o auzi din greşeală vorbind cu Emma.

– O voi aştepta pe mătuşa Hortense până luni, dar nici o zi în plus. Voi fi la Crownhill până la sfârşitul săptămânii, cu sau fără ea.

Emma îl observă în spatele Lydiei. Lydia se întoarse şi tresări. Văzând că nu avea cale de scăpare, îşi veni în fire şi îl salută, în sfârşit. Între timp, Emma se întoarse în cealaltă parte şi începu să vorbească cu Cassandra.

– Este o piesă amuzantă, nu crezi? întrebă Lydia, alegând să privească spre scenă, nu spre el.

– Nu aş putea să spun. Nu am auzit nici un cuvânt din ea până acum.

– Totuşi, dramaturgul e cunoscut pentru umorul lui.

– Atunci probabil că este amuzantă. Din astfel de gogomănii erau formate conversaţiile. Nu am putut să nu aud din greşeală că intenţionezi să te duci pe coastă săptămâna viitoare.

Ea încercă să se transforme într-un sfinx, dar masca nu binevoi să se formeze. Se îmbujoră de la linia părului până la gât şi îi aruncă priviri furişe şi îngrijorate. El dădu să facă un anunţ de clemenţă rapid, plin de compasiune, când ea reuşi să îşi vină în fire.

– Într-adevăr, intenţionez să călătoresc, spuse ea, privindu-l drept în ochi. Cu toate astea, nu pentru motivul pe care s-ar putea să îl presupui. Scopul la care te gândeşti tu va trebui să mai aştepte... din pricina unui alt angajament pe care îl am. Îmi pare foarte rău.

Bunele lui intenţii dispărură într-o clipită.

Nu dădea dovadă de nici un simţ al obligaţiei, chiar dacă pariul se făcuse la insistenţa ei. În loc să îi ceară pur şi simplu să aibă milă de ea, intenţiona să îl amâne la infinit. Era cât se poate de sigur că, dacă ar fi câştigat ea, şi nu el, i-ar fi cerut în aceeaşi zi zece mii de lire în lingouri de aur. Însă, întrucât pierduse, se comporta de parcă avea privilegiul să ignore întreaga chestiune.

Era limpede că nu îşi învăţase lecţia.

– Nu prea cred, Lydia.

– Nu prea crezi că va trebui să aştepţi? Nu avem de ales, te asigur.

– Nu prea cred că îţi pare rău. Nu prea cred că ai o altă obligaţie. Şi da, nu prea cred că voi aştepta.

– Mă faci mincinoasă de două ori.

– Te fac prea şireată. Dacă aş fi ştiut că vor interveni toate aceste amânări, aş fi cerut mai multă compensaţie decât am făcut-o.

Ea se uită în jur, să vadă dacă îi privea careva. El nu se sinchisi să verifice. Dacă vreunul dintre prietenii lor ar fi observat conversaţia, vedea un duce care zâmbea elegant şi o femeie care se ţinea destul de bine la rândul ei.

– Nu pot să cred că vorbești despre asta aici, șuieră ea încet.

– Voi aranja să te duc acasă după piesă. Atunci vom putea vorbi despre asta în trăsura mea. Când vom fi singuri, îmi vei putea explica această obligație nouă care intervine în plata pariului.

Se uită la el cu ochii mari și cu buzele depărtate de uimire. Arăta aproape la fel ca după ce o sărutase în biblioteca lui. Îndeajuns încât el să înceapă să se gândească cum să aranjeze lucrurile, astfel încât să ajungă singur cu ea în trăsură.

Ea își veni în fire.

– Ba nu vei face una ca asta. Fratele meu nu va permite niciodată. Mă voi întoarce cu trăsura lui, așa cum am venit, bineînțeles. Cât despre toată vorbăria asta despre plată și compensație, știu că te joci cu mine, așa cum ai făcut și în acea primă seară la salonul doamnei Burton. Încerci doar să mă faci să mă îngrijorez, ca să înțeleg nesăbuința acelui pariu. Te poți opri acum. Ne irosești timpul amândurora cu jocul acesta.

Abia se stăpâni să nu o târască de acolo, să nu o scoată din lojă. Se mișcă îndeajuns încât amândoi să își schimbe poziția, așa că Lydia se dădu acum în spate, la perete, iar el stătea în fața ei. Din poziția aceasta, nu li se vedeau expresiile.

– Îmi acorzi prea multă încredere acum, după ce mi-ai acordat atât de puțină când am vorbit ultima dată. Sunt genul de bărbat care ar ucide un prieten pentru o chestiune minoră, îți amintești? Să insist să plătești va fi un lucru mărunt după așa ceva, și nu e un joc. Presupunerea ta cum că nu îți vei achita niciodată datoria îmi dă de înțeles că ai foarte mare nevoie de puțină disciplină, Lydia. Îmi va face plăcere să te disciplinez.

Asta o șocă suficient încât să îi piară orice urmă de îngâmfare. Se împinse în perete. Își duse mâna înmănușată la gură, ca să nu icnească.

El se dădu în spate.

– Ne vedem la Crownhill, așa cum am plănuit inițial.

Trecuse bine de începutul celui de-al doilea act, aşa că grupul se aşeză în sfârşit ca să urmărească piesa. El se aşeză intenţionat în spatele Lydiei. Grupul continuă să converseze în tăcere, ceea ce îi dădu motive să se aplece în faţă şi să i se adreseze lui Southwaite, care stătea lângă ea. Găsea mereu o cale de a o include şi pe Lydia în schimbul lor de replici. Ea încercă din răsputeri să evite asta, dar în zadar.

– Am primit veşti de pe coastă ieri, îi spuse Southwaite peste umăr. Tarrington îmi transmite că contrabandiştii francezi devin îndrăzneţi şi se duc în Diehl. Vrea să le scufunde câteva dintre bărci, ca să îşi protejeze teritoriul şi a binevoit să întrebe dacă asta ar interfera cu vreunul dintre planurile noastre.

Planurile respective implicau o reţea de paznici la a cărei formare ajutaseră Southwaite, Ambury şi Kendale. Aceştia trebuiau să fie alerţi la orice vizitatori francezi nedoriţi care ajungeau pe ţărm cu marfă de contrabandă sau refugiaţi. Penthurst avusese această idee, cu ani în urmă, dar fusese pusă în practică în timpul înstrăinării lui, aşa că picase pe umerii celorlalţi.

– Îi trimiţi un răspuns prin Lydia? De aceea se duce acolo?

Lydia, care continuase să fie atentă la scenă, se înfioră uşor, poate din pricina felului în care respiraţia lui îi tachina firele de păr de pe ceafă.

Southwaite se uită la sora lui.

– S-ar putea să o fac, acum că mi-ai dat această idee. Cât despre marele plan al surorii mele, ca de obicei, nu ştiu nimic.

– Mai bine să mă laşi pe mine să o fac. Am de rezolvat nişte treburi în apropiere, aşa că voi fi acolo.

Lydia tresări alarmată şi îşi ridică puţin capul.

– În plus, continuă Penthurst, dacă Lydia se întâlneşte cu nişte contrabandişti, s-ar putea să decidă că vrea să fie şi ea unul, după ce îi vede bârlogul lui Tarrington.

– Regret să spun că i-a văzut deja bârlogul. Nu-i aşa, Lydia?

Ea se întoarse spre fratele ei.

– Noi doi îi cunoaştem pe el şi pe familia lui de-o viaţă. Dacă ar trebui să îi abandonez pe toţi cei de pe coastă care au legătură cu contrabanda, mă tem că ar trebui să îmi şterg şi trecutul, şi prezentul cu buretele. La fel şi tu, dragul meu frate, cu rezultate mai devastatoare decât voi şti eu vreodată.

Indiferent la ce ar fi făcut aluzie Lydia, Southwaite abandonă subiectul.

– Ce te duce pe coastă, Penthurst?

– Trebuie să încasez o datorie în urma unui pariu, care tot întârzie.

– Ce lucru îngrozitor când un gentleman nu îşi plăteşte datoria. Sper că, dacă individul te amână din nou, ne vei spune numele lui.

– Sunt convins că onoarea va avea câştig de cauză.

– Doar dacă nu are cu ce să plătească. Se întâmplă tot timpul.

– Este o chestiune de proprietate, nu de fonduri, aşa că sunt încrezător că nu s-a pariat pe nimic ce nu ar fi disponibil.

– De două ori dezonorabil, atunci. Auzi asta, Lydia? Crezi că îţi ţin prea des predici despre jocurile de noroc, dar atunci când se pariază mai mult decât ar trebui, în febra momentului, se ajunge deseori la situaţii inconfortabile ca aceasta. Acum Penthurst trebuie să se ducă să îi amintească bărbatului cu pricina care îi sunt obligaţiile, sperând să îi salveze reputaţia.

Lydia nu se clinti. Cosiţele ei întunecate, frumos aranjate pe creştet, se holbau pur şi simplu la bărbatul din spatele ei.

– De fapt, e mai rău de atât, zise Penthurst, apropiindu-se de ea, astfel încât gura lui aproape că îi atinse obrazul. După ce a pariat prima dată şi a pierdut, ulterior a dublat pariul şi a pierdut din nou.

– Nu!

– Ba da.

– Era prost sau beat?

– Prea încrezător, aş zice. Deşi a doua oară, cred, dar nu sunt sigur, că în disperarea lui s-a gândit să trişeze.

– *Nu.*

– Nu s-a întâmplat, cum am zis.

– Totuşi, mai bine să rezolvi curând, ca să nu mai cedeze în faţa ispitei data viitoare.

– Aşa gândesc şi eu.

– Îi vei face o favoare. Va plăti pentru păcatul lui şi poate că va pierde cu totul gustul pentru aşa ceva. Îşi privi sora cu subînţeles.

– Sau poţi ierta datoria şi să fii cunoscut ca un bărbat generos, spuse Lydia uitându-se în faţă, nu în spate, aşa că abia de se auzi.

El se aplecă foarte aproape de capul ei.

– Nu mi s-a cerut să iert datoria. În schimb, este ignorată, ca şi când nu ar trebui să se dea deloc socoteală. Asta nu prea încurajează idei de generozitate. S-ar putea chiar spune că nu încurajează nici măcar un comportament cuvenit pentru un gentleman.

– E de înţeles, spuse Southwaite. Bineînţeles că *va fi* un gentleman, Lydia. Cu toate astea, se permite o oarecare pică, pe lângă aderarea strictă la elementele pariului, în circumstanţele de faţă. Sper că înveţi ceva din asta. Regulile nu sunt diferite pentru femei. Când femeile se afundă prea tare, şi ele trebuie să plătească. Altfel trebuie să o facă rudele lor de sex bărbătesc.

– Nu a fost niciodată nevoie să plăteşti în locul meu, spuse ea apăsat.

Southwaite oftă, de parcă ar fi fost doar o chestiune de timp.

– Am motivele mele să cred că sora ta a pariat mereu doar ceea ce poate plăti pe cont propriu. Nu-i aşa, Lydia?

Ea se întoarse şi se uită la el. Dac-ar fi putut ucide din priviri...

– Aşa este, îi zise ea fratelui ei. Averea ta este în siguranţă în ceea ce mă priveşte. Şi acum, pot să urmăresc piesa? Aproape că mi-am dat seama ce se întâmplă

şi m-am aşezat aici sperând că nu îmi va bâzâi nimeni în ureche, ca o albină supărătoare.

Presupunea că asta însemna că el era insecta zgomotoasă. Se sprijini pe antebraţe pe spătarul scaunului ei şi îi rosti la cealaltă ureche.

– Dacă aproape că ţi-ai dat seama ce se petrece în farsa asta, te-ai descurcat mai bine ca mine, Lydia. Luminează-mă şi pe mine, ca să pot urmări şi eu scenariul.

capitolul 10

Nimeni din familia ei nu îi cunoştea pe oamenii din Crownhill la fel de bine ca Lydia. Nici măcar Southwaite nu se bucura de aceeaşi intimitate. El fusese mereu viitorul conte pentru ei, în timp ce ea fusese micuţa Lydia.

Anii petrecuţi aici, în copilărie, apropierea de Sarah, vizitele ei călare în sate şi ferme, faptul că cunoştea pământul şi pe oameni o făcuseră să se simtă mai bine-venită în locuinţele umile de pe proprietatea lor decât se simţise vreodată în saloanele din cele mai bune case din comitat.

Întrucât o tratau ca pe una de-a lor, uneori îi acopereau urmele. Nici unul dintre servitori nu îl minţea cu adevărat pe fratele ei când întreba despre activităţile ei, dar puteau avea o memorie foarte scurtă. Acum că era o femeie matură, câţiva dintre ei ar fi putut chiar să o păcălească pe mătuşa Hortense pentru ea. Mai egalitarişti decât cei din propria clasă socială, servitorilor li se părea ciudat când însoţitoarele ei o tratau ca pe un copil şi aveau tendinţa să creadă că ce făcea ea, de bine sau de rău, era treaba ei.

Aşa se făcu că, în decurs de o zi de la sosirea ei la Crownhill, îşi pusese deja la punct planul de plecare. Faptul că Penthurst îşi exprimase intenţia de a veni pe coastă pentru a-şi încasa datoria necesitase o strategie mai elaborată decât prevăzuse iniţial.

Oare chiar se gândea serios să o urmeze aici? Şi apoi ce? Avea să le viziteze pe ea şi pe mătuşa Hortense? Ce ar fi putut spune sau face? „Nepoata dumneavoastră îmi datorează fecioria ei, doamnă, deci, dacă binevoiţi să închideţi uşa de la salon când plecaţi, ne vom apuca de treabă."

Fusese o ameninţare fără temei, ca să o cicălească şi să o facă să se îngrijoreze şi mai tare. Nu îi plăcuse că ea presupuse că avea să o scutească de obligaţia ei şi că îi ghicise jocul. Fusese o greşeală enormă să i-o spună pe şleau.

Insinuase că, dacă i-ar fi cerut să îi ierte datoria, probabil că ar fi făcut-o. Sau poate că ar fi lăsat-o să implore şi să stăruie, şi apoi ar fi refuzat. Un adevărat gentleman cu un caracter bun ar fi eliberat-o până în acel moment de obligaţia ei fără să îi ceară ea. Ştia deja despre caracterul lui că nu era de fapt aşa cum îl credeau alţii, aşa că nu era deloc încrezătoare de direcţia în care aveau să o ia lucrurile când chiar avea să îl implore şi să stăruie, îndeosebi acum, după conversaţia pe care o purtaseră la teatru. O omora gândul de a-şi cere iertare şi de a-l implora să aibă milă de ea, dar bănuia că trebuia să încerce.

Dar nu chiar acum. Probabil că Penthurst ar fi şocat să afle că avea lucruri mai importante pentru care să se îngrijoreze decât pariul lor prostesc. Trilby avea întâietate. Trebuia să rezolve treburile cu celălalt ticălos, ca să alunge norul de ruşine ce ameninţa să plouă peste ea.

Avea să se ducă la Buxton. Nu vedea nici o cale de scăpare din asta. Odată ajunsă acolo însă, nu avea să îl ajute să trişeze. Avea să îl convingă că planul lui nu merita riscul pe care îl presupunea. Avea să ia trei mii de lire cu ea, ca să dea greutate argumentelor, şi să îl facă să fie de acord, într-un sfârşit, să accepte restul în plăţi anuale.

Asta însemna că trebuia să îşi redirecţioneze toate câştigurile dinspre cauzele ei bune, poate chiar timp de câţiva ani. Poate pentru totdeauna. Îi displăcea profund acest lucru. Ai fi crezut, luând în considerare cele

două moduri de a cheltui bani, că soarta avea să fie mai bună.

După o plimbare călare pe drumul de coastă şi o vizită la ferma unde fratele ei creştea şi dresa unii dintre cei mai frumoşi cai de curse din Anglia, se întoarse la timp ca să ia o cină timpurie cu mătuşa ei.

Nu mai fuseseră la Crownhill de câteva luni, iar mătuşa ei îşi petrecuse după-amiaza adunând bârfe despre oricine merita să se ştie câte ceva din susul şi din josul coastei. Înaltă, durdulie şi fioroasă pentru cei care nu o cunoşteau bine, opusul fizic şi temperamental al mătuşii Amelia cea mică şi blândă, Hortense îi povestea acum Lydiei tot ce reuşise să afle. În monologul ei expresiv îi transmitea părerea despre potenţialul scandal din spatele fiecărei bârfe.

– S-a dus în nord până la primăvară, zise mătuşa ei pe un ton teatral în care se simţea insinuarea în ceea ce o priveşte pe fiica unei familii respectabile care locuia la câţiva kilometri depărtare. Ei bine, toată lumea ştie ce înseamnă asta. Obrăznicătura aia a rămas grea cu craiul ăla de văr al ei, mai mult ca sigur. Biata de ea! El va continua să îşi spilcuiască mustaţa, în timp ce ea e ruinată. Cu desăvârşire ruinată.

Lydia încuviinţă din cap, plictisită. Se holbă la carafa cu vin. Faţetele cristalului cu tăieturi părură să înoate. Se tamponă cu batista peste fruntea îmbrobonată.

– Eşti bolnavă, Lydia? Mătuşa ei îşi concentră privirea pe fruntea ei, apoi pe restul persoanei ei.

– Sunt bine. Mi-e puţin cald, atâta tot.

– Nu e cald aici. E chiar destul de răcoare. Vino aici, copilă, să te verific!

Lydia se ridică şi se duse la mătuşa ei, care îşi trecu dosul palmei de-a lungul maxilarului ei.

– Pari caldă, într-adevăr.

Lydia alese momentul acela să se simtă şi puţin ameţită.

– Poate că voi ieşi să iau nişte aer.

– Cerule, nicidecum. Aerul umed de seară te va epuiza dacă ai febră.

– Nu cred că am...

– Şi ce ştii tu despre asta? Am văzut mai multe cazuri de febră decât tine şi mi se pare probabil ca şi tu să ai febră. Se întoarse spre lacheu. Cheamă-i servitoarea! Sus, în pat cu tine! Voi trimite instrucţiuni referitoare la îngrijirea ta.

– Poate că un doctor...

– Şarlatani, cu toţii. Ştiu mai multă medicină ca ei. Dacă nu s-ar fi amestecat doctorii, dragul meu Jonathan ar fi fost în continuare cu mine. Acum, du-te sus! După ce te-ai băgat în pat, trimite-o pe servitoare jos, ca să îi spun exact ce are de făcut.

Sarah îşi făcu apariţia în uşa sufrageriei. O ajută pe Lydia să urce scările. După ce uşa de la apartamentul ei se închise, Sarah chicoti.

– Presupun că brandy-ul a funcţionat.

– Mai bine decât m-am aşteptat. Cine ar fi ghicit că m-ar face să mă îmbujorez şi să ameţesc.

– Nu sunteţi obişnuită cu el, atâta tot. Sarah trase o geantă dintr-un colţ. Am împachetat tot pentru dimineaţă. M-aş simţi mai bine dacă aş veni şi eu. Nu e bine să călătoriţi singură.

– Tu o faci, ori de câte ori vii să îţi vizitezi familia aici. Te urci în diligenţă singură.

– E diferit.

Singura diferenţă consta în faptul că societatea nu o considera pe Sarah demnă de reguli care să îi protejeze trupul şi reputaţia.

– Trebuie să rămâi aici, ca să te îngrijeşti de Lydia cea bolnavă. Ţine minte să spui că am început să mă simt mai bine dimineaţă, apoi tot mai bine în fiecare zi. Nu am vrea ca Hortense să trimită după fratele meu. Informeaz-o regulat şi promite-i că vei face întocmai cum îţi spune ea. Se teme să nu ia boli, aşa că nu va insista să mă vadă.

– Sunt sigură că o pot amâna îndeajuns.

– Voi călători cu poştalionul tot drumul, fără oprire, aşa că îmi închipui că voi putea termina cât de curând. Domnul Trilby va înţelege repede beneficiile propunerii mele.

Penthurst nutrea o afecţiune pentru Crownhill, reşedinţa de la ţară a conţilor de Southwaite. Casa grandioasă îşi impunea prezenţa pe faleza înaltă, cu spatele spre mare. Aerul sărat făcea ca întreţinerea ei să dea bătăi de cap, dar locuitorii considerau că vânturile înviorătoare şi priveliştile tumultuoase meritau osteneala.

Şi el credea la fel. Sălbăticia mării influenţa treburile celor de pe coastă. Societatea funcţiona uşor diferit aici. O idee mai puţină formalitate, chiar şi între familiile cele mai de vază. Poate din cauză că, atunci când o furtună puternică se abătea spre ţărm, trebuiau să se ajute unii pe alţii, iar politeţurile care ţineau de poziţia socială erau lăsate deoparte preţ de o zi.

În tinereţe, venise uneori în vizită aici în timpul scurtelor vacanţe şcolare. Conacul familiei lui se afla mult spre nord, aproape de graniţa cu Scoţia, şi prea departe pentru vizite scurte. Southwaite îl invita în schimb aici. Călăreau pe drumul de coastă, încercând caii de curse ai tatălui lui, riscând să-şi frângă gâturile în concursuri de viteză sau exersând trucuri periculoase în şa.

Pe când se apropie de casă, îşi aminti de prima oară când venise aici după moartea tatălui său. Prea tânăr ca să i se atribuie titlul, devenise totuşi Penthurst, superior în rang chiar şi tatălui lui Southwaite. La şcoală, purtarea profesorilor şi a colegilor se schimbase imediat după asta. Peste noapte devenise mai degrabă un titlu, decât un bărbat, şi îşi dădu numaidecât seama că orice prietenie pe care nu o testase deja nu avea să mai treacă niciodată vreun test. Toată lumea vrea ceva de la duci, fie şi numai distincţia socială de a le fi prieteni.

Southwaite vorbise cu el despre asta. Mai întâi o făcuse tatăl, apoi fiul, care nu era încă Southwaite pe atunci. Contele îl compătimea, dar o numi povara datoriei. Fiul o menționase în timpul unei partide de călărie.

– Schimbă lucrurile, nu-i așa? îi spusese el în timp ce se întorceau spre grajdurile fermei de cai. Bineînțeles, mereu s-a știut că aveai să devii duce, și ăsta e lucru rar, în timp ce de un viitor conte dai la tot colțul prin școală. Dar acum că s-a întâmplat, te deranjează că îți conferă o autoritate pe care nu ai cerut-o?

– Îmi amintește de autoritatea unui profesor. Dintr-odată, sunt bătrân înainte de vreme, cu lipsuri grave de înțelepciune, și toată lumea se așteaptă să renunț la orice distracție.

– Ar putea fi mai rău de-atât. Ai putea fi un duce *regal*.

– Nu am auzit nimic care să indice că aceștia s-ar simți obligați să se poarte frumos, deci ar fi mai bine, nu mai rău.

Southwaite avea un rânjet atrăgător pe-atunci, înainte ca trăsăturile să i se așeze și să formeze un chip arătos.

– Fetelor ar trebui să le placă însă. La naiba, probabil că le poți porunci după bunul plac. Mamele lor le vor alinia pentru tine.

Oare l-ar fi șocat pe Southwaite să afle atunci că răposatul duce de Penthurst își sfătuise fiul să nu se prostească cu fetele alea, ci cu mamele lor? Mai puține belele așa.

– Ei bine, eu nu o să fac temenele în fața ta, așa că sper să nu te obișnuiești prea tare cu asta. Dacă începi să îți dai mai multe aere ca de obicei, am terminat-o cu tine.

– Cum adică mai multe ca de obicei?

– Mereu ți-ai dat aere. Vin odată cu așteptările, mă gândesc.

– Ba nu!

– Ba da. Primăvara trecută, când ai fost aici, ai mustrat-o chiar și pe Lydia.

– Nu am mustrat-o. Am avertizat-o că guvernanta ei avea să se înfurie pentru că avea pantofii plini de baleg㠄 de cal şi că era periculos să intre în ţarc cu armăsarii.

– Era acolo cu *mine*, deci presupun că mustrarea mi-era adresată şi mie. Nu nega. Dar ideea mea era următoarea: cine naiba eşti tu să îmi dăscăleşti sora mai mică? Şi totuşi, nimeni nu a spus nimic, pentru că aveai să devii un nenorocit de duce. Southwaite se întinse şi îl lovi prietenește cu pumnul în braţ. Sunt obişnuit cu asta. Dar dacă o să am parte de mai mult de-atât, n-o să mă plec în faţa ta, atâta tot. Nu îţi place acum, dar s-ar putea să devină un obicei ca toată lumea să se ploconească în faţa ta.

Nimeni nu spusese nimic în parte pentru că credeau că avea să se însoare cu micuţa Lydia cea cu pantofii plini de baleg㠄. Southwaite nu ştiuse că nici măcar Lydia nu trecuse uşor peste mustrarea lui. Ah, făcuse ochii mari şi făcuse o mutră lungă, aproape să izbucnească în plâns, dar când el se întorsese cu spatele, o văzuse înfigându-şi un pantof înapoi într-o grămadă de baleg㠄, voit, şi scoţându-i limba.

Într-un fel, făcuse acelaşi lucru şi la teatru, vinerea trecută, nu-i aşa?

Îşi opri calul în faţa casei. Doi grăjdari îşi făcură apariţia deodată, ca şi când l-ar fi aşteptat. Îi luară calul, iar el se duse la uşă.

Servitorul îi luă cartea de vizită, apoi se întoarse ca să îl conducă în bibliotecă. Mătuşa Lydiei, Hortense, cunoscută ca Lady Sutterly, văduva lui Sir Jonathan Sutterly, îl aştepta.

Asemenea unei figuri de galion, Lady Sutterly înainta cu pieptul în faţă. Amplă şi lată, indiferent de stil, coplea şea rochiile curente. Un voal discret îi acoperea pielea deasupra corsajului, dar acel recif de feminitate anunţa personalitatea formidabilă a capului ce se înalţa deasupra lui. Cu părul grizonant şi dedată privitului lumii printr-un binoclu de teatru ataşat de o baghetă lungă,

„mătuşa Hortense" părea să fie întru totul o femeie care nu îi suferea deloc pe proşti.

– Scumpul meu duce! Lady Sutterly făcu o reverenţă joasă de o agilitate remarcabilă. Suntem onoraţi. Sunteţi în trecere prin comitat? Aveţi nevoie de ospitalitate în seara asta?

Nu intenţionase asta, dar oferta ei crea tot soiul de posibilităţi.

– Este generos din partea dumneavoastră, dacă nu e prea mare deranjul.

– Ca de obicei, servitorii nepotului meu se vor descurca de minune. Majoritatea se află în oraş cu el, bineînţeles, dar condiţiile ca să ne simţim comod sunt îndeplinite îndeajuns de bine. Se aşeză şi îi spuse lacheului să aducă brandy. Lydia va fi atât de supărată că nu poate coborî la cină. Sunt sigură că v-ar fi plăcut mai mult să conversaţi cu ea decât v-aş putea amuza eu vreodată.

– Sunteţi cea mai binevoitoare gazdă şi renumită pentru conversaţiile vioaie, aşa că nu mă tem deloc că aş putea avea parte de o cină plictisitoare.

Lady Sutterly zâmbi, confirmând cu îngâmfare corectitudinea reputaţiei ei.

– Totuşi, de ce nu ni se va alătura Lady Lydia? o întrebă el.

– S-a îmbolnăvit ieri. Este mai bine acum, dar trebuie să rămână la pat, bineînţeles.

– Nu ar trebui chemat un medic?

– La ce bun? Să îi ia sânge sau să îi administreze o băutură tonică? A făcut puţină febră, dar servitoarea ei mi-a spus că se simte mai bine astăzi. Am mai văzut-o cu astfel de boli minore. Totul se rezolvă cu câteva zile de odihnă la pat.

– Fratele ei ştie despre aceste boli?

– Trec atât de repede, încât nu avem motiv să îi scriem. De asemenea, astfel de lucruri pot fi uşor de interpretat greşit dintr-o scrisoare. Nu aş vrea să îşi facă griji nejustificat sau să îşi lase soţia ca să vină călare până

aici. Până să ajungă el aici, Lydia va fi ieşit deja la călărit chiar ea, ceea ce îi va aminti instantaneu că şi-a irosit timpul, chiar dacă nu şi afecţiunea frăţească.

Vorbea de parcă toate astea erau chestiuni obişnuite: Lydia se îmbolnăvea, apoi stătea în pat până îi trecea, iar Southwaite nu era informat niciodată. Poate credea că, dacă Southwaite ar fi ştiut, nu le-ar mai fi permis mătuşii şi nepoatei să călătorească împreună, singure, iar vacanţele ei aproape de mare aveau să se încheie.

Mai sporovăiră o vreme, după care se duse să vadă de calul lui. Întrucât Lydia se afla în carantină în apartamentul ei, seara promitea a fi mult mai puţin distractivă decât plănuise. În loc să o facă să transpire în legătură cu datoria ei, avea să o asculte pe Lady Sutterly împărtăşindu-i bârfele din zonă.

Ferma de cai Crownhill se afla pe o proprietate îndepărtată, de partea cealaltă a drumului principal. Însă şi conacul avea grajduri şi presupunea că acolo îi duseseră calul. În loc să trimită după bagaje, traversă grădinile şi micul ogor până la clădirea cu pricina.

Grăjdarii aşterneau fân în boxe. Calul lui părea ţesălat şi mulţumit să îşi rumege cina. Îşi ridică geanta de unde fusese aşezată, în afara boxei, iar când se întoarse văzu un grăjdar mai în vârstă râzând cu o femeie tânără cu ochi negri şi sprâncene înalte, în formă de semilună. Aceştia îi simţiră privirea şi tăcură. Grăjdarul îşi mişcă degetul mare spre femeie.

– Mai bine te întorci la ea.

Când ieşi, îşi aminti unde o mai văzuse pe femeia respectivă.

– Era camerista lui Lady Lydia, nu-i aşa? îl întrebă el pe grăjdar.

Individul repara un harnaşament aflat în poala lui.

– Aşa e, domnule. Fiica mea, Sarah, o serveşte pe doamnă. De vreo, oh, cinci sau şase ani de-acum.

– Este convenabil că Lady Lydia vine des în vizită, atunci. Ai putut să îţi vezi fiica frecvent.

– Eu şi mama ei suntem recunoscători pentru asta.

– Mi s-a spus că Lady Lydia călăreşte foarte bine.

Bărbatul zâmbi larg, dinţii lucindu-i pe pielea bronzată de soare.

– S-a apucat de când era mică. Cea mai bună călăreaţă. Mai bună ca majoritatea bărbaţilor, şi nu cred că-s părtinitor când o zic. Uite-i calul acolo, cel alb. Şi nu e o iapă. Îi zice Helios.

El se întoarse în grajd şi trecu pe lângă boxe, până îl găsi pe Helios cel alb. Îl numise după zeul grec care târâse soarele pe cer, cu carul lui. Helios fusese crescut pentru curse, era evident, şi nu era un cal mare. Totuşi, nu părea genul de cal obişnuit cu plimbări liniştite şi calme.

Calul părea curat, relaxat şi frumos ţesălat. Puţin prea frumos. Aducea bine cu calul lui Penthurst şi nu părea să fi stat ore întregi în boxă.

Cărându-şi în continuare geanta, se întoarse la grăjdarul care repara harnaşamentul.

– Helios a fost călărit astăzi? Întreb deoarece pare ţesălat de curând.

Bărbatul nu îşi mută privirea de la căpăstrul pe care îl cerceta.

– Se poate să fi fost.

– Şi totuşi, mi s-a spus că Lady Lydia este bolnavă.

– S-ar putea să fi fost scos să facă mişcare, domnule, dacă stăpâna e bolnavă.

Se poate. S-ar putea. În mintea lui o văzu pe Sarah ţopăind înapoi spre casă şi spre apartamentul unde Lady Sutterly presupunea că o îngrijea pe Lydia.

Cineva se ţinea de jocuri. Poate că aşa scăpa Lydia de sub supravegherea mătuşii ei. Se prefăcea că se îmbolnăvea, se ducea în odaia ei, după care se furişa ca să călărească încotro voia şi putea să o facă după bunul plac. Sau, poate pentru că se aşteptase la vizita unui anumit duce faţă de care era datoare, se folosise de şiretlicul unei boli ca să îl evite în caz că avea într-adevăr să o viziteze.

Se întoarse cu paşi mari spre casă şi predă geanta. După ce servitorul îl conduse spre o odaie de la etaj, aşteptă ca acesta să plece. După care se plimbă pe la etajele superioare ale casei. În aripa opusă celei în care fusese găzduit el, dădu peste o servitoare care căra o tavă cu mâncare. Se opri şi o privi ducând-o la o uşă unde Sarah i-o luă din mâini.

Când drumul fu liber, se înfăţişă şi el la aceeaşi uşă. Sarah îşi arcui sprâncenele, şocată, când îl văzu.

– Cum se simte stăpâna ta? întrebă el.

Ea se linse pe buze.

– Îndeajuns de bine. Adică mai bine.

– Dar nu îndeajuns de bine încât să coboare la cină.

– Nu. Nu îndeajuns de bine pentru asta.

– Şi totuşi, astăzi a călărit. Nu o formulase ca pe o întrebare.

Fata roşi.

– Călărit? Eu nu... Adică sunt sigură că... Agitată, ieşi din odaie şi închise uşa în urma ei. Trebuie să mă duc să îi raportez mătuşii ei, Excelenţa Voastră, dacă îmi permiteţi.

– Nu încă. Ar trebui să mai rămâi câteva minute.

– De ce?

Apăsă zăvorul şi deschise larg uşa.

– Nu aş vrea să provoc un scandal vizitând-o când e singură.

Sarah se aruncă spre zăvor, dar el trecuse deja pragul. Intră cu paşi apăsaţi în apartament, aşteptându-se să o vadă pe Lydia citind sau scriind, în plină formă după câteva ore de mişcare.

În schimb, salonul era gol. Simţindu-se pe jumătate prost, foarte bănuitor, şi în mare parte îngrijorat, se întoarse spre uşa care ar fi trebuit să dea spre dormitorul ei. Sarah ţâşni în faţa lui şi se lipi de uşă.

– Este foarte neobişnuit, domnule. Nu pot permite ca intimitatea şi decenţa stăpânei mele să fie deranjate, nici măcar de dumneavoastră.

– Te descurci foarte bine, Sarah. Îi faci cinste stăpânei tale.

– Mulţumesc, domnule.

– O voi saluta şi îi voi spune că îi doresc însănătoşire grabnică, după care voi pleca.

Sarah se lipi şi mai tare de uşă.

– Eu... Adică ea... doarme acum.

– Doarme atât de adânc, încât ai putut să te duci să îţi vizitezi tatăl, vrei să spui? Dacă ai făcut asta, nu cred că este prea bolnavă. Şi acum, te vei da la o parte sau te voi da eu.

Ea rămase cu gura căscată, apoi făcu o grimasă. De parcă ar fi fost bolnavă, se dădu la o parte de lângă uşă.

El intră într-un dormitor luminat de nişte ferestre mari care dădeau spre mare. În nuanţe de albastru, verde şi alb, ziceai că este o odaie subacvatică. Observă câteva detalii în evaluarea rapidă pe care o făcu spaţiului: tava cu mâncare neatinsă de pe o masă, cămaşa de noapte împăturită peste un scaun. Draperii de un albastru ca oul de măcăleandru înconjurau patul.

Nu trebui să se uite ca să ştie că Lydia nu era întinsă în acel culcuş albastru. Absenţa ei fusese palpabilă de îndată ce intrase în odaie. O simţise chiar şi în afara apartamentului.

Sarah stătea tăcută, cu capul plecat, cu degetele împreunate.

– Unde e?

Sarah nu se mişcă, nici nu vorbi.

– Nu vreau să îţi fac necazuri. Spune-mi dacă se va întoarce curând. Dacă e vorba de mai mult de-atât, trebuie să îmi spui. Orice s-ar fi întâmplat, eşti complice, iar fratele ei nu va fi raţional şi nici nu se va grăbi să te ierte dacă păţeşte ceva. Vei fi învinuită chiar şi de va avea loc un accident.

Sarah îşi strânse mâinile pumn şi le duse la gură. Suspină lung, şi trupul i se încovoie.

– Mă tem că nu se va întoarce curând. Ci peste câteva zile.

– Calul ei s-a întors.

– L-a călărit, așa este. Împreună cu unul dintre grăjdari, care l-a adus înapoi. S-a dus la Diehl în dimineața asta.

Se gândi dacă să o mai întrebe ceva. Probabil că Lydia stabilise un rendez-vous în Diehl. Posibil să se fi întâlnit cu un prieten acolo. Sau cu un amant. Cea din urmă posibilitate se furișă precum un șarpe în gândurile lui, dezamăgindu-l mai mult decât s-ar fi așteptat. Pentru că, dacă se întâlnea în taină cu un amant, minți în legătură cu pariul, ba încă cu îndrăzneală.

Nu, nu de aceea simțea o apăsare în piept. Ci din pricina ideii că exista un amant în sine. Asta și posibilitatea ca Lydia să fi avut o viață plină, necunoscută, care o ținea ocupată, ceea ce îl situa și mai departe pe marginea lumii ei.

– Se întâlnește cu un prieten în Diehl? întrebă el.

– Un prieten? Sarah se gândi la cuvântul acela. Făcu ochii mari, șocată. O! *Nu*. Milady nu... Nu este ceea ce gândiți. Nu voi permite nimănui să sugereze așa ceva. S-a dus să închirieze un poștalion, atâta tot.

– Unde se duce?

Sarah clătină din cap.

– Spre nord. Nu vă pot spune mai mult. Puținul pe care îl știu mi s-a încredințat în taină și nu aș fi o servitoare bună dacă aș dezvălui ce îmi spune.

– A mai făcut așa ceva? S-a mai prefăcut bolnavă ca să plece pe furiș zile întregi?

– Nu zile întregi. Însă s-ar putea să se mai fi întâmplat din când în când câte o zi. Când mătușa ei o plictisește îngrozitor sau când vrea pur și simplu să călărească pe coastă fără o țintă anume.

El se uită pe fereastră, cântărind totul. La orizont se înnora, iar fâșia subțire de mare care se putea vedea în depărtare părea mai degrabă cenușie, decât albastră.

Nu îi plăcea asta. În adâncul lui, simțea că Lydia avea să dea de belele. Faptul că nu mai îndrăznise până atunci să facă așa ceva îl îngrijora și mai tare.

Probabil că ar fi putut să o intimideze pe Sarah să îi spună tot ce mai știa, dar bănui că, dacă Lydia plănuise ceva important în această călătorie, probabil că păstrase mare parte din planurile ei ascunse chiar și față de servitoarea ei. Cu toate astea, era posibil să mai existe o cale de a se asigura că nu se îndrepta spre un dezastru.

– Discreția ta este de admirat, zise el, în timp ce se îndreptă spre ușă. Cel mai bine ar fi să continui să urmezi instrucțiunile pe care ți le-a lăsat stăpâna ta. Să sperăm că se va întoarce într-adevăr peste câteva zile, așa cum intenționează.

Se duse din nou la grajduri. Tatăl lui Sarah nu mai stătea la soare, dar flăcăii care așterneau fân curat încă lucrau în boxe. Se duse agale spre intrare, spre unul dintre ei, privind. Tinerii munciră și mai din greu, tot mai repede. În cele din urmă, unul dintre ei se opri și își șterse fruntea.

– Vă putem fi de folos, Excelența Voastră?

– Posibil. S-ar putea să am nevoie să îmi pregătiți curând calul.

– O putem face chiar acum, dacă doriți.

– Dacă doresc sau nu depinde de voi: ați însoțit-o careva pe Lady Lydia la Diehl, în dimineața asta?

Celălalt tânăr încremeni cu brațul plin de fân. Apoi îl aruncă pe jos și începu să îl întindă cu furca.

– Dacă sora contelui spune că are nevoie să fie însoțită, o însoțim. Nu întrebăm nici de ce, nici încotro se duce.

– Bineînțeles că nu. Totuși, nici nu deveniți orbi sau surzi. Sunt curios dacă ați ghicit încotro intenționa să se ducă de-acolo.

Cei doi schimbară priviri îngrijorate.

– Se poate, zise cel dintâi. Însă nu cu siguranță.

– Trebuie să insist să îmi spuneți, indiferent că știți sigur sau nu.

Ezitară îndeajuns încât el să se întrebe dacă loialitatea lor față de Lydia avea să aibă câștig de cauză.

– Andrew a călărit cu ea și l-a adus înapoi pe Helios, zise cel dintâi. Spune-i, Andrew. Este prietenul contelui, el însuși un duce, și nimeni nu te poate învinovăți că i-ai răspuns unuia ca el.

Andrew se înroși în timp ce continuă să lucreze cu furca.

– I-am dus geanta și am auzit-o vorbind cu individul de la hanul pentru diligențe despre cum să ajungă la Buxton. Zicea că vrea să facă o cură de ape minerale.

– Nu ți s-a părut cam departe pentru ea? Ar putea să facă o cură în apropiere, la Royal Tunbridge Wells.

– Nu ține de mine să cred ceva, Excelența Voastră. Bănuiesc că nu i-ar plăcea asta, așa cum nu v-ar plăcea nici dumneavoastră.

Cu toate astea, judecând după expresia lor de ușurare, știa că totuși credeau ceva despre asta. Amândurora li se părea că această aventură a Lydiei era extraordinară și îngrijorătoare.

– Cred că voi dori să îmi pregătiți totuși calul. Numaidecât. Spunând acestea, se întoarse în casă, ca să se scuze față de Lady Sutterly pentru schimbarea bruscă de planuri.

capitolul 11

– Dacă nu ne concentrăm, ne va lua zile în șir să ne perfecționăm, spuse Lydia.

– Îmi tot distrageți atenția cu certurile dumneavoastră. Voi fi la înălțime, vă asigur. Trilby vorbi cu o încredere de sine exagerată în timp ce împărți din nou cărțile.

Ultimele câteva ore îi dovediseră mai multe lucruri Lydiei. În primul rând, pentru a-l convinge pe domnul Trilby să își abandoneze planul era nevoie de mai multă persuasiune decât reușise ea să adune până atunci. Bărbatul nu se arătase deloc interesat de raționamentele ei articulate cu grijă cum că ar fi trebuit să accepte suma

de bani de care dispunea în acel moment și să stabilească un program de plată pentru restul.

Al doilea lucru dovedit era faptul că Algernon Trilby nu se compara cu Peter Lippincott. În pofida abilității lui de a face trucuri de prestidigitație, nu știa mai nimic despre ce însemna să fii trișor. Ceea ce însemna că trebuia să îl instruiască ea, fără să pară prea experimentată la rândul ei. În același timp, avea nevoie ca el să ajungă la concluzia că parteneriatul lor nu era o idee bună.

– Nu vreau să mă cert, spuse ea, încercând o schimbare de tactică. Doar că simt că încercați să grăbiți lucrurile prin planul acesta, când nu vă stă în caracter să faceți lucruri necinstite. Doar vă amintesc că există o alternativă.

– Alternativa propusă de dumneavoastră ar dura o veșnicie. Acum, alegeți o carte. Arătă spre evantaiul de cărți de pe masa dintre ei.

În apropiere, patru matroane din Newcastle jucau whist. În această perioadă a anului, Buxton nu era un oraș balnear aglomerat, iar clienții care îl frecventau nu erau genul pe care l-ai fi întâlnit în Bath sau chiar în Royal Tunbridge Wells. Din câte își dădea seama, cele patru femei erau soțiile înstărite ale unor industriași.

Salonul acesta de jocuri cu cărți din Crescent era disponibil pentru oaspeții care închiriau odăi acolo. Întrucât Lydia o făcuse, sub numele de doamna Howell, dispunea de un spațiu oarecum public în care să se întâlnească cu domnul Trilby. Acesta închiriase o odaie în casa de oaspeți din Buxton.

Alese o carte. Trilby le stivui pe celelalte, apoi împărți stiva și îi propuse să își așeze cartea aleasă peste cea de sus din mijlocul grămezii. După ce Lydia o făcu, el deveni din nou stângaci.

Una dintre femei râse la o replică a însoțitoarei ei. Trilby se făcu roșu la față. Se tot uita la masa la care se juca whist.

– Dacă vă temeți că ar ști ce facem, vă asigur că nu este așa, șopti Lydia.

– Nu despre asta e vorba, Lady Lydia.

Bineînțeles că despre asta era vorba.

– Domnule Trilby, veți putea face asta doar dacă dați dovadă de o încredere de sine supremă. Dacă păreți cât de puțin vinovat sau agitat, toată lumea va intra la bănuieli. Trebuie să lucrați la comportamentul dumneavoastră și mai mult decât la manipularea cărților. Și vă amintesc ca în cazul meu să folosiți doar apelativul doamna Howell.

Trilby azvârli din mână cărțile și își încrucișă brațele. Se holbă la masă.

– Sunt obosit și de joc, și de criticile dumneavoastră.

– Mă doare să vă critic, domnule. Cu toate astea, este necesar dacă aveți de gând să vă puneți planul în aplicare. Cum am mai spus, nu v-ați născut pentru astfel de lucruri. Vă îndemn să adoptați o perspectivă mai de lungă durată în ceea ce privește așteptările dumneavoastră, ca să putem pleca amândoi din oraș cu respectul de sine și onoarea intacte.

El se jucă cu cărțile, privindu-și gânditor degetele.

– Aveți dreptate. Scopul meu nu ar trebui să fie rambursarea imediată, ci respectul de sine și onoarea. M-am gândit la asta de când ne-am întâlnit în parc și mi-am dat seama că am greșit când am optat pentru această variantă injurioasă, când există altele mult mai bune.

– Am știut că, dacă o să vă gândiți bine, o să vedeți că riscurile acestui plan sunt prea mari.

– Într-adevăr, sunt, și nu este deloc necesar. Am fost un prost pentru că nu am abordat chestiunea într-un mod diferit.

– Eram convinsă că veți vedea lucrurile diferit. Ba chiar am adus suma pe care o am la îndemână la mine, ca să v-o pot înmâna numaidecât.

El se uită spre masa de whist. Două dintre femei îl priviră la rândul lor.

– Doar nu aici, cu siguranță.

– Bineînțeles că nu, dar cât timp ne aflăm în Buxton.

– Atunci, mâine. Să ne întâlnim în aer liber, pe poteca din spatele izvorului St. Anne. Să zicem, la ora zece? Dădu să se ridice.

– Nu vreţi să discutăm despre restul detaliilor? Despre viitoarele plăţi? Despre cum îmi veţi preda manuscrisul? Aş dori să îl văd înainte să vă înmânez o sumă atât de mare.

El făcu o plecăciune şi dădu să plece.

– Sunt convins că vom izbuti să facem ca lucrurile să fie corecte, Lady Lydia. Îi luă mâna şi i-o sărută. Gestul lui le făcu pe femeile de la masa de whist să ridice din sprâncene. Vă voi explica mâine felul nou în care gândesc această chestiune. Mă aştept ca totul să funcţioneze în avantajul nostru reciproc.

Nici măcar investiţiile grozave nu pot face ca un oraş să fie la modă, se gândea Penthurst în timp ce călărea prin Buxton. Recunoscut ca un oraş în care se ţin iarmaroace, căpătase de curând patronajul ducelui de Devonshire, care, atunci când comandase construirea hotelului Crescent şi alte câteva îmbunătăţiri, încercase să facă din el un alt Bath. Doar că nu se afla lângă mare, ci la înălţime, pe colinele din Peaks, departe de Londra, şi nici un domn Nash nu se străduise să îi confere eleganţa socială care definea oraşul Bath. Motiv pentru care oricine era o persoană de vază vizitase Bath, dar majoritatea persoanelor de vază nu făcuseră niciodată o cură balneară în Buxton.

Se opri în faţa hotelului Crescent, care îl imita ruşinos de mult pe cel din Bath. Spre deosebire de majoritatea acelor persoane de vază, el cunoştea oraşul destul de bine. Reşedinţa lui de titlu se afla la vest de aici. Urmărind-o pe Lydia, aproape că se întorsese acasă.

În decurs de o jumătate de oră îşi făcuse rost de o odaie la Crescent, se asigurase că cineva se îngrijea de caii lui, băuse nişte cafea în sala pentru jocuri şi aruncase o privire asupra salonului mare. Hotărând că somnul

putea să mai aştepte, ieşi din clădire să vadă cum putea s-o localizeze pe Lady Lydia.

Se îndoia că îşi folosise numele real, indiferent de scopul acestei aventuri. Când se opri afară, ca să îşi tragă mănuşile, îşi dădu seama că cel mai probabil loc în care s-ar fi putut caza era acelaşi pe care îl alesese şi el. Se gândi cum să întrebe de ea fără să pară un libertin care dădea târcoale unei femei care îi picase cu tronc.

În timp ce analiza diversele variante care îi veniseră în minte, observă o trăsură încetinind peste drum, lângă izvoare. Un bărbat sări jos din ea şi se duse pe după turnul din spatele izvoarelor. I se păru cunoscut. Să fi fost oare Trilby?

Merse vreo cincisprezece metri pe alee, ca să vadă mai bine. Bărbatul din trăsură urcă cu paşi mari un deluşor care ducea spre o zonă din parc cu poteci. Acolo îl aştepta o femeie. Cu piele palidă şi ochi întunecaţi şi trişti.

– Sunteţi punctuală, spre deosebire de majoritatea femeilor. Mă bucur să văd asta, zise Trilby în timp ce se apropie. Asta e o notă bună pentru dumneavoastră.

Lydia vru să îi răspundă cu viclenie. Nu avea deloc nevoie de aprobarea domnului Trilby în ceea ce priveşte caracterul ei. Îşi înăbuşi impulsul, ca să încheie odată cu treaba asta.

Îşi bătu uşor săculeţul de mână, cel mai mare pe care îl deţinea. Chiar dacă îşi convertise câştigurile în bancnotele cu cea mai mare valoare pe care reuşise să le obţină, tot era plin doldora.

– Sunt convinsă că aţi adus manuscrisul, ca măcar să văd că este întreg. Am două mii cinci sute de lire aici. Voi reuşi să mai aduc cinci sute înainte de sfârşitul anului. Apoi cinci sute în fiecare an, până se acoperă suma.

Trilby privi săculeţul. Îşi dădu jos pălăria şi îşi trecu degetele prin părul deschis la culoare, dându-l pe spate. Se uită înspre izvoare.

– Nu prea cred.

I se puse un nod în stomac. Nu din nou.

– Domnule, sunteți atât de inconsecvent, încât nu vom ajunge niciodată la o învoială. Refuz să permit ca lucrurile să continue într-un mod atât de ambiguu. Doar nu sperați să obțineți mai mult decât ați menționat prima dată.

– Am regândit întreaga situație încă de la ultima noastră întâlnire, în Londra, și am ajuns la concluzia că ar trebui să recunosc pe deplin această oportunitate.

Nu suna prea bine, se gândi Lydia. Nu, nu suna deloc bine.

El se întoarse și zâmbi.

– Lady Lydia, nu vreau ce se află în săculețul dumneavoastră de mână. În schimb, mi-ar plăcea să îmi îmbunătățesc poziția socială în lume. La ce bun câteva mii de lire dacă voi rămâne în continuare doar vărul unui bărbat a cărui soră este căsătorită cu un baronet? Ar fi mult mai bine să fiu un bărbat însurat cu sora unui conte.

Zâmbetul lui deveni prea intim. Își concentră privirea. Încremeni, alarmată, înainte să apuce să analizeze lucrurile, dar se gândi din nou la ele, deoarece ultima lui replică fusese prea ciudată.

– Doar nu vorbiți serios.

– E genul de mariaj care se încheie tot timpul. Unul reciproc benefic. Doar nu voi face public un jurnal scandalos care pune la îndoială reputația soției mele și implicit pe a mea. Credeam că veți îmbrățișa genialitatea acestui plan, întrucât vă asigură de discreția mea cum banii nu ar face-o niciodată.

Era îngrozitor, nu genial.

Abia putea respira. Încercă să găsească motive pentru care nu s-ar fi cuvenit niciodată așa ceva.

– Veți fi mult mai sărac atunci.

– Poate că da, momentan, dar bogat în alte feluri pe care un bărbat cu poziția mea le prețuiește nespus.

– Fratele meu nu va fi niciodată de acord.

– Sunteţi majoră şi nu aveţi nevoie de permisiunea unui tutore. Cu toate astea, pentru a ne asigura că nu se va amesteca, propun numaidecât o călătorie scurtă până în Scoţia, unde interdicţiile nu vor întârzia treburile. Vom pleca numaidecât.

Ea se uită la trăsură. Nu prea avea nevoie de una pentru această întâlnire. Prin „numaidecât" voise să spună chiar acum?

Deci, când se despărţiseră ieri, ticluise deja acest plan. Poate că aceasta fusese intenţia lui şi când se întâlniseră în parc. Parteneriatul lor în ale trişatului fusese doar un şiretlic ca să o aducă la Buxton, şi la mai bine de jumătatea drumului spre Scoţia.

Fusese o proastă că îl subestimase. Cu toate astea, o făcuse. Rău de tot. Şi totuşi, nimic nu îi sugerase că ar fi putut fi atât de şiret.

Se dădu un pas în spate.

– Sunteţi prea nerăbdător. Haideţi să ne întoarcem la Londra şi să ne căsătorim cum se cuvine. Ar fi o cruzime faţă de familia mea dacă aş fugi.

El se apropie de ea. Îi luă mâna în a lui şi i-o duse la buze. Ea îl privi înspăimântată. Avea impresia că timpul încetinise.

– Scumpa mea Lydia – nu te deranjează tonul familiar, nu-i aşa? Întrucât ne vom căsători curând, nu este un lucru necuvenit –, eşti o femeie isteaţă, cu siguranţă. Cu toate astea, te rog să nu presupui că sunt un imbecil care nu îşi dă seama ce plănuieşti. Dacă ne întoarcem la Londra, vei găsi moduri în care să mă amăni cu asta, aşa cum ai făcut cu banii. Nu, trebuie să mergem la graniţă.

El se dădu un pas în spate. Ea încercă să îşi elibereze mâna, însă nu reuşi. Zâmbetul lui Trilby se preschimbă într-o linie subţire, fermă, semn că era nervos. O apucă de braţ, iar condurii ei idioţi alunecară pur şi simplu pe iarba umedă, refuzând să se înfigă în pământ, în timp ce el o trăgea spre trăsură.

Cerule mare, intenționa să meargă chiar acum! Odată ajunși în Scoția, îi rămânea o alegere simplă: ori se căsătorea cu Algernon Trilby, ori avea să fie ruinată cu desăvârșire.

Să fie a naibii dacă avea să se mărite cu el sau să călătorească în trăsură cu el măcar un kilometru.

Îl lovi cu săculețul de mână peste cap și braț și strigă după ajutor. Însă Trilby se dovedi mai puternic decât ai fi zis după înfățișarea lui și numaidecât avea să o târască în trăsură.

Deși avea vederea încețoșată, observă niște oameni venind spre ei. Două femei și un bărbat îi auziseră strigătele. Apoi o prezență întunecată trecu printre ei și o înconjură, și dintr-odată Trilby îi dădu drumul. Căzu la pământ, în fund, în timp ce zgomotul, mișcarea și mormăiturile se învolburară deasupra ei.

Apoi se lăsă brusc tăcerea. O tăcere stranie. Clipi și se uită la trăsură. Din cine știe ce motiv, capul lui Trilby se clătina sus, aproape de partea superioară a portierei, iar bărbia îi era adânc vârâtă în guler. Corpul îi atârna ca o păpușă din cârpe. În fața lui, ținându-l acolo sus de partea din față a hainei, se afla un bărbat înalt, cu părul închis la culoare.

– Ai timp până la căderea nopții să îți alegi arma, porunci o voce joasă, tăioasă. Ne vom întâlni pe câmpul onoarei mâine-dimineață, sau toată lumea va ști că ești un laș.

Trilby făcu ochii mari de șoc. După care se prăbuși la pământ când mâinile acelea îi dădură drumul.

Încet, începu să își revină. Simți umezeala de sub posterior și văzu privirile femeilor și pe cea a bărbatului. Săculețul de mână i se rupsese și marginile câtorva bancnote își făcuseră apariția. Le vârî înapoi și strânse săculețul, astfel încât banii să nu iasă din el și să nu fie luați de vânt.

Prezența aceea întunecată plana deasupra ei. Se uită la cizmele aflate la doar câțiva centimetri de șoldul ei.

Apoi în sus, la picioarele lungi. Şi mai sus, făcându-i-se tot mai greaţă cu fiecare centimetru. Ştia cine era. Recunoscuse vocea. Nu o auzise niciodată vorbind aşa, dar...

Respiră adânc şi îşi lăsă capul pe spate. O faţă arătoasă, severă o privea. Ducele de Penthurst venise să o salveze şi nu părea deloc fericit din pricina asta.

El se aplecă, o ridică şi o aşeză pe picioarele ei. O luă de braţ şi o împinse spre stradă şi spre hotelul Crescent, părând la fel de nerăbdător ca Trilby.

– Ar trebui să îţi mulţumesc, dar...

– Nu mai spune nimic până nu suntem singuri, Lydia. Nimic. Dacă vorbeşti, te pun pe genunchii mei chiar aici şi le voi da oamenilor acelora şi mai multe lucruri despre care să le scrie celor de acasă în seara asta.

În odaia lui de la Crescent era un scaun. Lydia stătea pe el afectată, de pe rochia ei căzând firicele de iarbă pe covor.

El se spălă pe mâini şi evaluă daunele minore suferite în timpul încăierării cu Trilby. Îl lovise de mai multe ori decât ar fi fost necesar. Când auzise ţipătul Lydiei, mintea i se întunecase, şi sângele i se înfierbântase, iar Trilby trăsese ponoasele.

Ea îl ascultase, cu înţelepciune, şi nu spusese nimic. În schimb, se retrăsese în spatele măştii ei de sfinx. Nu avea chef de asta acum.

– Eşti rănită? întrebă el în timp ce îşi îmbrăcă la loc haina.

Ea se mişcă uşor.

– Posibil să mă doară braţul. Şi am vânătăi pe mână.

El i-o luă în a lui. Îi rămăsese un semn pe dosul palmei de la strânsoarea lui Trilby.

– O să îmi spui ce s-a întâmplat acolo?

– Mi-ai poruncit să nu vorbesc. Am hotărât că oricum prefer să nu o fac. Îşi ridică privirea spre el. Nu te vei lupta cu adevărat cu el, nu-i aşa?

– Ba bineînţeles că o voi face. Nici un gentleman nu poate permite un astfel de comportament faţă de o doamnă. Indiferent de motivele pentru care se afla acolo, indiferent de motivele pentru care te-ai întâlnit cu el, a întrecut o măsură care nu poate fi întrecută.

Aşteptă ca ea să răspundă la cele două întrebări inevitabile. „Ce caută Trilby aici? De ce te-ai întâlnit cu el aici?"

– Nu ar trebui să fiu aici, spuse ea.

– Aşa zic şi eu.

– Vreau să spun aici, pe scaunul tău, în... Am odaia mea şi ar trebui să mă duc acolo.

– Lydia, tocmai ai fost personajul central al unui spectacol despre care se va auzi pretutindeni. Aproape că ai fost răpită. Nu se poate evita scandalul ce stă să te învăluie. Faptul că te afli aici, cu mine, este cea mai mică dintre grijile tale.

Încercă să afişeze mina ei nepăsătoare, dar nu reuşi. În schimb, aproape că izbucni în plâns. Se ridică, dar se clătină puţin.

– Trebuie să plec oricum.

El o apăsă cu blândeţe pe umeri, aşa că ea se aşeză din nou. Şocul suferit în urma episodului de afară îşi spunea cuvântul. Mai văzuse asta: era posibil ca trupul să reacţioneze doar după ce a trecut pericolul.

– Vei mai sta puţin jos.

Ea se supuse, agitată. El avea multe să îi spună şi întrebări pe care să i le pună, dar nu era momentul potrivit.

Scoase o ploscă din geantă şi turnă un deget de brandy într-un pahar. I-l înmână.

– Bea asta!

Ea îl împinse la o parte.

– N-aş putea.

– Vrei să spui că nu ai mai băut niciodată băuturi spirtoase până acum? De ce mă îndoiesc de asta?

Ea se întinse după pahar.

– S-ar putea să reuşesc să iau o înghiţitură.

Reuşi chiar foarte bine. Închise ochii după aceea. El îşi imagină cum lichidul chihlimbariu îi alunecă pe gât, încălzind totul în calea lui, calmând-o, dar conferindu-i trupului ei şi o stare de alertă plină de şoc. O cantitate mică putea limpezi o minte şi îmbunătăţi gândirea. Judecând după expresia ei, asta părea să facă şi în cazul ei.

Când deschise ochii, păru să fie mai în apele ei.

– Am creat o harababură îngrozitoare, nu-i aşa?

Se întrebă dacă ea înţelegea exact cât de mare avea să se dovedească această harababură.

– Mai bine o harababură decât să fii victima acelui bărbat. Deşi s-ar putea spune că toată harababura a început când te-ai împrietenit cu omul acela.

– Ai fi un vicar pe cinste. Dojeneşti atât de bine.

– Nu dojenesc. Vei şti când o voi face.

Ea se ridică din nou.

– Voi pleca înainte să fii tentat să îmi arăţi.

De data asta nu o opri.

– Vom vorbi peste câteva ore, Lydia. După ce îţi vei fi revenit. Dacă e să mă duelez cu un bărbat, aş vrea să cunosc motivul pentru care o fac.

Stătea întinsă în patul ei şi încerca să îşi dea seama cât de dezastruoasă fusese ziua aceea mai exact. Oare ar fi avut cum să îl oprească pe Trilby fără să strige după ajutor? Oare l-ar fi putut convinge să renunţe la ideea lui şocantă de a se însura cu ea? Şi dacă s-ar fi dus în Scoţia cu el? Pe drum, oare ar fi gândit mai raţional?

Se îndoia. O uimea îndrăzneala planului lui, dar nu putea să îi nege genialitatea. De ce nu s-ar fi folosit de faptul că o avea la mână ca să îi ceară să se mărite cu el? Ar fi putut să cineze cu duci şi să îşi îmbunătăţească statutul într-o clipită. În caz că venitul ei nu se potrivea cu ambiţiile lui de îmbogăţire, fără îndoială că s-ar fi putut implica în investiţii şi alte planuri financiare, folosindu-se de venitul ei, oricare ar fi fost acesta.

Îi venea să se lovească singură pentru că nu văzuse pericolul ca el să cântărească toate posibilităţile. Petrecuse atât de mult timp necăsătorită, neinteresată de căsătorie şi prefăcută faţă de orice peţitori, încât pierduse din vedere faptul că era o partidă bună, şi încă pentru bărbaţi de origine mult mai bună ca Trilby.

Comportamentul lui fusese de neiertat. Sălbatic. Nu era un semn bun în ceea ce privea fericirea oricărei femei cu care avea într-adevăr să se însoare. Cu toate astea, nu îi putea permite lui Penthurst să se dueleze cu el. Abia îşi revenise după ultima oară când Penthurst ucisese un bărbat, iar de data asta avea să fie doar vina ei.

O bătaie în uşă îi întrerupse gândurile-i năvalnice. Deschise şi văzu o servitoare care îi spuse că Excelenţa Sa cerea să i se alăture în salonul pentru jocuri de cărţi.

Îşi scutură firele de iarbă rămase pe fustă şi se încălţă cu o pereche de pantofi uscaţi. Se privi în treacăt în oglindă. Văzu doar o pereche de ochi negri uitându-se la ea şi păr închis la culoare strâns puţin haotic în creştet. Împinse câteva şuviţe rebele înapoi la locul lor, apoi coborî.

Încăperea era plină cu oaspeţi ai hotelului Crescent. Bineînţeles că era. De ce să meargă să bea ape minerale când în hotelul lor avea loc un spectacol grozav? Conversaţia încetă când îşi făcu apariţia. Nimeni nu se holba, dar toată lumea o privea în treacăt.

Penthurst stătea relaxat într-un fotoliu mic de lângă un perete, cu un picior întins în faţă. Părea să citească ceva. Când o observă, se ridică şi o salută politicos.

Ea se aşeză pe scaunul din faţa lui, simţind că prezenţa ei atrăgea atenţia celorlalţi.

– Am fi putut să ne întâlnim în grădină. Sau să facem o plimbare prin oraş.

– Nu are rost. Va trebui să înfrunţi situaţia şi ai putea foarte bine să începi de acum. Îşi reluă poziţia comodă şi cercetă din nou hârtia pe care o ţinea în mână. Ar trebui să vezi asta.

Luă foaia. Trilby îi scrisese ducelui.

Excelența Voastră,

Nu ne vom alege armele, nici nu va fi nevoie de vizite din partea unor secunzi. Nu va avea loc un duel. Ați înțeles dureros de greșit evenimentele din ziua aceasta. Mă voi strădui să vă explic.

Doamna este logodnica mea. A fost de acord să ne căsătorim și să ne întâlnim aici ca să putem fugi în Scoția. Când ne-am întâlnit azi-dimineață, cu acest scop, a pretins că s-ar fi răzgândit în legătură cu această chestiune. Asta în pofida banilor pe care i-am cheltuit ca să pregătesc această nuntă, inclusiv închirierea unei case în Londra, achiziționarea unei garderobe potrivite pentru noul meu statut și închirierea unei trăsuri care m-a adus la Buxton și care urma să ne ducă pe amândoi în Scoția, apoi înapoi în oraș.

În ceea ce privește comportamentul meu pe măsură ce am reacționat la această lipsă neașteptată de consecvență din partea dumneaei, singura scuză pe care o pot invoca este șocul trăit de un bărbat care se aștepta să fie fericit toată viața și s-a confruntat în schimb cu moartea celui mai de preț vis al lui.

Îi voi cere iertare dacă veți binevoi să aranjați o scurtă întâlnire. Sunt încrezător că va înțelege că, ținând cont de circumstanțe, nu am de ales decât să îi intentez proces pentru încălcarea contractului, dar acest lucru va fi amânat pentru altă zi.

Servitorul dumneavoastră,

Algernon Trilby

Ea împături scrisoarea și o așeză pe masa dintre ei.

– Nu am consimțit niciodată să mă mărit cu acest bărbat.

– Mi se pare ciudat că el are o explicație pentru toate lucrurile, în timp ce tu nu ai nici una.

– *Jur* că niciodată nu am...

– Nu trebuie să îmi juri mie. Nu sunt nici judecător, nici juriu.

Şi totuşi, trebuia să jure. Nu voia ca el să creadă că fusese atât de proastă încât să fie de acord să se mărite cu Trilby, apoi atât de fără suflet încât să îl refuze în ultima clipă.

– Nu am avut nici o relaţie cu el care să poată fi interpretată măcar din greşeală ca ducând la căsătorie. Nu este logodnicul meu.

El încuviinţă din cap.

– Şi ştim că nu este amantul tău. La urma urmei, inocenţa ta îmi aparţine.

Nu îi venea să creadă că făcuse referire la asta în salonul pentru jocuri de cărţi din hotelul Crescent. Şi cu atâta calm.

– Şi totuşi, este aici, şi tu la fel. Bătu cu degetul în scrisoare. Vei fi mulţumită dacă îşi cere scuze? Voi insista asupra duelului dacă preferi. Va refuza, dar lumea va şti că este un laş. Din păcate, acest lucru înseamnă mai mult pentru nume mai ilustre ca al lui. Cred că el este dispus să trăiască cu asta.

– E mai bine decât să fii mort, nu-i aşa?

El recunoscu măcar atât, înclinând uşor din cap.

– Îmi vei spune ce te-a adus la Buxton?

Îşi imagină reacţia lui dacă i-ar fi spus. Avea să fie nevoită să îi explice despre şantaj şi despre romanul pe care îl scrisese...

– Nu o voi face. Îţi voi spune însă asta: nu am greşit cu nimic. Cu absolut nimic. Poate că am fost prostuţă şi oarbă, dar nu am crezut niciodată că va minţi că suntem logodiţi. Nu are motiv să o facă şi profită de coincidenţa faptului că ne aflam amândoi în Buxton în acelaşi timp. Aproape că se bâlbâi când rosti micul neadevăr cum că fusese o coincidenţă.

– Poate că a aflat că veneai aici şi te-a urmărit.

Ea nu spuse nimic şi se rugă ca presupunerea cu pricina să fie acceptată.

– Săculeţul tău părea foarte plin azi-dimineaţă, Lydia. Se aplecă spre ea peste masă şi o privi drept în ochi.

Ai venit la Buxton ca să joci? Ai venit atât de departe de casă, ca să nu audă fratele tău despre asta?

Cine s-ar fi gândit că pasiunea ei pentru jocuri, care îi înspăimânta pe toţi, avea să o salveze? Îi veniră în minte câteva replici isteţe, toate admirându-i puterile de percepţie uimitoare. Nu se îndură însă să le rostească pe nici una. O salvase dintr-o situaţie imposibilă şi merita mai mult de-atât.

– Voi repeta doar ce am spus deja: nu am greşit cu nimic.

– Cel puţin nu încă. Se ridică şi îi oferi mâna. Să profităm de prânzul pe care îl oferă aici. Apoi îi voi scrie lui Trilby şi voi stabili o întâlnire ca să îşi ceară scuze.

Ea îi permise să o escorteze din salonul pentru jocuri de cărţi. În timp ce trecură pragul, se auziră scaune zgâriind podeaua pe măsură ce toţi ceilalţi oaspeţi ai hotelului se hotărâră şi ei să ia masa.

– Tu mi-ai pus deja întrebări, Penthurst. Aşa că permite-mi şi mie o întrebare: Ce cauţi aici?

El îi ţinu palma peste mâna lui, de parcă ar fi condus un grup de oficiali la cină. Într-adevăr, în spatele lor se formase un şir lung.

– Te-am urmărit. Mai întâi la Crownhill, apoi aici. Ştiai că o voi face. Mai că nu am promis că o voi face. Se uită la felul în care era amenajat hotelul Crescent în timp ce coborâră pe scări, făcând parcă parte dintr-o paradă. Ai ales bine pentru noi. Devonshire s-a asigurat că va fi un loc elegant. Ar fi fost mai mult decât comod şi, dacă n-ar fi fost evenimentele nefericite de azi-dimineaţă, ar fi fost şi cu desăvârşire discret.

Nu era prima oară pe ziua de astăzi când avea impresia că ratase jumătate din conversaţie.

– Pentru noi? Discret?

– Pentru când aveam să îmi încasez datoria, Lydia. Acesta este adevăratul motiv pentru care m-ai adus până aici, nu-i aşa?

Gluma aceea usturătoare nu o ajută să se bucure de masă. Penthurst avu grijă ca ea să mănânce, chiar dacă

apetitul îi lipsea cu desăvârşire. Se afla din nou în faţa lui, simţind privirile celorlalţi aţintite asupra lor, auzind câteva şoapte care îi includeau numele.

Îşi drese vocea:

– În legătură cu datoria cu pricina...

– Datoriile. La plural. Îţi aminteşti?

– Ar fi ciudat dacă aş uita. Cu toate astea, ai spus că s-ar putea să te gândeşti să mă ierţi dacă ţi-aş cere-o.

– Am spus-o la timpul trecut. *S-ar fi putut* să mă gândesc să te iert dacă *mi-ai fi cerut*.

– Credeam că ţi se va părea lipsă de caracter din partea mea, să mă implic într-un astfel de pariu, doar ca să implor să fiu scutită de el în caz că pierdeam.

– Mi s-ar părea lipsă de sinceritate, într-adevăr.

– Şi totuşi, ca gentleman, nu se poate să te gândeşti să... mergi până la capăt.

– De ce nu?

– Pentru că sunt reguli în privinţa asta. În privinţa celor puri... şi astfel de lucruri.

– Nu sunt aşa convins că există reguli care să acopere situaţia noastră. Nici tu nu ai dat dovadă că ai avea tendinţa de a urma regulile. Nu văd de ce eu să fiu legat de ele, dacă tu nu eşti.

– Mă vei obliga să te implor, aşa-i? Să mă umilesc. Să cad în genunchi şi să insist.

– Pare foarte ademenitor.

– Eşti un ticălos dacă îmi vei cere asta înainte să mă scuteşti de datorie.

– Oh, încă vorbim despre scutirea datoriei?

– Bineînţeles. Din ce alt motiv aş implora şi insista?

El zâmbi vag, lent.

– *Eşti* inocentă, nu-i aşa?

– Bineînţeles.

– Abia aştept să îţi explic.

– Mă tachinezi şi nu e amuzant.

– Cu o săptămână în urmă te tachinam. Chiar şi cu câteva zile în urmă. Totuşi, aş zice că plata datoriei a devenit inevitabilă acum.

– Doar dacă eşti un ticălos.

– Nu eu voi forţa această chestiune, Lydia. Făcu un gest vag spre ceilalţi oameni din încăpere. Încă nu şi-au dat seama cine eşti, însă este doar o chestiune de timp. Prefă-te că eşti una dintre mătuşile tale şi vine la tine o prietenă bârfitoare cu o poveste delicioasă despre un anume duce, un parvenit, o doamnă şi o încăierare pe străzile din Buxton. Imaginează-ţi scena la care au asistat cu toţii şi pune-ţi întrebările pe care şi le pun ei.

Încercă să privească totul din exterior. Trebuia să admită că toată lumea avea să afle că ea călătorise singură. Posibil să fi aflat că se cazase la hotelul Crescent ca doamna Howell. Aveau să presupună că venise aici pentru un rendez-vous fie cu Trilby, fie cu Penthurst. Aveau să ajungă la concluzia că gentlemanul se luptase pentru că ambii aveau impresia că ar fi avut drepturi asupra ei. Vor fi auzit de provocarea lui Penthurst şi despre timpul pe care îl petrecea acum cu el. Avea să se răspândească vestea că se cazaseră amândoi la acelaşi hotel.

Pe măsură ce întorcea evenimentele pe toate părţile şi alcătuia o listă cu toate bârfele probabile care aveau să se răspândească, inima începu să îi bată tot mai tare. Cu fiecare bufnitură, un cuvânt anume se creiona tot mai vizibil în mintea ei. Scandal.

Se holbă la Penthurst. El o privi la rândul lui, nu răutăcios, ci cu o expresie resemnată care indica faptul că el îşi dăduse deja seama de lucrurile pe care ea tocmai începea să le priceapă.

Pe sub pleoapele-i plecate, privi spre dreapta şi la mesenii care o urmaseră din salonul pentru jocuri de cărţi. Oare îşi imagina doar că toată lumea îi privea pe ea şi pe duce? Zumzetul jos al conversaţiilor rătăcea prin odaie. „Penthurst. Da, el este. Femeia? O doamnă. O recunoşti? Nu îmi dau seama cine e, dar bărbatul i s-a adresat cu Lady Lydia..."

– Ce să fac? şopti ea disperată.

– Opţiunile sunt limitate.

– Nu este corect. Nu am greşit cu nimic.

– Motivul pentru care ai întreprins această călătorie te va dezvinovăți? Poți oferi un pretext plauzibil pe care să îți fondezi un contraargument? Dacă da, poți încerca varianta asta.

Adevăratul motiv nu ar salva-o câtuși de puțin. Ci mai degrabă ar face opusul.

– Să înțeleg că răspunsul este negativ, spuse el sec.

– Nu suport ideea că voi abate scandalul asupra fratelui meu și asupra Emmei. Eu aș supraviețui, dacă ar fi vorba doar despre mine.

– Nu, nu ai reuși. Ai încredere în mine în privința asta. Ei bine, soluția este limpede, cred că vei fi de acord cu mine.

Nimic nu era limpede. Cu cât se gândea mai mult la furtuna care se forma în depărtare, cu atât mintea i se încețoșa mai tare. Poate că, în calitate de duce, se gândea că ar fi putut pur și simplu să decreteze să fie scutită?

– Numele meu este legat de al tău în această situație. Se vor face presupuneri, zise el, privind-o îndeaproape. Ne vom căsători numaidecât.

Se șocă atât de tare, încât mintea i se limpezi.

– Dar nu îmi doresc să mă mărit cu tine.

– Ce păcat! Și totuși, te vei căsători, Lydia. Să fiu al naibii de voi fi cunoscut ca bărbatul care are o aventură amoroasă cu sora nemăritată a celui mai bun prieten al lui și nu face ceea ce este onorabil.

capitolul 12

Ai fi zis că se afla în fața șteangului. Ochii mari. Buzele ușor depărtate. Pielea secătuită de culoare.

Șoc. Șoc și groază.

Dacă nu s-ar fi simțit atât de insultat, i s-ar fi părut amuzant. Turnă niște vin și îl împinse spre ea.

– Bea puțin și privește-mă cu adorare, nu ca o femeie deznădăjduită. Oferă-le un spectacol, Lydia. Va fi în folosul poveștii.

Ea dădu pe gât puţin vin. Reuşi să îşi vină întru câtva în fire în spatele măştii ei de sfinx. La naiba, dar lui nu îi plăcea deloc când făcea asta.

– Ce poveste?

– Între noi s-a dezvoltat un sentiment de tandreţe şi am hotărât să fugim să ne căsătorim. Am venit aici separat; ca apoi să călătorim împreună mai departe până în Scoţia. Trilby, un peţitor refuzat, te-a urmărit şi a încercat să intervină. Înnebunit de gândul că avea să te piardă pentru totdeauna...

– Nu avem de ce să fim melodramatici.

– *Că avea să te piardă pentru totdeauna*, a încercat să te răpească azi-dimineaţă, iar eu l-am împiedicat. După ce m-am asigurat că ţi-ai revenit, în dimineaţa următoare ne-am continuat călătoria conform planului, ca să ne căsătorim de îndată ce aveam să trecem graniţa.

– Aproape că sună plauzibil.

– Este foarte plauzibil şi acoperă toate faptele publice. Ar trebui să scriu romane, la ce intrigă îngrijită am urzit.

– Mă gândesc că nu ai putea să o rescrii doar pe alocuri? Partea cu căsătoria. Aş prefera ca povestea să se deruleze altfel. Poate că, după şocul de a fi fost aproape răpită, mi-am dat seama că nervii m-au lăsat atât de tare, încât am hotărât că ar fi nedrept din partea mea să îţi permit să te căsătoreşti cu o femeie atât de bolnăvicioasă.

– Sper că nu îmi spui că ideea de a te căsători cu mine ţi se pare atât de revoltătoare, încât ai prefera să trăieşti toată viaţa prefăcându-te a fi bolnavă. Nu îi scăpă nici faptul că devenise ea foarte nobilă în urma acestei schimbări, lăsându-l pe el să fie ticălosul care o sedusese pe sora prietenului său.

– Poate că nu va trebui să mă prefac pentru totdeauna. Poate că aş putea merge în Alpi timp de un an, şi acolo să îmi recapăt sănătatea. Ar putea funcţiona, nu-i aşa?

Speranţa care renăscuse în ea o făcea să radieze. Nu se gândise niciodată că avea să fie obligat să se sacrifice într-o căsătorie din obligaţie ca să salveze o femeie

de la ruină, cu atât mai puțin pe sora lui Southwaite. Cu toate astea, cu siguranță nu se așteptase vreodată ca, în caz că acest lucru avea să se întâmple, dintr-un capriciu pervers al sorții, femeia cu pricina să se opună cu atâta vehemență.

– Înțelegi că vorbesc despre o căsătorie legală, da? întrebă el. Ai fi ducesă.

– Bineînțeles că înțeleg. O legătură legală, care nu poate fi ruptă. Cât despre a fi ducesă... toată lumea va ști cine sunt. Toată lumea. Toată lumea va fi cu ochii pe mine. Chiar și viața pe care am cunoscut-o până acum va părea una de libertate nesăbuită prin comparație. Și, să fim sinceri, nici tu nu îți dorești asta. Vom avea o căsătorie din aceea îngrozitoare, din datorie, și vom fi mereu la limita răbdării unul cu celălalt. Ne vom împreuna scurt în paturi întunecoase și vom duce o viață de familie ritualică. Dacă asta te-ar fi mulțumit, te-ai fi însurat cu ani în urmă. Meriți mai mult de-atât. Chiar meriți mai mult.

Vorbise serios. Și sincer. Poate mai sincer decât îi vorbise vreodată, se gândi el. Ideea ei de la sfârșit îl impresionase. După câteva propoziții, ajunsese să o cunoască mult mai bine.

Se întrebă dacă ar fi existat o altă cale de scăpare pentru ea. Nu îi venea nici una în minte.

– Este amabil din partea ta să îți faci griji pentru mulțumirea mea, Lydia, dar nu te preocupa. M-am născut pentru datorie și acum ai devenit parte din ea. Prefă-te că te-am cerut și tu ai acceptat, și să lăsăm lucrurile așa.

Sfinxul îl privi un minut întreg, apoi vorbi:

– Nu aș fi acceptat niciodată. Niciodată. Sunt cât se poate de sigură de acest lucru. Ai ucis un bărbat care ți-era prieten, și mie la fel. Poate că fratele meu te-a iertat, dar eu nu am făcut-o. Se ridică. Dintr-odată, mă simt foarte afectată de evenimentele din ziua aceasta. Mă voi retrage să mă odihnesc acum, să mă pregătesc pentru întâlnirea noastră cu domnul Trilby.

*

Lydia îi permise unei cameriste a hotelului să îi aranjeze din nou părul, după care o trimise pe femeie de-acolo. Se spălă singură, iar apa, deşi călduţă, i se păru ca un şoc. O pătrunsese un fior rece în salonul pentru jocuri de cărţi. Aproape instantaneu, norul încercase să o învăluie din nou.

Anul acela putea rămâne în trecut doar dacă îl lăsa în pace. Şi totuşi, el agitase iarăşi lucrurile, cu vorbăria lui despre căsătorie. Acum, emoţiile vechi îi dădeau ghes inimii şi o tulburau. Se spălă îndelung, pentru că, dacă s-ar fi oprit, nu ar mai fi avut ce altceva să facă.

Tresări când auzi o bătaie uşoară în uşă. O crăpă puţin, aşteptându-se să o vadă pe servitoare. În schimb, dădu cu ochii de Penthurst.

Acesta nu îi ceru voie, însă apucă marginea uşii şi o dădu pur şi simplu în spate, intrând. El nu se clinti din loc, dar ea se dădu în spate de parcă ar fi făcut-o.

– Nu ne-am terminat conversaţia şi nu cred că o poţi amâna după bunul plac, zise el.

O uluia obrăznicia lui de a veni acolo. O căldură bine-venită se revărsă înăuntrul ei în timp ce mintea îi deveni alertă la pericolul şi presupunerile aferente prezenţei lui în odaia ei.

– Ba eu am terminat de discutat. Îţi promit că nu îţi va plăcea ce mai am de spus, dacă îmi vei cere cumva să o fac.

– Şi totuşi, îţi cer. Mă învinovăţeşti pentru duelul acela şi mă judeci aspru. Mi-ai spus-o limpede deja de două ori. Însă au trecut aproape doi ani. Alţii şi-au regândit judecăţile şi, în circumstanţele date, a venit momentul să renunţi la mânie.

– Circumstanţele o cer sau tu? Se auzi ridicând tonul. Îşi simţi inima explodându-i. L-ai ucis. Pentru o chestiune de onoare stupidă şi neînsemnată care probabil că ar fi putut fi ignorată. Lacrimile îi înţepau ochii, dar refuză să le şteargă, refuză să admită că mânia ei o făcea să plângă. Aşa că nu mă pot preface că m-ai cerut,

şi eu am acceptat. Nu aş fi stat niciodată, nici în ruptul capului, la discuţii despre căsătorie cu tine, chiar dacă aş fi reuşit cumva să las la o parte faptul că nu te-am plăcut niciodată, că întotdeauna te-ai purtat cu un aer superior şi mândru faţă de mine şi că mi-ai vorbit mereu de parcă aş fi o copilă care trebuie instruită. E o glumă plină de cruzime că am de ales între ruină şi tine.

Expresia lui se înăspri sub atacul ei de furie.

– Sunt, ca întotdeauna când se discută despre ziua aceea, în dezavantaj, Lydia. Sunt multe lucruri pe care ţi le-aş putea spune, dar puţine pe care ai vrea să le auzi. Nici nu am tendinţa să mă explic, căci ce-a fost a fost. Îţi voi spune însă atât, şi sper că vei auzi. În primul rând, nu am intenţionat niciodată să îl ucid. În al doilea rând, nu a fost din pricina unei chestiuni de onoare neînsemnate şi stupide. Şi, în al treilea rând, chiar dacă l-am cunoscut atât de bine şi de mult timp, nu l-am cunoscut deloc.

– Acum vei încerca să îi distrugi şi amintirea?

– Îţi poţi aminti de Lakewood cum vrei tu, dar nu voi permite să îţi sacrifici viaţa şi viitorul dintr-o loialitate faţă de el pe care nu o meriţă. Poate că nu ai fi acceptat niciodată o cerere în căsătorie din partea mea dacă evenimentele s-ar fi desfăşurat normal, dar va trebui să o accepţi pe cea pe care ţi-o fac acum.

– Nu o accept.

El se apropie şi îşi coborî privirea spre ea. Ea aproape că-şi ieşi din fire.

– Permite-mi să fiu la fel de direct ca tine, Lydia. Nu ai de ales. Va trebui să îţi cer să îţi plăteşti datoria, ca să vezi că aşa este corect? După ce te-am sedus, căsătoria este singura soluţie onorabilă a aventurii amoroase.

– Nu ai îndrăzni.

– Nu? Se duse cu paşi apăsaţi spre uşă. Ne vom întâlni cu Trilby la ora cinci, în după-amiaza asta. Şi vom pleca spre Scoţia mâine-dimineaţă.

*

O cuprinse panica. Lydia se holbă la uşă după plecarea ducelui şi se întrebă dacă ar fi trebuit să încerce să o blocheze cu un scaun greu.

Forţându-se să îşi vină în fire, îşi analiză îndelung situaţia. Penthurst spunea că un scandal era inevitabil, dar, cu puţină imaginaţie, oare ar fi reuşit să îl evite, la fel şi căsătoria din obligaţie pe care i-o propunea el?

Din păcate, doar adevărul deplin ar fi putut înfrunta imaginea lui Trilby care încerca să o forţeze să urce în trăsura lui. Întrucât adevărul deplin presupunea să explice romanul acela prostesc şi şantajul, şi faptul că fusese de acord să se întâlnească cu Trilby ca să îi înşele la cărţi pe oamenii din Buxton, era de părere că nici măcar adevărul nu o punea într-o lumină mai bună.

Era doar vina lui Penthurst. Dacă nu ar fi urmărit-o până aici... Lydia oftă. Dacă nu ar fi urmărit-o până aici, s-ar fi aflat la mila lui Trilby de îndată ce o urca în trăsura aceea. Cine ştie ce ar fi făcut acesta ca să se asigure că avea să facă schimb de jurăminte cu el în Scoţia!

Nu putea ignora nici faptul că Penthurst o urmărise doar pentru că ea se dusese la el şi îl forţase să încheie acel pariu.

Îşi dorea din tot sufletul să poată arunca pe altcineva răspunderea pentru situaţia de neîndurat în care se afla, dar indiferent cum privea lucrurile, degetul acuzator arăta chiar spre ea. Până şi romanul acela de la care pornise totul... Oare la ce se gândise când îl scrisese?

Oricât ar fi încercat, nu reuşea să se întoarcă la starea sufletească din lunile în care îl scrisese. Între momentul prezent şi cel de atunci se întindea o perioadă întunecoasă ce înghiţea amintiri şi timp. Se gândi că o mare parte din ea se refugiase într-un somn ambulant, deoarece era mult prea dureros să fie cu adevărat vie.

Şi acum se afla în faţa unei căsătorii cu bărbatul care îi ucisese toate visurile.

Se tot gândea că îl provocase pe diavol când solicitase să continue acel pariu, iar acum cele mai întunecate puteri râdeau de ea.

Deloc liniştită şi căutşi de puţin împăcată, se concentră asupra îngrozitorului domn Trilby, care încă deţinea nenorocitul acela de manuscris al ei. Poate că s-ar fi putut folosi de comportamentul lui scandalos ca să îi ceară să ajungă la o învoială finală în după-amiaza aceea, ca să nu îi complice viaţa mai mult decât o făcuse deja.

Algernon Trilby avea neruşinarea să pară ofensat când se întâlniră cu el la ora cinci în după-amiaza aceea, lângă izvoare. Lydiei îi venea să îl lovească, dar, în schimb, îl salută politicos. Penthurst nu îl salută. De fapt, ducele reuşi să se prefacă a privi prin el, deşi bărbatul se afla chiar în faţa lui.

Nimeni nu mai spuse nimic până vorbi Trilby.

– Îmi cer sincer iertare pentru comportamentul meu din dimineaţa aceasta. A fost de neiertat.

– Când spuneţi *de neiertat* recunoaşteţi că nu aveaţi motiv să credeţi că aş merge cu dumneavoastră în Scoţia sau oriunde altundeva? Nu pot permite ca pretenţiile dumneavoastră cum că am fi fost logodiţi să rămână valabile, cu atât mai puţin să fie emise în faţa unui judecător, spuse Lydia. Dacă scuzele dumneavoastră nu includ şi această recunoaştere, nu le accept şi puteţi să vă duelaţi sau să vă retrageţi cu laşitate.

Chipul lui Trilby se schimonosi. Arăta de parcă tocmai ar fi băut un leac cu cel mai rău gust din lume, împotriva voinţei ui.

– Întrucât o cereţi acum, voi adăuga că s-ar putea să vă fi înţeles greşit intenţiile.

– Şi nu a existat o logodnă. Recunoaşteţi cu voce tare, domnule, ca să nu pretindeţi mai târziu că nu aţi spus-o deloc.

Trilby se uită la ea cu duşmănie, apoi la duce, care ar fi fost cel mai bun martor din lume.

– Declar fără reţinere că nu a existat nici o logodnă, zise el printre dinţii încleştaţi.

– Atunci, cred că am terminat aici, spuse Penthurst.

– Dacă îmi permiţi, aş dori să vorbesc două minute cu domnul Trilby între patru ochi. Nu mai mult, te asigur.

Penthurst o privi curios, dar ridică din umeri şi se dădu la o parte. Lydia se duse spre domnul Trilby şi trecu pe lângă el, fiind sigură că ticălosul avea să o urmeze şi să ţină apoi ritmul cu ea. Mergând unul lângă celălalt, îl conduse pe Trilby îndeajuns de departe, încât ducele să nu îi audă.

– Aţi creat o harababură pe cinste, domnule. Dacă nu aş fi fost disponibilă să vă ascult scuzele, ducele şi-ar fi curăţat pistoalele pentru duel chiar acum.

Gura lui Trilby se subţie.

– Provocarea dumnealui a fost exagerată, ţinând cont de circumstanţe.

– V-a descoperit de două ori cu mâinile pe mine. În plus, sunteţi un şantajist vrednic de dispreţ. Avariţia dumneavoastră constantă v-a făcut să uneltiţi planuri ca să trişaţi la cărţi, apoi să mă forţaţi să mă căsătoresc cu dumneavoastră. Doar când mă gândesc la lista de doleanţe pe care le am împotriva dumneavoastră, cred că nu ar fi trebuit să fiu mijlocitor în faţa lui, ci să vă fi lăsat să îl înfruntaţi în cea mai rea ipostază a lui.

Chipul lui Trilby se schimonosi într-un rânjet urât.

– Poate că aveţi un duce ca protector, dar eu încă am jurnalul. De aceea mi-aţi acceptat scuzele, şi haideţi să nu ne prefacem că nu ar fi aşa.

– Ce bine că l-aţi menţionat! M-am cam săturat de necazurile pe care mi le-a adus. Am venit cu două mii cinci sute de lire la mine, aşa cum v-am spus. I-am ambalat şi i-am dat pachetul administratorului hotelului Crescent. Numele dumneavoastră este pe pachet şi vi-l va înmâna când îl veţi cere. Sugerez să luaţi pachetul

și să permiteți ca suma aceasta să vă fie de ajuns pentru foarte multă vreme.

Era planul cu care venise la Buxton de la bun început. După toate prin câte trecuse și toate prin câte avea să treacă, Trilby ar fi făcut bine să îl accepte.

Acesta mai făcu vreo zece pași, apoi încuviință din cap.

– Va trebui să mă mulțumesc cu atât. Momentan. Totuși, veți obține jurnalul doar după ce voi primi restul sumei.

– Iar eu mă voi aștepta să primesc dovada că încă dețineți manuscrisul înainte să mai primiți un șiling măcar.

Lydia se opri din mers. Erau la vreo cincizeci de metri depărtare de Penthurst. Se uită în spate și îl văzu așteptând, pregătit să acționeze la nevoie.

– Am terminat. Mă aștept să nu vă văd și să nu mai primesc vreo scrisoare de la dumneavoastră timp de cel puțin un an, dacă nu chiar mai mult.

Se întoarseră cu fața unul spre altul.

– O zi bună, Lady Lydia. Trilby făcu o plecăciune și continuă să meargă în direcția în care se îndreptaseră.

Lydia se întoarse la Penthurst.

Acesta se afla printre copacii aproape dezgoliți de frunze, o siluetă înaltă și întunecată cu ochi care se concentrau asupra ei într-un mod aproape invaziv. Părea să fie diferit de cel din oraș, cu părul biciuit de briză și postura corpului poruncindu-i parcă peisajului.

Îl privi cu atenție. Îl privi cu obiectivitate, așa cum nu o mai făcuse de mulți ani.

Era foarte arătos. Mereu fusese arătos, dar ezitase să îl numească așa, deoarece își dorise să nu îi placă nimic la el. Acum însă recunoștea că natura fusese mai mult decât binevoitoare cu chipul și trupul lui. Dacă ar fi fost oricare altă femeie, probabil că i s-ar fi tăiat respirația la gândul că avea să devină soția lui, indiferent de statutul lui social. O flăcăruie mică și vioaie începu să îi danseze în piept când privirile li se întâlniră.

Ce ruşinos că bărbatul acesta avea un astfel de efect asupra ei, din priviri şi sărutări. Se uită în altă parte, ca să pună capăt stimulării scandaloase.

– Cred că ne putem lua rămas-bun de la Trilby, spuse el. După ce ne căsătorim, nu va îndrăzni nici măcar să pretindă că te-a cunoscut.

Ea îşi ridică privirea spre profilul lui, în timp ce se întorceau la hotelul Crescent. Flăcăruia aceea iritantă dansa din nou. Dintr-odată, problemele ei cu domnul Trilby păleau în comparaţie cu incredibilul fapt că avea să devină soţia lui Penthurst. Poate că reuşea măcar să amâne.

– Chiar e necesar să mergem în Scoţia? întrebă ea.

– Intriga mea nu funcţionează altfel.

Probabil că nu. Doar că intriga lui cerea un capitol următor foarte pripit.

O luă de braţ, şi ieşiră de pe potecă. O trase în spatele unui copac ce le acorda puţină intimitate.

– Cred că nu te opui doar pentru că eşti mânioasă din pricina duelului. Cred că te temi şi de consumare. Nu trebuie să îţi fie frică.

Să îi fie frică? Era o femeie versată, care nu leşina când se gândea la paturi conjugale. Oare Cassandra se temuse de Ambury? Puţin probabil, ţinând cont de glumiţele care circulau de atunci. Bineînţeles, Cassandra chiar *fusese* o femeie versată, în timp ce ea, Lydia, doar aspira să fie. Iar stomacul i se agita ori de câte ori se gândea mai mult la partea aceasta a intrigii.

– Nu mă tem, dar s-ar putea să mi se facă rău.

El râse încet. Îşi puse arătătorul pe buzele ei. Se dovedi a fi o atingere uşoară, incitantă, caldă şi care îi distrăsese atenţia.

– Cred că nici o altă femeie nu ar fi spus asta.

– M-am gândit să te avertizez. Aşa mi s-a părut politicos.

– Atunci ar trebui să fiu şi eu îndeajuns de politicos ca să te avertizez.

– În legătură cu ce anume?

El nu îi răspunse prin cuvinte. În schimb, îi ridică faţa şi se aplecă să o sărute. Nu era un sărut agresiv, ci unul dulce, care mai mult ademenea, decât siluia. Bănuia că exersase foarte mult săruturile. Ea, în schimb, nu avea mai deloc experienţă, aşa că îşi permise curiozitatea de a-l trăi. În împrejurările date, întrucât căsătoria era inevitabilă, era de datoria ei să decidă cât de revoltător ar fi putut fi.

Intimitatea o afectă mai mult ca atingerea buzelor în sine, deşi ale ei începuseră să pulseze într-un fel interesant şi deveniră mai sensibile. Nici nu îşi apăsă pur şi simplu buzele de ale ei. Prelungea contactul prin ciupituri blânde şi mişcări care îi încurajau buzele să reacţioneze într-un fel ce-ar fi putut fi considerat că îi răspunde la sărut.

O căldură plăcută se răspândi în toată făptura ei. Arabescuri de încântare pluteau prin trupul ei. Se trezi în ea dorinţa de a face ca acele senzaţii să continue, precum o voce nouă care îi şoptea voinţei. Nu obiectă când el îi cuprinse capul cu mâinile şi o sărută din nou, cu mai multă fermitate. Simţi în el ceva ce vorbea instinctelor ei şi o îndemna la o eliberare de orice constrângere. Conversaţia zăbovi cu siguranţă asupra plăcerilor carnale.

Atunci înţelese ce se ascundea în el ca bărbat şi în ea ca femeie, şi cum acest lucru nu prea avea legătură cu nici o interacţiune umană pe care o cunoscuse până atunci, nici măcar cu dragostea pe care o simţise faţă de Lakewood. Chiar şi atunci când cedase în faţa celor mai emoţionale fantezii de fetişcană, nu ghicise niciodată potenţialul de sălbăticie pe care îl simţise imediat dincolo de marginile sărutului lui.

Îşi coborî privirea spre ea, mângâindu-i buzele cu degetul mare.

– Tot mai crezi că ţi se va face rău?

Fiori ciudaţi o cutremurau.

– Poate că nu.

– Mă voi asigura că nici nu te vei teme. O luă de mână și o duse înapoi pe potecă, spre hotelul Crescent.

În seara aceea, cu gândul încă la amintirea buzelor prudente ale Lydiei, Penthurst se așeză ca să compună o scrisoare. Southwaite ar fi trebuit informat de ceea ce urma să se întâmple și de motivul pentru care se întâmpla. Cel puțin avea să îl asigure că Lydia era în siguranță, în cazul în care descoperise cumva că dispăruse de la Crownhill.

Southwaite,

În caz că încă nu știi că Lydia a plecat de la Crownhill, vei afla când citești această scrisoare. Este cu mine și ne îndreptăm spre Scoția, să ne căsătorim. Îți voi explica totul când ne întoarcem în oraș. În mod ideal, un astfel de eveniment ar trebui să fie sărbătorit împreună cu familia, dar o astfel de amânare nu era înțeleaptă. A fost compromisă și mă tem că vei auzi poveștile chiar înainte să desfaci această misivă. Cum bine știi, nu contează dacă astfel de vorbe sunt doar minciuni și exagerări.

Aș prefera discreție până vom face noi anunțul, la întoarcerea noastră în Londra. Dacă vei considera că acesta se cere publicat mai repede, fă-o. Mă aștept ca nunta să fie un fapt împlinit până marțea viitoare.

Penthurst

Era încrezător că referirea pe care o făcuse la minciuni și exagerări avea să îl facă măcar pe Southwaite să se gândească la posibilitatea ca prietenul lui să nu îi fi sedus fără milă sora și că acum făcea ceea ce se cuvenea doar pentru că un plan de a păstra discreția nu ieșise cum ar fi trebuit.

După ce pecetlui scrisoarea, se gândi dacă nu ar trebui să îi mai scrie cuiva. Mătușii lui? Își imagină reacția

ei la auzul veştilor. Indiferent că avea să afle din bârfe sau prin poştă, avea să îi creeze o stare sufletească rară. Puse tocul în suport. Poate că după nuntă avea să îl apuce din nou, ca să îi scrie şi ei.

Ieşi din odaia lui şi din hotelul Crescent şi se duse să facă o plimbare prin oraşul tăcut. Cizmele lui scoteau un zgomot ritmic pe pietre. Se plimbă cu un scop şi se folosi de mişcare drept înlocuitor pentru câteva ore petrecute la ferma lui Gosden. Insistase ca Lydia să se obişnuiască cu inevitabilitatea acestei căsătorii. Era timpul să facă şi el la fel.

Când Lydia îi dezvăluise furia pe care o simţea faţă de el şi faptul că îl învinovăţea, fusese foarte tentat să îi explice acel duel şi îndeosebi faptul că Lakewood era mult mai mârşav ca Trilby, bărbatul pe care tocmai îl trimiseseră la plimbare. Însă fusese mai înţelept din partea lui să se abţină. Lydia nu ar fi crezut nimic din ce i-ar fi spus acum despre asta. Poate că nu avea să o facă vreodată.

Nu avea nici un motiv să se simtă vinovat sau răspunzător pentru încurcătura în care se afla ea acum şi totuşi o făcea. În plus, orice ar fi fost ceea ce îi declanşase comportamentul nesăbuit care o adusese la Buxton, şi presupunea că era vorba despre ceva important, avea să fie mai în siguranţă cu el.

Se întoarse spre hotelul Crescent. Mâine-dimineaţă, Lydia avea să meargă de bunăvoie în Scoţia, şi nu pentru că ar fi ameninţat-o că ar seduce-o ca să se asigure că avea să fie de acord. Nu era proastă. Ştia când viitorul unei femei se afla la mila societăţii.

Ceea ce însemna că în curând avea să se însoare cu o femeie care îl antipatiza profund, chiar dacă nu era imună la sărutările lui.

„Meriţi mai mult de-atât." La fel şi ea. Dar aveau să fie nevoiţi să profite cât puteau de mult de pe urma a ceea ce căpătau.

Aproape că ajunsese la hotelul Crescent, când o trăsură viră pe stradă şi luă viteză. Se dădu la o parte

să o lase să treacă. Chiar atunci, lumina de la felinarul trăsurii scălda partea laterală a vehiculului. Imaginea pe care i-o dezvălui îi atrase atenţia, dar descifră ceea ce văzuse doar după ce trecuse deja pe lângă el, şi strada se cufundase din nou în întuneric.

Păruse a fi trăsura lui Trilby, cea pe care o folosise când încercase să o răpească pe Lydia. Şi cu siguranţă văzuse profilul lui Trilby la geam. Şi mai interesant fusese un alt profil, o siluetă de-abia vizibilă în interiorul trăsurii. O femeie.

Îşi continuă drumul spre Crescent. Întrucât planul să se însoare cu Lydia îi fusese dejucat, se părea că Algernon Trilby nu pierduse deloc timpul până să îşi găsească o altă tovarăşă. Se părea că viaţa lui Trilby nu avea să fie întreruptă, nici măcar puţin stingherită, de evenimentele care se petrecuseră în ziua aceea. Puţin probabil ca Lydia să se fi bucurat de ironia acestei situaţii.

capitolul 13

Dacă nu datorită evenimentelor anterioare, atunci din pricina călătoriei lor spre graniţă, căsătoria devenise inevitabilă. Îşi pecetluise soarta când alesese să călătorească singură cu Penthurst. După o noapte lungă în care se plimbase de colo-colo şi se gândise, ajunsese la concluzia că soarta îi era oricum pecetluită. Până dimineaţă, acceptase deja ideea, deşi se răzvrătea în continuare în spatele calmului aparent.

El nu se arătase indignat din pricina acuzaţiilor pe care i le făcuse când o copleşiseră emoţiile. Se purta amabil cu ea în toate privinţele. La început, nici măcar nu călătorise alături de ea în trăsura pe care o închiriase, ci o însoţise pe calul lui. Numai a doua zi, când plecară de la hanul unde închiriase odăi pentru ei, urcă şi el în trăsură.

Ca să treacă timpul, privi peisajul ce se derula pe lângă ei. El îşi adusese o carte şi i-o oferise, pentru lectură. Conversară puţin, să mai treacă timpul. Lydia se prefăcu a nu fi tot mai agitată, cu fiecare kilometru care trecea.

– I-am scris fratelui tău, spuse el târziu în ziua aceea. Aveau să mai oprească o noapte la un han, înainte să treacă în Scoţia. Am considerat că ar trebui să i se spună.

– Ce i-ai scris?

– Că ne vom căsători în Scoţia. Că ai fost compromisă. A fost o scrisoare scurtă. Putem hotărî înainte să ne vedem cu el, dacă vrem să creadă intriga pe care am urzit-o sau dacă vrei să îi explici totul.

– Probabil că va fi uşurat că e vorba despre tine, spuse ea. Aş fi putut alege o variantă mult mai puţin atrăgătoare, din punctul lui de vedere. Un pirat sau un hoţ.

– Un contrabandist sau un aventurier fără o leţcaie în buzunar.

– Un parior sau cel de-al treilea fiu, fără nici un viitor, al unui mic nobil de ţară.

– Un Trilby.

– Mă aştept ca, dacă ar fi fost un Trilby, fratele meu să se fi întrebat de nu cumva mi-am pierdut minţile.

– Dar nu şi dacă ar fi fost vorba despre un pirat, contrabandist sau parior?

– S-ar putea ca înfăţişarea atrăgătoare şi natura periculoasă ale unui pirat sau ale unui contrabandist să îi sucească minţile unei femei. Dar un Trilby... Nu ar exista o explicaţie bună pentru el. Bineînţeles, un duce este perfect. Orice femeie vrea să se mărite cu un duce. Mă îndoiesc că va trebui să îi ofer vreo explicaţie. Emma, pe de altă parte, nu va crede intriga. Ea va fi cea care mă va lua la întrebări.

– Sper că nu ne va condamna.

– E o persoană foarte practică. Nu ne va condamna.

Doar că va fi curioasă şi sceptică. Şi-o imagina deja pe Emma privind-o deranjant de direct şi comentând

despre cât de ciudat era că Lydia se răzgândise în privința ducelui.

Fără îndoială că și Cassandra avea să fie bănuitoare.

Sau nu. La urma urmei, Penthurst era duce. Duce. Cel mai probabil că nimeni nu se va întreba cum de ajunsese o femeie să se mărite cu un duce, indiferent de circumstanțe. Așa cum stăteau lucrurile și în cazul capetelor încoronate, noțiunile de dragoste păreau aproape copilărești când venea vorba despre căsătoria unui duce.

Ceea ce însemna că nimeni nu avea să o compătimească sau să îi pună la îndoială fericirea. Nimănui nu avea să îi pese că fusese forțată să o facă de circumstanțe pe care nu le controlase de fapt. Până și ducele știuse toată viața că se număra printre cele mai bune partide din regat. Nu putea să o compătimească deloc pentru logodna ei, darămite să se simtă vinovat. Dacă ar fi fost să considere pe cineva o victimă a sorții în cazul acesta, cel mai probabil că se considera pe sine.

Cu cât reflecta mai mult la asta, cu atât ideea o irita mai tare.

– Ai menționat ceva despre reglarea conturilor în scrisoarea pe care i-ai trimis-o fratelui meu?

– Am presupus că vom discuta despre asta când ne întoarcem în oraș.

– Aș vrea să discutăm acum câteva părți, dacă nu te deranjează.

– Și dacă mă deranjează?

– Va trebui să îți accept refuzul, chiar dacă nu înțeleg de ce ai avea ceva de obiectat. Mă refer la părți foarte neînsemnate. Atât de neînsemnate, încât abia de merită cerneala folosită pentru a le scrijeli pe pergament.

– Hai să cădem la o învoială. Eu voi accepta să negociem aceste părți foarte minore ale reglării de conturi, dacă tu vei accepta prezența mea lângă tine, pe banchetă.

Se uită la posteriorul ei, care aproape că umplea locul cu pricina.

– Nu ți se va părea strâmt și înghesuit aici?

– Chiar deloc.

– Presupun că aș putea o vreme, dacă asta preferi.

El se mută lângă ea. Ei i se părea că erau destul de înghesuiți. Coapsele li se împingeau una în cealaltă.

– Și acum, despre ce părți minore ai vrea să vorbim?

– În legătură cu conturile, aș vrea să discut despre banii mei de buzunar.

El se strâmbă.

– Vai, mie! Ți se pare dezagreabil. M-am gândit că, întrucât ne vom căsători curând, ar fi acceptabil să discutăm despre asta. Nu vom vorbi niciodată despre bani? Niciodată? Bine de știut.

– Mă aștept să existe momente în care va trebui să vorbim despre ei, soț și soție fiind. Nu sunt obișnuit să vorbesc despre ei cu femei, atâta tot.

– Într-adevăr? Nu vorbești niciodată despre bani cu femei? Ce interesant! O fac avocații tăi? În cazul celorlalte femei pe care le întreții, de exemplu. Mătușa ta. Amantele tale.

El o privi îndelung și calm.

– Ai dreptate, Lydia. Dacă am fi în Londra, aș discuta toate aceste lucruri cu fratele tău, fără urmă de ezitare. Dacă vrei să afli câți bani de buzunar vei primi înainte să rostești jurămintele, este corect să știi.

Ce drăguț din partea lui! Brusc, nu i se mai păru așa de distractiv.

– Deci la cât te aștepți? întrebă el.

Ea calculă rapid în minte. Cinci sute pe an pentru Trilby, la naiba cu el! Câteva sute pentru cauzele ei private. O sută sau două pentru ace de păr și alte cele.

– Mi-ar plăcea cel puțin o mie pe an. S-ar putea ca fratele meu să știe mai bine cât primesc ducesele și să ceară mai mult, dar vreau să știu că va fi cel puțin o mie.

– Voi fi de acord cu asta, dacă vei fi de acord că nu vei folosi mai mult de o sută pe an din ei la mesele de joc.

– Doar o sută? La fel de bine ai putea spune că nu am voie să mai joc vreodată.

– Aş putea, dar am ales să nu o fac, decât dacă este necesar.

– Iată de ce căsătoria este o situaţie oneroasă pentru o femeie. Sunt o femeie matură, nu o şcolăriţă, şi am cunoscut într-o oarecare măsură independenţa. La modul ideal, tu îţi vei vedea de viaţa ta ca şi până acum, iar eu îmi voi vedea de a mea cam tot aşa.

– Sună atât de raţional. Aş fi impresionat şi m-aş simţi obligat să fiu de acord, cu excepţia unei singure probleme. Cred că ai dat de multe belele trăindu-ţi viaţa ca de obicei. Aşa ai ajuns la Buxton şi în această trăsură. Aşa că, iartă-mă, Lydia, dacă am impresia că o să stau cu ochii pe tine măcar o vreme.

Nu avea un răspuns bun la asta, întrucât nu putea contracara faptele.

– Mai este ceva. Vreau să o iau pe Sarah cu mine. Este servitoarea mea. Vreau să le spui menajerelor că trebuie să o trateze bine şi să nu o facă să se simtă nelalocul ei sau nepotrivită.

– Este o promisiune uşor de făcut.

– În ceea ce o priveşte pe mătuşa ta...

– Înainte să îmi ceri un lucru pe care nu îl pot oferi, lasă-mă să îţi explic ceva: toată viaţa ei a cunoscut doar reşedinţele familiei. I-am promis tatălui meu, înainte să moară, că nu o voi obliga niciodată să plece.

Nu erau veşti bune. Rosalyn îşi exprimase limpede părerea despre Lydia. Dacă trebuiau să locuiască sub acelaşi acoperiş, nici una din ele nu avea să aibă parte de linişte.

– Nu te aştepta să ţin cont de părerea ei sau să îi permit să îmi dea dispoziţii.

– S-ar putea să îţi fie de ajutor în ceea ce priveşte îndatoririle tale de ducesă. Tu vei alege dacă să îi accepţi sau nu sfatul. Îţi cer să te porţi amabil cu ea. O vei înlocui în gospodărie şi va simţi din plin diferenţa.

Nu credea că Lady Rosalyn avea să renunţe la poziţia de stăpână a casei cu eleganţă. Deţinuse puterea timp de mai bine de douăzeci de ani. Posibil să nu fie

deloc ademenită de ideea de a abdica în favoarea unei ducese noi.

Penthurst nu avea să înțeleagă tipurile de dispute în care puteau să se angreneze femeile într-un astfel de război. Probabil că nu voia nici să audă despre ele. Nici ea nu intenționa să fie o mireasă emotivă și fragilă care se dovedea inutilă atunci când se confrunta cu o rudă de sex femeiesc formidabilă. Dacă Rosalyn nu avea să se retragă, atunci chiar avea să fie război. Penthurst fusese avertizat.

Ajunseră la hanul pentru diligențe înainte de căderea nopții. El închirie din nou două camere. În timp ce o femeie de la han o ajuta să își despacheteze obiectele de primă necesitate pentru noapte, ducele își făcu apariția în pragul odăii. Se uită în jur, observând felul în care era amenajată aceasta.

– Este mult mai bună ca a mea. Mai spațioasă și mai comodă.

– Te-ai prezentat drept duce? Dacă da, sunt convinsă că s-a făcut o eroare. Putem face schimb. Îi făcu semn femeii să se oprească din despachetat.

– Odaia mea este adecvată pentru seara asta. Mă bucur însă să văd că pentru tine este disponibil ceva mai potrivit. Le voi spune să o rețină pentru tine. O observă pe servitoare. Asigură-te că Lady Lydia va fi pregătită de călătorie la jumătate de oră după răsărit. Noapte bună, Lydia.

Era rândul ei să se uite prin odaie. Presupunea că era într-adevăr adecvată pentru scopurile din noaptea și din ziua următoare. Avea să vină la ea acolo și să încaseze datoria aceea de la jocurile de noroc, doar că până dimineața avea să dețină tot ce avea și era ea.

Când se culcă în noaptea aceea, își dădu seama că nici măcar somnul nu avea să îi mai aparțină în viitor. Era ultima noapte care era, cu siguranță, doar a ei, fără ca Penthurst să își facă apariția lângă ea, dacă ar fi vrut.

*

Tarduff nu era la fel de celebru ca Gretna Green, ceea ce îi conveni de minune Lydiei. Considera că hotărârea lui Penthurst de a folosi acest oraş mai obscur era o dovadă de stil şi mult raţionament.

Fugile în Scoţia duceau la ceremonii destul de superficiale. La zece şi jumătate dimineaţa, intră în bisericuţa umedă cu arhitectură veche şi stătu lângă duce şi doi martori. Jurămintele părură foarte distante, de parcă ar fi fost rostite de alte voci, într-o altă încăpere. De asemenea, toate lucrurile pe care le vedea păreau prea însufleţite şi clare. Se gândi că era posibil să îşi amintească pentru totdeauna textura de suprafaţă a celor mai apropiate pietre, în detalii inexplicabile.

Apoi se termină. Mâna îi atârna greu din pricina inelului cu sigiliu al lui Penthurst care îi împodobea acum degetul, singurul inel disponibil în ziua aceea. Vicarul îi zâmbi ducelui, încântat că oficiase o slujbă pentru un bărbat atât de important. Martorii aşteptau o monedă pentru deranjul lor. În cele din urmă, observă că o singură persoană îşi concentra atenţia doar asupra ei.

Penthurst încă o ţinea de mână şi stătea faţă în faţă cu ea. Lydia se forţă să îşi ridice privirea spre el, pe jumătate temându-se de ceea ce avea să vadă. Era posibil ca viaţa ei, aşa cum o cunoscuse până atunci, să se fi sfârşit, dar căsătoria aceasta îi afecta şi lui viaţa. Nu avea să îşi mai poată alege o soţie şi o ducesă. Posibil ca realitatea acestui fapt să nu îi pice bine, acum că nu mai putea fi ignorată.

Nu văzu mânie în expresia lui. Nici resemnare plină de groază. Privirea lui părea aproape blândă, ba chiar puţin amuzată.

– Vicarul se întreabă de ce te tot uiţi în jur de parcă ai plănui să renovezi biserica, îi şopti el.

– E fermecătoare aşa cum e.

– Da, dar aşteaptă să ne sărutăm.

Ea se întoarse spre vicar, care îi zâmbi expectativ şi răbdător. Un sărut. Da, se cerea un sărut. Îşi înăbuşi

o trepidație de panică și își ridică privirea spre Penthurst. Spre soțul ei. Măcar nu era un străin. Era și asta ceva. Și ea alesese să vină aici. Și asta era ceva. Nu putea nega că era arătos. Și incitant, după cum aflase. În timp și cu câteva negocieri, poate că ar fi reușit să aibă o viață suportabilă împreună, în pofida rolului pe care îl jucase el fără să vrea în viața ei.

Durerea aceea începu să își facă apariția de îndată ce se gândi la ea. Se forță să o înăbușe, alungând-o. Nu acum. Nu astăzi. Poate că niciodată, dacă se străduia îndeajuns de tare. Nu știa dacă ar fi putut îndura această căsnicie în caz că le acorda cât de puțină libertate amintirilor cu pricina.

El îi cuprinse fața cu mâinile lui arătoase și o sărută pe buze. După care spuse ceva neașteptat, atât de încet, încât ea se întrebă dacă chiar dorise ca ea să îl audă.

– Micuța Lydia, la urma urmei. Uluitor!

Pentru o femeie care cu o zi înainte insinuase că ar fi putut da la rațe în noaptea nunții, calmul Lydiei după ceremonie îl impresionă pe Penthurst. Fiind o femeie versată, cum tot pretindea, nu o lăsară nervii, nici nu se bosumflă în tăcere, făcând pe victima de sacrificiu. În schimb, se însufleți destul de brusc și în drum spre han îl întrebă despre proprietățile lui, despre familia lui și despre formalitățile la care ar fi trebuit să se aștepte pe măsură ce își asuma rolul de ducesă.

Se opri din flecărit doar când intrară în curtea hanului. Se uită la clădire, apoi la el.

– Există ritualuri în noaptea nunții, dar nu am experiență în această privință. Femeile necăsătorite nu ajută la astfel de pregătiri. Nu știu ce am de făcut.

– Avem libertatea de-a ne lipsi de ritual, Lydia.

– Tot nu știu ce am de făcut.

Consternarea ei i se păru adorabilă.

– După ce o să cinăm, ce-ar fi să ceri să faci o baie, dacă vrei? Apoi cere-i servitoarei să te pregătească de culcare, așa cum a făcut și noaptea trecută.

– Baie, apoi în pat. Este destul de uşor. Apoi mă vei vizita?

– Dacă nu te deranjează prea tare. Putem aştepta până când...

– Nu mai aşteptăm. Nu îi spui cuiva că trebuie să îşi scoată un dinte, după care îl ţii să aştepte cu zilele, gândindu-se la asta, spuse ea pe un ton foarte serios. El reuşi să nu râdă. Intenţionez să termin numaidecât cu treaba asta, dacă nu te deranjează.

– Nu mă deranjează deloc.

Vorbi pe toată durata cinei. Nu prea fusese nevoie să contribuie şi el la conversaţie, ceea ce îi permise să îşi imagineze evenimentele ce aveau să urmeze. Bănuia că locvacitatea Lydiei era modul ei de a evita să se gândească la ce urma. Lydia se îngrozi când deveni limpede că nu mai aveau ce să mănânce şi că cina se încheiase.

Rămase pur şi simplu acolo, uitându-se la faţa de masă.

– Poate că ţi-ar plăcea să te retragi, spuse el.

– Da. Presupun că da. Nu am de ales. Îşi trase şalul mai sus pe umeri şi se scuză de la masă.

El se duse în salonul public şi bău nişte vin de Porto în mijlocul zgomotului şi agitaţiei celor care călătoreau cu diligenţa, care se opriseră ca să schimbe caii. În tot acest timp, trecu în revistă activităţile pe care le desfăşura Lydia la etaj în timp ce se îmbăia şi se pregătea singură pentru noaptea nunţii ei.

Lydia îşi revizui planul în timp ce servitoarea o spăla pe spate. După ce termina cu baia, avea să se îmbrace cu cămaşa de noapte, să îşi usuce părul şi să aranjeze odaia. O lumânare mică departe de pat avea să fie necesară, dar pe celelalte avea să le stingă. Şi draperiile patului ar trebui trase. Se putea întinde şi aştepta. Va face ce i se cerea când avea să vină el.

Nu ştia cât avea să dureze. Cel mult cinci minute, bănui ea. Nu era nevoie să se sărute mult şi alte cele. Cu astfel de mijloace le atrăgeau bărbaţii pe femei, iar

ducele nu avea nevoie să o seducă. Îi aparţinea, aşa că nu trebuia să o linguşească pentru a i se dărui.

Avea să o doară puţin, dar Emma insinuase odată că se făcea prea mare caz pe tema asta de către cele care încercau să le sperie pe fete ca să rămână virtuoase. Totuşi, nu se aştepta ca noaptea să fie foarte plăcută.

Se gândi la scena de amor din romanul ei. Inclusese o mulţime de sărutări. Şi alte lucruri, aşa cum îşi închipuise ea că se întâmpla uneori. Cu toate astea, personajele ei fuseseră iubiţi. Iubiţi cu adevărat. Întrucât le plăcea să fie unul în compania celuilalt, bineînţeles că aveau să găsească plăcere şi în legăturile fizice.

Situaţia ei din noaptea asta avea să fie diferită. Evita să zăbovească asupra detaliilor sau să îşi imagineze vreo parte a actului. Presupunea însă că ar trebui să se termine rapid.

Apa caldă o alina. Aburii aveau un miros dulceag de la săpun. Servitoarea o lăsă să se termine de îmbăiat şi îi întinse cămaşa de noapte pe scaun. Apoi plecă, uşa închizându-se în urma ei cu un clinchet ascuţit.

Lydia se lăsă pe spate, sprijinindu-şi gâtul pe marginea de metal, iar dosul îi alunecă în jos. Îşi îndoi picioarele şi îşi ridică genunchii, ca să îşi poată afunda în apă cea mai mare parte din ce îi mai rămăsese neacoperit din trup.

– Ei bine, iată o privelişte care i-ar tăia răsuflarea oricărui bărbat. Arăţi ca o nimfă a cărei castitate este protejată doar de apă.

Ei i se tăie respiraţia. Observă dintr-o privire rapidă că, de fapt, apa nu îi prea îngăduia deloc să fie castă.

Întoarse capul. Penthurst se afla la vreo trei metri distanţă. Probabil că intrase când ieşise servitoarea. Îşi dăduse jos hainele şi lavaliera şi nu purta cizme. În lumina lumânărilor, cămaşa lui albă contrasta izbitor cu pantalonii lui închişi la culoare. Mai puţin acolo unde gulerul desfăcut lăsa să se întrevadă o fâşie de piele de forma unui V adânc.

Încercă să se cufunde mai adânc în apă. Simţi că vocea i se blocase în piept.

– Te aşteptam mai târziu.

– Te-am auzit la baie şi am hotărât să văd ce dar mi-a oferit soarta astăzi.

Cu sau fără apă, îşi dădu ea seama, o putea vedea goală. Licăririle lichide ale reflexiilor de lumină ascundeau foarte puţine lucruri ochiului. Îngrozită de turnura pe care o luase seara faţă de cum se aşteptase ea să decurgă, se ridică în şezut şi îşi cuprinse genunchii cu braţele, ca să se acopere parţial.

El se duse la ea.

– Ar fi trebuit să nu spun nimic, ca să nu te sfieşti. Îngenunche pe un picior lângă cadă. Îşi puse două degete sub bărbia ei şi îi ridică faţa. Eşti frumoasă, Lydia. Cred că nu ştii cât de încântătoare eşti.

O sărută pe buze, apoi pe umărul gol.

– Ai terminat cu baia? Apa s-a răcit.

Ea nu putu să vorbească. Abia dacă respira. Încuviinţă din cap şi se întinse spre scaun şi prosop.

El îl apucă primul. Se ridică şi îi oferi mâna. Dacă i-o accepta, însemna să îşi dezvăluia trupul şi se ridica din apă. Nu avea să îşi mai poată ascunde vreo parte a trupului. Se holbă la mâna lui, încercând să îşi facă puţin curaj. Poate că era neexperimentată, dar nu voia să pară mai puţin matură ca o fată măritată după primul ei sezon.

Sperând că părea sofisticată şi rugându-se să nu se vadă că era îngrozită, îi luă mâna şi se ridică în picioare. Privi în jos. Nimeni, nici măcar Sarah, nu o mai văzuse complet goală.

El nu se holbă, nici nu rămase cu gura căscată, dar ea îi simţi privirea când o ajută să iasă din cadă, alunecându-i peste tot trupul, zăbovindu-i asupra sânilor şi picioarelor şi moviliţei ei. O înfăşură cu prosopul. Ea şi-l strânse tare şi încercă să se usuce cu marginile lui.

– O voi face eu. Luă alt prosop de pe scaun.

Ea își ținu prosopul pe ea, închis în partea din față, în timp ce el îi șterse brațele și umerii. Continuă să îl țină strâns, când el îngenunche pe un picior și începu să îi șteargă picioarele.

– Ești foarte calmă. Sunt impresionat.

El mișcă prosopul peste labele picioarelor ei și peste gambe.

– Păi, nu sunt copil. Femeile versate nu își pierd mințile doar pentru că are loc o experiență nouă.

El își ridică privirea amuzat.

– O femeie versată. Cu o astfel de femeie m-am însurat?

– Nu prea, trebuie să recunosc. Din pricina războiului, nu am călătorit așa cum a făcut Cassandra. Și din pricina mătușilor și a fratelui meu, nu am trăit independent, nici măcar nu am avut parte de prea multă libertate, mai puțin atunci când reușeam să aranjez ceva fără ca ei să știe. Cu toate astea, aspir să fiu una și am făcut tot ce-am putut în circumstanțele date.

El îi ridică un picior și i-l așeză pe genunchiul lui. Prosopul îi căzu la o parte, așa că cea mai mare parte a coapsei ei era vizibilă. Aproape toată. Până sus, aproape de...

– Acum că ești ducesă, îți va fi mai ușor să fii o femeie versată.

Îi șterse piciorul cu prosopul. Doar că piciorul ei era destul de uscat, așa că avu mai degrabă efectul unei mângâieri. Cu mișcări lente, el urcă și coborî pânza. Deveni foarte conștientă de cât de sus urca de fiecare dată. Până aproape de...

Încercă să ignore, dar trupul ei nu putea să o facă. Simțurile ei urlau alarmate de fiecare dată când o mângâia tot mai sus. Apoi, după o vreme, o altă reacție o uimi. O agitație ciudată o făcu să aștepte șocul, de parcă l-ar fi dorit.

Îi era greu să stea într-un picior. Trebui să se forțeze să nu se clatine. Ducele nu părea să își dea seama de starea ei.

– Totuşi, nu aş vrea să înţelegi greşit. Nu îţi voi permite să ai aventuri amoroase, dacă îţi închipui cumva că asta face parte din apanajul unei femei versate.

– Ştiu că acest lucru iese din discuţie până îţi este asigurată succesiunea. Nu sunt neşcolită când vine vorba despre cum merg astfel de lucruri.

– Nu ar trebui să te bazezi pe faptul că îţi voi permite aşa ceva nici după ce voi avea parte de un moştenitor, Lydia. Îmi pare rău dacă este o surpriză neaşteptată.

Întrucât el se concentra mai mult asupra trupului, decât asupra chipului ei, Lydia spera că nu văzuse nimic care să îi oglindească gândurile. Nu prea îi păsa de toată vorbăria lui cu ce îi permitea sau nu. Cu siguranţă ştia că, dacă avea să se îndrăgostească, probabil că nu îşi va refuza nimic, aşa cum nici el nu ar face-o.

Poate că ar fi fost înţelept să îi menţioneze acest lucru acum, în loc să accepte regula asta neînsemnată pe care chiar atunci o inventase. Tocmai se gândea cum să formuleze răspunsul, când el îşi ridică privirea spre ea, iar mintea i se goli.

În ochii lui căprui ardeau mici flăcări. Trăsăturile severe ale chipului lui se înăspriră, dar nu de mânie. O cerceta cu privirea într-un fel care o făcu să încremenească şi să tremure.

Prosopul îi căzu din mâini, dar mângâierea continuă. El îşi mişcă palmele delicios de calde, subtil de aspre şi negreşit de posesive peste piciorul şi coapsa ei. Freamătul zumzăi, crescând până deveni o vibraţie focalizată ori de câte ori el îşi mişca mâinile în sus pe sub prosopul ei.

O inundă căldura, de parcă ar fi ars un foc puternic în şemineu. Îi trecu prin minte că o inocentă ar trebui să se teamă de asta, să fie jenată. O parte din ea aşa se simţea, dar nu îşi putea întoarce privirea, iar teama în sine avea ceva incitant.

Încetă s-o mai mângâie. Ea se gândi că poate acum voia să îi usuce celălalt picior. Se îndoia că avea să reuşească să îşi păstreze echilibrul dacă ar fi făcut-o.

În schimb, el se întinse spre ea, spre mâinile cu care ţinea prosopul. Instinctiv, ea îl strânse şi mai tare.

– Dă-i drumul acum, Lydia.

Nu se supuse de bunăvoie, dar slăbi oricum strânsoarea. El trase marginile prosopului şi îl lăsă să cadă pe podea.

Ea nu se privi, dar conştientizarea faptului că era expusă îi tachina freamătul acela, până începu să tremure şi să se mişte de parcă ar fi fost ceva însufleţit. Îşi sprijinea în continuare piciorul pe genunchiul lui şi se întrebă dacă el putea vedea ceea ce nici măcar ea nu văzuse vreodată. Ideea nu o şocă prea tare. Depăşise deja această fază.

El o mângâie din nou, pe partea exterioară a piciorului, până sus, până când vârfurile degetelor îi trecură de şold, spre talie. Cu cealaltă mână proceda la fel pe celălalt picior, de parcă i-ar fi trasat conturul din ambele părţi, până când o cuprinse de talie şi o ţinu aşa. Se aplecă şi o sărută pe abdomen.

Sărutul acela descătuşă fulgere de senzaţii delicioase. Spre extremităţi şi inimă, şi acolo jos, unde freamătul acela continuă să se învolbure erotic.

El se ridică şi o îmbrăţişă. Acoperită de el, se simţi la fel de expusă. De fapt, deveni şi mai goală în timp ce se apăsa de trupul lui dur, iar hainele lui îi zgâriau pielea. Până şi sărutul lui o dezgoli mai tare, trezind reacţii fizice pe care nu le putea controla.

Vulnerabilă, dar în siguranţă. Trează, şi totuşi visând. Vie, atât de vie, atât de conştientă de detalii şi nuanţe, dar şi nespus de uluită, putea doar aştepta şi accepta. Lydia gemu când el o sărută pe gât. O uimea puterea unui sărut nou, invaziv. Felul în care îşi mişca mâinile peste spatele ei şi apoi peste posteriorul ei o înfiora şi o încânta. Plăceri mici şi mari veneau valuri, tăindu-i respiraţia. Curând, nu se mai putea gândi la altceva, iar dorinţa ca acestea să continue îi domina instinctele, aşa cum el părea să îi domine trupul şi voinţa.

O mângâie pe o parte, deopotrivă ademenind şi controlând, captându-i atenţia. Fiori o străbăteau, în timp ce aştepta să se întâmple ceva minunat. Esenţa ei anticipa ceea ce mintea nu cunoştea. Căldura aceea urcă tot mai mult, apoi trecu pe după trupul ei, până când îi cuprinse un sân cu mâna. Fu o senzaţie atât de plăcută, încât întreaga ei fiinţă suspină. El îşi trecu degetul mare peste sfârc, creând o plăcere atât de hipnotizantă, încât ea uită să mai respire.

– Îţi place asta, şopti el pe gâtul ei, în timp ce îşi folosea gura ca să adauge senzaţii minunate. Ea încuviinţă din cap. Atingerile acelea blânde intensificară plăcerea, până aceasta deveni chinuitoare.

Aproape că strigă drept obiecţie când el se opri. Ea îşi veni puţin în fire. Îndeajuns încât să îl audă spunând:

– Treci în pat acum!

Se împletici cei câţiva paşi până acolo, apoi se urcă, fără să se gândească la ce vedea sau nu vedea el sau le ce avea sau nu să se întâmple. El îi cuprinse din nou talia, înainte ca ea să se întindă, pe când se sprijinea în mâini şi picioare. O ţinu aşa, fără ca ea să ştie de ce, apoi o sărută pe spate, în dreptul taliei, şi îi dădu drumul.

Ea se trânti pe spate, simţindu-se versată şi senzuală, transformată într-o zeiţă de aceste descoperiri fizice extraordinare. Îşi veni puţin mai mult în fire şi se întinse după cearşaf, ca să nu pară complet lipsită de modestie. În timp ce se întindea să îi apuce marginea, observă că Penthurst se dezbrăca.

El o observă uitându-se la el.

– Voi stinge lampa şi lumânările. Se îndreptă spre una dintre ele.

– Nu pentru mine. Am mai văzut bărbaţi goi.

– Chiar aşa?

– Oh, da, spuse ea diafan, ca o adevărată femeie versată ce devenise în ultimele cincisprezece minute.

El continuă cu cămaşa.

– Când s-a întâmplat asta?

Ea se gândi, memoria ei navigând prin ceața care îi ocupa în mare parte mintea.

– Nu cu foarte mult timp în urmă. Eram de vârsta potrivită, dacă la asta te referi.

– Nu știam că există o anumită vârstă când femeile necăsătorite încep să se uite la bărbați goi. Mă întreb cum de mi-a scăpat această regulă socială.

– Nu toate femeile. Doar cele sofisticate.

– Vrei să spui cele versate, ca tine. Își trase cămașa de pe el și peste un minut fu gol până la talie.

Ea se holbă fascinată. Cât de interesante erau trupurile masculine. Al lui părea zvelt, tare și bine conturat. Și, dintr-odată, mai puternic. În comparație cu înălțimea și puterea lui, ea părea mică și slabă. Un pic de îndoială îi zdruncină încrederea de sine.

– Ai fost singură cu el?

Își dădu seama, tresărind, că pe ea o întreba.

– Oh, nu! A fost... a fost un accident, înțelegi. Am dat peste ei din greșeală...

– *Ei?*

– Ăă... doi. Înotau.

– Mă gândesc că astfel de lucruri sunt inevitabile. Presupun că ai plecat numaidecât.

„Numaidecât" era un cuvânt nu tocmai bine ales.

– Am plecat repede, da.

El se așeză pe marginea patului și continuă să se dezbrace.

– Și-au dat seama că i-ai văzut?

– Nu sunt convinsă. Probabil că nu. Cassandra a spus că cel mai probabil că nu. O minciună sfruntată. Cassandra nu spusese așa ceva.

El își întoarse capul și o privi.

– Lady Ambury era cu tine?

Ah, vai!

– Călăream împreună și am dat din întâmplare peste un loc unde se scaldă oamenii, iar ea s-a străduit din greu să nu mă lase să întrezăresc ceva decât fugitiv. Era

adevărat, dar nu întru totul corect. Chiar nu a fost mare lucru. Doar o clipă de surprindere, apoi s-a terminat.

–Nu poți să zici că a fost chiar nimic, dacă noțiunea unui bărbat dezbrăcat ți se pare normală și nu te șochează. Sunt ușurat. Mi-am făcut griji să nu fii sensibilă și delicată. Întrucât nu numai că ești o femeie versată, din câte îmi povestești, ci și experimentată în astfel de chestiuni, nu îmi voi face griji în privința lămpilor sau a oricărui alt lucru.

Își respectă cuvântul și se întoarse gol-pușcă.

Moment în care ea făcu ceea ce ar fi trebuit să facă, dar nu o făcuse, atunci când dăduse din întâmplare peste bărbații aceia care se scăldau. Își acoperi ochii cu mâna.

Atât despre femeia versată și sofisticată.

Lydia stătea din nou ghemuită, cu genunchii la bărbie și apăsându-și tare mâna pe ochi. El își coborî privirea spre ceea ce o făcuse să strige. O erecție colosală stătea în poziție de drepți.

„Răbdare. Răbdare." Își repetase toată ziua această litanie în gând, ca să își aducă aminte că, în pofida vârstei ei și a pretențiilor de a fi o femeie sofisticată, nu era experimentată, ci o inocentă, cu tot ce însemna asta.

Se întinse lângă ea, sub cearșaf.

– Vino aici! O strânse în brațe și îi trase mâna de la ochi. Îmi cer iertare, dar ai spus că...

– Spatele. I-am văzut de la spate.

– O omisiune mică, dar semnificativă, din povestea ta.

Ea își puse capul pe umărul lui. Moliciunea sânului ei îl apăsa în lateral. Mirosul ei îi umplu mintea.

– Nu îmi place deloc că am reacționat ca o copilă. Probabil că mă crezi plictisitoare.

– Chiar deloc. Se îndoia că ar fi vrut să audă ce credea cu adevărat despre ea. Că era senzuală din fire, ușor de stârnit, și probabil nu prea constrânsă de noțiuni cu privire la ce se cuvenea și ce nu când venea vorba despre astfel de acte neadecvate.

Ea se ridică pe braţ şi se uită în jos la cearşaful care îl acoperea şi la dovada clară a erecţiei lui de dedesubt.

– Se va sfârşi prost, nu-i aşa? Îmi voi dori să fi fost în schimb un dinte stricat care trebuia scos.

Spera că nu, dar nu se făcea să discute despre asta. Nu voia să vorbească despre nimic. O mângâie pe spinare, după care o întinse din nou uşor pe spate, lângă el.

– Dacă te vei lăsa în voia plăcerii, nu cred că se va sfârşi atât de prost precum te temi. Voi încerca să nu te rănesc.

Ea se îmbujoră. Îşi coborî pleoapele. El observă pentru prima oară ce gene dese şi închise la culoare avea. Îi sărută fiecare pleoapă, apoi obrazul moale, apoi buzele.

Se întări numaidecât şi mai tare. Îl năpădiră diverse scene erotice, cu plăceri pe care le încercase cu femei care erau într-adevăr sofisticate, dar pe care nu avea să le cunoască în seara asta. Totuşi, avea să se asigure că Lydia va simţi dorinţă, ca să nu îl evite ori de câte ori avea să se întindă după ea în viitor.

Ea îşi desfăcu buzele ca el să îi poată explora catifeaua caldă a gurii. Tremură în îmbrăţişarea lui, de nenumărate ori, şi încercă în sfârşit să îl îmbrăţişeze la rândul ei, ezitant. Îl fermeca apăsarea atentă a palmelor ei pe umerii lui.

Îşi coborî privirea spre ochii ei negri, la genele dese şi la chipul ei oval şi palid. Era încântătoare. Se întrebă de ce nu observase asta cu ani în urmă. Poate că expresia ei absconsă din ultimii ani descurajase acest lucru. În seara aceea, nimeni nu ar fi putut să o numească impasibilă. În ochi îi licăreau luminiţe. Părea atentă, curioasă şi îndrăzneaţă. Părea atât de vie, de parcă ar fi jucat jocuri de noroc.

Zâmbi în sinea lui în timp ce-i săruta gâtul cald. Respiraţii scurte, întretăiate îi răsunară în ureche, tonul lor dându-i de ştire care sărut o tulbura mai mult. Când melodia aceea iuţi ritmul, iar îmbrăţişarea ei deveni o strânsoare, el trase în jos cearşaful, expunându-i sânii.

– Pune-ţi mâinile la ceafă, Lydia.

În ochi i se citea uimirea şi pasiunea. Se încruntă, confuză, apoi îi dădu drumul şi îşi îndoi braţele, ducându-şi palmele la ceafă. Poziţia aceea făcu sânii rotunzi să i se ridice. El îl atinse pe unul, apoi pe celălalt, iar vârfurile acestora se întăriră numaidecât, întunecoase, ademenitoare. Îi atinse din nou, pe rând, iar ea icni şi îşi arcui spatele. Se arcui de fiecare dată, de mai multe ori, trupul ei implorând. În cele din urmă, şi strigătele ei implorară.

Închise ochii, ca şi când ar fi vrut să o cuprindă şi să găsească controlul. El o tachină, trasând cercuri cu palma, până când ea gemu, ca un suspin. El îşi apăsă şoldul şi piciorul de al ei, ca să simtă felul în care trupul ei se curba de plăcere şi dorinţă.

– Vrei să mă opresc, Lydia?

Ea clătină din cap.

– Vrei mai mult?

Ea deschise ochii şi îl privi. Sălbatică, aproape de abandon, încuviinţă.

El îşi plecă capul ca să îşi folosească limba.

Abia dacă putea respira, atât de puternice erau senzaţiile. O întrebase dacă voia mai mult. Putea fi mai mult de atât?

Îi văzu capul plecându-i-se şi îi simţi moliciunea părului pe piept. Sărutul lui pe pieptul ei îi dădea o idee despre ce însemna mai mult. El îşi mişcă limba, iar ea aproape că muri. El îşi folosi limba şi gura pe unul din sâni şi mâna-i netrebnică pe celălalt, iar ea crezu că avea să îşi piardă minţile.

Cu siguranţă că, dacă l-ar fi putut ţine în braţe, nu s-ar mai fi simţit atât de neajutorată în faţa plăcerii care o copleşea. Faptul că se oferea aşa, că accepta plăcerea pe care el o dăruia neîncetat, o făcu doar să vrea mai mult din nou şi mai mult, şi iar mai mult. Doar că odată cu mai mult şi cu dorinţa, se formă o forţă. O disperare împingea plăcerea şi ameninţa să izbucnească. Trupul

i se mişca şi se legăna drept răspuns la aceasta. Jos, între picioare, simţi umezeală şi o palpitare care doar tânjea după mai mult.

Acum o mângâia, atingeri minunate în josul trupului ei. Se mişcă înspre ele cu întinderi pasive, sinuoase.

El se ridică pe un braţ, sprijinindu-se lângă ea. Ea deschise ochii şi aproape că îi închise la loc. Cu părul ciufulit, cu maxilarul ferm, cu ochii scânteind, severitatea lui avea o calitate senzuală îngrozitoare, ademenitoare, care o făcea să vrea să îl privească iar şi iar. Atât de captivant şi de arătos, încât doar înfăţişarea lui o făcea să pulseze mai tare şi să îşi dorească mai mult.

El trase cearşaful de pe ea, aşa că acum era goală, cu mâinile încă la ceafă şi cu sânii încă ridicaţi. El privi cum o revendica în întregime prin mângâieri: şolduri, picioare, coapse şi pântec. Apoi îşi vârî mâna între picioarele ei şi atinse tot ce mai rămăsese.

Nu credea că mai exista vreo senzaţie care să o poată şoca. Nu ştiuse că acel mai mult însemna plăceri diferite, nu doar mai multă plăcere de acelaşi fel. Atingerea aceasta se dovedi a fi aproape dureros de directă spre centrul tuturor celorlalte.

Nu o durea, dar tot îi venea să strige. Atingea locuri de o sensibilitate insuportabilă şi făcea ca disperarea să se acumuleze tot mai mult. O făcu de nenumărate ori, în timp ce îi sărută buzele şi trupul, până îi veni să urle de la dorinţa pe care i-o stârnea.

El se mişcă peste ea şi îi depărtă şi mai tare picioarele. Ştia ce avea să facă acum, dar se putea gândi doar la uşurare. Încă de la prima apăsare, când începu să o pătrundă, ştiu că asta era acel „mai mult" spre care duseseră toate celelalte.

El se mişcă lent şi cu grijă, dar tot o duru îndeajuns încât să îşi muşte buza de jos, ca să nu plângă. Apoi duru tot mai puţin, ca şi când trupul ei nu s-ar mai fi revoltat. Atunci îşi mută mâinile, ca să se poată ţine de el în caz că şi restul avea să doară.

Durerea reverbera când se mişca în ea, dar nu o durea cu adevărat. Sau poate că uluirea ei nu mai lăsa loc pentru senzaţii atât de obişnuite. Mărimea şi puterea lui o eclipsau şi o dominau. El îşi sprijini greutatea pe antebraţe, dar ea tot se ghemui sub el, indiscutabil de mică şi fragilă prin comparaţie.

Intimitatea actului părea desăvârşită şi copleşitoare, într-atât încât putea doar să o accepte, uluită de şocul de a fi revendicată şi posedată într-o manieră atât de fizică, ba chiar primitivă. Oricâtă grijă ar fi avut, el nu avea să îşi refuze nevoia, iar când îşi găsi eliberarea, forţa ei o şocă din nou.

La fel şi gândul care îi pătrunse în minte când li se întâlniră privirile spre sfârşit. Îşi dădu seama că văzuse tot timpul latura aceasta carnală a lui, doar că nu o înţelesese şi nu îi dăduse nici un nume. Asemenea unei vrăji teribile, îi afişa mândria şi îi înflăcăra privirea şi afecta tot ce ştia despre el. O făcea să se simtă incomod cu el, pentru că în prezenţa lui gustase din acea disperare a aşteptării şi din senzaţia de abandon.

Se întrebă dacă avea să îl mai privească vreodată fără să fie tulburată în moduri păcătoase.

În afară de gene, care fluturau pe pielea ei palidă, nu mişcase un fir de păr de când se ridicase de pe ea. Încă avea picioarele larg depărtate pe sub cearşaful care o acoperea acum. Aşa cum prezisese, nu se sfârşise cu bine.

Să posezi o femeie era uşor. Să ştii ce să spui după aceea, dacă era ceva de spus, fusese mereu punctul în care se blocau bărbaţii. Ca şi când ar fi ghicit acest lucru, femeile, cele cu adevărat sofisticate, sporovăiau ca să atenueze situaţia jenantă. În seara aceea ştia că îi revenea lui sarcina de a vorbi.

– Îmi pare rău dacă te-am rănit, Lydia. Nu te voi mai răni niciodată.

Ea își trase picioarele la piept și se întoarse pe o parte, cu fața spre el.

– Nu m-ai rănit prea tare. La urma urmei, probabil că e mai rău să îți scoți un dinte.

El o sărută pe frunte. Măcar nu se înfioră.

– Ce încurajator să aud asta! Nu aș vrea să se știe că a împărți patul cu mine e mai chinuitor ca un astfel de lucru.

Ea deschise ochii. Acum îi erau plini de emoție. Nu mai erau uluiți de plăcere sau aprinși de entuziasm, ci dezvăluiau multe gânduri și poate o oarecare tristețe.

– Încerc să mă obișnuiesc cu toate astea. Mă simt puțin ciudat. Diferit.

– Te voi lăsa, ca să ai intimitate, dacă vrei.

Ea nu îi răspunse o bună bucată de timp. Apoi încuviință.

El se îmbrăcă îndeajuns cât să fie cuviincios și se întoarse în odaia lui. Se așeză pe un scaun, la fereastră, și încercă și el să se obișnuiască cu toate. Nu se simțea ciudat, ci diferit, categoric. În primul rând, era însurat.

În înflăcărarea pasiunii, femeile putea fi oarecum interșanjabile. În noaptea aceea nu uitase nici o clipă că era cu Lydia. Soția lui. Pentru prima oară se culcase cu o femeie așa cum cerea legea și societatea.

Asta schimba lucrurile. Același act. Aceleași plăceri. Totuși, diferite.

Însă nu diferit așa cum se referise Lydia. Ea atât cunoștea. Când spusese că se simțea diferit, bănuia că se referise la ea însăși și la viața ei. Îi luase inocența și asta marca o turnură critică în viața unei persoane, bărbat sau femeie.

Se întreba la ce se gândea oare ea în patul acela pătat de la împreunarea lor. Oare se mustra pentru că își permisese să se bucure cât mai mult? Oare era supărată pe el că se folosise de abilitățile lui și aproape că o forțase să simtă plăcere? Oare plângea, pe măsură ce nu mai putea ignora realitatea acestei căsătorii?

Poate că toate astea la un loc. Însă, în mare, bănuia că ea se obișnuia cu ideea că îi dăruise ceva ce poate fi dăruit o singură dată în viața unei femei. Inocența ei dispăruse pentru totdeauna și nu fusese cu un bărbat ales de ea ca să o primească.

capitolul 14

Pe drumul de întoarcere spre Londra, Lydia se simțea într-adevăr o femeie mai versată. Nu doar pentru că acum era oficial prima parte din denumirea cu pricina, adică femeie, ci mai degrabă pentru că noaptea nunții îi explicase foarte multe lucruri pe care le înțelesese greșit până atunci.

În primul rând, acum înțelegea unele glume al căror umor îi scăpase înainte.

Apoi felul în care se priveau fratele ei și Emma căpătă dintr-odată sens. Înțelegea că în privirile lor se derulau amintiri ale propriilor plăceri. Spera să nu roșească sau să înceapă să chicotească data viitoare când aveau să se mai privească lung în prezența ei.

Și Cassandra! Nu înțelesese niciodată vraja pe care o arunca asupra bărbaților. Da, era frumoasă într-un mod aparte și, prin felul ei de-a fi, reușea să flateze și să provoace deopotrivă. Acum însă înțelegea atracția pe care o emana. În mare parte ca în cazul lui Penthurst, ceva din ea vorbea despre lucruri carnale și făcea aluzie la plăcerea care urma să fie primită. Era puțin șocant să se gândească la asta, dar bănuia că bărbații erau stârniți de Cassandra doar văzând-o.

În cele din urmă, noaptea nunții o învățase o lecție pe care nu se așteptase vreodată să o primească, și anume că natura înzestrase fiecare femeie cu mijloacele necesare ca să se simtă extraordinar pentru scurtă vreme. Acesta era efectul plăcerii asupra oamenilor. Presupusese mereu că, dacă o femeie era îndrăgostită, unirea fizică ar fi putut fi foarte specială. Cât de alarmant era

să descopere că acest lucru se putea întâmpla şi dacă te trezeai cu un bărbat pe care nu numai că nu îl iubeai, dar nici nu ai fi putut să o faci vreodată.

Sau cel puţin părea că ar putea fi ceva uimitor. Întrucât Penthurst nu îi mai vizitase odaia în timpul călătoriei, se putea ca acest lucru să se întâmple doar prima dată şi ulterior să devină foarte comun.

Aproape că spera să fie aşa. După ce el plecase din patul ei în noaptea nunţii, inima ei confuză se simţise destul de vinovată. Orele lungi petrecute în trăsură îi confereau prea mult timp să se gândească la asta, până când începu să se întristeze.

Nu intenţiona să îşi petreacă viaţa suspinând după un bărbat mort, dar tot fusese neloial din partea ei să se abandoneze în faţa ducelui ca şi când ar fi uitat ce îi răpise acesta. Ar fi trebuit să îşi facă datoria şi nimic mai mult. Cu siguranţă că s-ar fi putut opune plăcerii acelei seducţii, dacă nu şi-ar fi pierdut capul.

Din nefericire, faptul că ducele era mereu aproape de ea în timpul distanţelor lungi pe care le străbăteau o făcu să se îndoiască de reuşita ei. Doar se uita la ea sau o atingea din cele mai fireşti motive, şi freamătul acela enervant începea din nou.

Când ajunseră în Berkeley Square, dădură peste o mică mulţime de oameni în faţa casei. Trei bărbaţi tândăleau în apropierea scărilor, şi toţi trei deveniră brusc alerţi când trăsura se opri. Unul dintre ei se desprinse numaidecât de ceilalţi şi se duse de partea cealaltă a parcului, înspre casa lui Ambury. Un altul, pe care ea îl cunoştea, fugi spre casă. Un al treilea dădu să plece.

– Domnule Riley, îl strigă Penthurst.

Tânărul se întoarse şi veni la geamul trăsurii.

– Excelenţa Voastră?

– Ce cauţi aici?

– Doamna mi-a spus să aştept aici şi să mă duc la ea de îndată ce vă văd, milord.

– Sper că ţi s-a permis să dormi noaptea.

– Charles mi-a luat locul în timpul nopții, Excelența Voastră.

Penthurst deschise portiera de la trăsură, împinse scările cu piciorul și coborî.

– Atunci, fă-ți datoria! Totuși, spune-i mătușii mele că s-ar putea să mai întârziem până să ajungem în Grosvenor Square. Așa va avea timp să pregătească personalul ca să își cunoască noua stăpână.

Domnul Riley se holbă în trăsură la singura persoană care ar fi putut fi stăpâna cu pricina. Făcu trei plecăciuni, apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă repede.

Penthurst îi întinse mâna.

– Intrăm?

– Mă gândesc că aș prefera să nu o fac.

– Curaj, Lydia. În plus, acum îmi aparții. Chiar dacă fratele tău ar fi vrut să te pedepsească pentru comportamentul tău nesăbuit – și nu a mai făcut-o până acum, deci de ce ar începe azi? – nu mai are autoritatea necesară. Doar eu o am.

Probabil că așa era, dar nu de pedeapsa lui Southwaite îi era groază, ci mai degrabă de dezaprobarea și dezamăgirea lui, care puteau durea mai rău ca zece lovituri de nuia.

Urcară treptele. Intrară în casă. I se păru că era foarte multă liniște înăuntru. Majordomul îi întâmpină de parcă nu ar fi locuit acolo. Tresări când își dădu seama că într-adevăr nu mai locuia acolo.

– Întreabă-l pe conte dacă mă primește, spuse Penthurst.

– Da, Excelența Voastră.

– Te gândești să te întâlnești cu el singur? întrebă ea.

– Da. Ar trebui să fie liber să spună orice vrea. Nu o va face dacă ești acolo.

– Eu ce ar trebui să fac?

– Ai un apartament aici, nu? Ai putea să te duci și să împachetezi câteva haine pe care să le iei cu tine.

Bineînțeles. Trebuia să îi spună și lui Sarah să împacheteze. Se duse spre scări, să se apuce de treabă.

Deschise uşa de la apartamentul pe care îl folosise încă din copilărie. Simţi un junghi de nostalgie pulsându-i în piept. Apoi o văzu pe Sarah în cadrul uşii de la garderobă. Sarah făcu ochii mari şi ridică din sprâncene.

– O, milady, nu-mi mai încap în piele de mândrie de când mi-a spus contesa. Un duce, Deea! Un duce!

Majordomul deschise uşa de la bibliotecă şi îl conduse pe Penthurst înăuntru. Îl anunţă de parcă ar fi fost o vizită oficială.

Southwaite stătea la una dintre mese, cu tocul în mână. Îşi ridică privirea, după care se întoarse la ceea ce făcea.

– Penthurst! Bun venit înapoi! Ia loc! Termin cu asta într-un minut. E anunţul.

– Ai reuşit să îl amâni.

– Da. Cu greu. A trebuit să îmi ameninţ una din mătuşi că nu îi voi mai permite niciodată să împrumute trăsurile noastre. Chiar şi aşa, tot i-a spus mătuşii tale, aşa că tot s-a dus vestea puţin. Continuă să scrie, după care lăsă pana din mână. Cum îţi sună? Contele de Southwaite este uşurat să anunţe, în sfârşit, că sora lui mai mică, Lady Lydia Alfreton, s-a căsătorit, ba încă cu ducele de Penthurst, dovedind astfel că roata norocului se învârte după bunul plac.

– Mă bucur că mariajul nostru este motiv de glume. M-am temut că vei fi furios.

– Furios? *Furios?* Abia mă stăpânesc să nu cad în genunchi ca să îţi îmbrăţişez picioarele în semn de recunoştinţă.

– Departe de mine gândul de a insinua că bucuria de a ne vedea căsătoriţi ar fi ruşinoasă, dar... Nu vrei să ştii ce s-a întâmplat? Nu îţi pasă că a fost compromisă?

Southwaite alungă ideea cu o fluturare a mâinii, ca şi când ar fi gonit o insectă.

– Ani la rândul a făcut lucruri care ar fi putut să o compromită. Întreab-o despre vara trecută şi galera.

Ascultă la mine, aproape că am albit în cap după episodul ăla. Oricum, era doar o chestiune de timp până să se întâmple. Ce noroc că, atunci când în sfârşit a fost prinsă într-unul dintre planurile ei năstruşnice, ai fost implicat tu, şi nu un tâlhar la drumul mare sau vreun hoţ ori cineva asemănător.

– Într-adevăr, ce noroc!

Southwaite se ridică şi turnă nişte brandy. Veni spre el şi îi întinse unul din pahare.

– Se cere un toast. Îşi ridică paharul. Pentru fericirea ta!

Dădură amândoi pe gât brandy-ul. Southwaite lăsă paharul din mână şi se aşeză într-un fotoliu.

– Vorbesc foarte serios. Mă bucur că e vorba despre tine. Am sperat mereu, dar după ce ai respins public căsătoria voastră...

– Era o copilă pe atunci. Am respins aranjamentul, nu pe ea.

Southwaite ridică din umeri.

– Prezenţa ta recentă în viaţa ei m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva... Dar de fiecare dată exista o explicaţie diferită, mai bună. Aşa că scrisoarea pe care mi-ai trimis-o din Buxton m-a surprins, dar nu m-a înfuriat în nici un fel.

– Mă bucur să aud asta. Ca să ştii şi tu, ne-am căsătorit în Scoţia. Şi probabil că ar trebui să ţi se spună că nu s-a bucurat să îşi dea seama că are de ales între mine şi ruină.

Asta mai diminuă din veselia lui Southwaite.

– Şi eu care îmi imaginam o iubire secretă grandioasă. Poate că ar trebui într-adevăr să îmi spui ce s-a întâmplat.

– Singura poveste pe care o vom spune mai departe este că am fugit împreună. Chiar şi ţie. Cât despre restul, întrucât sunt soţul ei, acum este responsabilitatea mea. Tu ţi-ai îndeplinit bine datoria.

– Mi-am îndeplinit-o, dar nu bine, din câte îmi zici, bombăni Southwaite gânditor. S-au auzit nişte zvonuri din Buxton. Nu le-am dat atenţie, dar...

– Ignoră-le! Toţi ceilalţi o vor face curând. Peste o lună va fi primită de regină, prinţ şi prim-ministru.

Southwaite zâmbi, dar păru în continuare gânditor. Ba chiar tulburat.

– Spune-i că aş vrea să o văd acum. Să îi dau binecuvântarea mea pentru această căsătorie.

– Mă duc să mă asigur că va coborî numaidecât.

Lydia nu ştia la ce să se aştepte când intră în bibliotecă să îşi vadă fratele. Ştia însă că Penthurst rămăsese la intriga pe care o urzise ca să se potrivească cu evenimentele publice petrecute în Buxton. Southwaite probabil că ar fi acceptat-o fără să se gândească prea mult.

Când îl văzu, îşi dădu seama că se înşelase. Nu se putea spune că era indiferent sau fericit. Mai degrabă o privea ca atunci când fusese dispreţuită la vreo petrecere sau la vreun bal, cu o veselie forţată şi mai multă îngrijorare decât îşi dădea seama că dezvăluia.

El întinse mâna.

– Vino şi şezi lângă mine, Lydia! Pe viitor ne vom vedea mult mai rar şi vom petrece puţin timp împreună singuri.

Simţi ca o arsură în gât când îl auzi. Ultimele zile fuseseră atât de agitate, atât de pline de surprize, încât nu se gândise la cât de drastic aveau să se schimbe lucrurile de zi cu zi din viaţa ei. Faptul că înţelesese că avea să locuiască în casa lui Penthurst nu însemna că pricepuse pe deplin că nu urma să mai locuiască în aceasta. Aveau să se îndepărteze acum în toate felurile.

Se duse, îi luă mâna şi îl lăsă să o conducă să ia loc lângă el, pe un divan. El nu îi dădu drumul la mână după ce se aşezară, ci i-o acoperi cu cealaltă.

– Îmi pare rău că nu am putut aştepta până ne întorceam în oraş, spuse ea, temându-se că îl rănise prin faptul că se grăbise cu jurămintele.

– Nu e ceva neobişnuit ca oamenii să fie nerăbdători după ce s-au hotărât.

– Nerăbdători... ah, da. Trebuia să îşi aducă aminte că o aventură amoroasă făcea parte din intrigă. Ceremonia a fost foarte modestă, dar nu m-a deranjat.

– Mă bucur că nu te simţi privată de o nuntă mare. Nu mi-ar plăcea dacă te-ai simţi aşa. O bătu uşor pe mână de parcă ar fi încercat să îşi lămurească gândurile. Nu mi-ar plăcea nici să cred că eşti nefericită în privinţa acestei căsătorii, Lydia. Penthurst mi-a scris ceva despre o situaţie compromiţătoare. Circulă câteva zvonuri, îndeajuns cât să îmi dau seama la ce s-a referit. Individul acela, Trilby, şi toate cele. Bineînţeles, dacă te-ai dus la Buxton ca să fugi cu Penthurst, compromiterea doar a precipitat evenimentul cu câteva zile. O bătea în continuare uşor şi ritmic pe mână. De aceea te-ai dus acolo, nu-i aşa?

Nu îşi minţise niciodată fratele. Nu făţiş, ca răspuns la o întrebare directă. Însă dacă nu o făcea acum, el avea să îşi facă griji, să cerceteze şi să descopere toate fisurile din intrigă.

Se forţă să zâmbească, dar inima i se frângea. Îşi dorea să poată spune totul, iar el să o aline. „Nu am vrut să fug când am plecat la Buxton. Mai ales cu ducele. Nu voi putea fi vreodată cu adevărat fericită cu el, şi nu m-am gândit niciodată la el în felul acela. Nu voi fi nefericită pentru că refuz eu să fiu, dar când am visat vreodată la un bărbat, nu a fost vorba despre Penthurst."

– Cum să nu fiu fericită? Sunt ducesă, scumpul meu frate. Soţul meu este bunul tău prieten şi, chiar dacă mie mi-a lipsit uneori discernământul, al tău este incontestabil.

Părea să se fi liniştit.

– Recunosc că am sperat mereu că vă veţi căsători. Ştiu că va avea grijă de tine. Ar trebui probabil să te avertizez că nu va fi la fel de îngăduitor cum am fost eu cu tine. Cred că este mai obişnuit să fie ascultat.

– Încerci să îi ţii locul mamei pe care nu o am, Darius? Îmi dai sfaturi despre un comportament adecvat şi altele asemenea?

El râse.

– Aş fi un prost să încerc, nu-i aşa? Când mă gândesc la ce sfaturi ţi-ar fi dat mama, cred că cel mai bine este să renunţ cu totul la subiect până nu va deveni infernal de ciudat. Se înroşi. Era convinsă că nu îl mai văzuse niciodată înroşindu-se. Bineînţeles, dacă vrei să întrebi ceva...

– Mă aştept ca Emma să răspundă la orice întrebări aş avea despre căsnicie.

– Da! Este o idee mult mai bună. Se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice. Te voi înapoia soţului tău, Lydia. Sunt foarte fericit pentru tine şi foarte încântat. O îmbrăţişă şi o sărută pe frunte. Sper că ne vei vizita des, aici şi la Crownhill, fără ceremonie sau invitaţie. Casele mele rămân şi ale tale, pentru totdeauna, şi îţi vom duce lipsa.

– Portretul acela de sus îi aparţine celui de-al treilea duce. Începutul secolului al XVII-lea. S-a spus că avea nouăzeci şi unu de ani când a murit, dar s-ar putea să fie o exagerare. Portretul tinerei de dedesubt este al fiicei lui, Katherine, care s-a măritat cu contele de Hollowcroft. A fost o favorită a curţii. Aici este fiul lui, cel de-al patrulea duce. După el, nici un Penthurst nu a deţinut, nici nu va mai deţine vreodată, o funcţie guvernamentală oficială. Este o tradiţie de familie. A nu se confunda cu lipsa de influenţă. Nepotul meu, cum a fost şi cazul fratelui meu, de altfel, cunoaşte pe toată lumea şi este consultat în legătură cu cele mai grave chestiuni de stat. Penthurst are o putere tăcută, deseori invizibilă, dar importantă.

Lydia îşi mută privirea de la portret la portret, în timp ce Lady Rosalyn îi făcea turul galeriei. Se întrebă dacă se aştepta să memoreze toate aceste detalii chiar acum. Spera că nu, pentru că abia dacă o asculta.

Penthurst plecase de acasă în seara aceea, ca să se ducă cine ştie unde. Întrucât se îmbrăcase cu redingota lui cu broderie aurie discretă, era convinsă că avea să fie printre cei de-o seamă cu el. Sau poate că avea o amantă care trebuia împăciuită în privinţa căsătoriei. Chiar nu ştia, deşi aşa s-ar explica de ce se întorseseră de trei zile şi încă nu venise în patul ei.

– În aceste miniaturi sunt verişorii, spuse Rosalyn, îndreptându-se spre o vitrină.

Lydia gemu în sinea ei. În vitrină erau minimum douăzeci de portrete mici. Se pregăti pentru cel puţin o jumătate de oră de biografii.

– Pari obosită, Lydia. Sper că nu te plictisesc.

– Nicidecum. Mi se pare fascinant. Continuaţi, vă rog! „La nesfârşit."

De îndată ce Penthurst plecase de acasă, Rosalyn o anunţase că era timpul să îi facă un tur minuţios al casei.

Şi fusese un tur complet, din pod până în pivniţe. Aşa că văzuse alcovul luxos pe care îl crease Rosalyn pentru sine. Apartamentul ei, situat în partea opusă a casei faţă de odăile ducelui, acoperea cea mai mare parte a casei acolo. Damascuri şi ţesături încântătoare acopereau mobilierul, iar pereţii erau zugrăviţi într-o nuanţă luminoasă de un albastru ca spuma mării. O garderobă de proporţii impresionante includea canapele pentru discuţii private. Era apartamentul unei femei obişnuite să cheltuiască oricât pentru a fi în pas cu moda.

Prin comparaţie, apartamentul Lydiei părea să nu fi fost redecorat de pe vremea reginei Anna. Întrucât se aflau lângă garderoba ducelui, presupunea că nu îl mai folosise nimeni de la moartea ultimei ducese.

Terminară cu verişorii. Lydia se rugă să nu mai fie şi alte vitrine sau portrete ori amintiri de familie.

– Haide să stăm puţin în bibliotecă, Lydia. Aş vrea să îţi vorbesc despre îndatoririle tale.

Tonul vocii ei îi amintea de fosta ei guvernantă, care prefera convingerea fermă în locul mustrării. Era vocea unei femei care își putea permite să fie generoasă, deoarece știa că deținea puterea.

În bibliotecă, Rosalyn se așeză pe un scaun cu spătarul drept. Lydia alese divanul. Își ridică picioarele în lateral și le sprijini pe pernă. Rosalyn înălță puțin din sprâncene. Lydia se prefăcu că nu observă.

– În ultimii douăzeci de ani, de când s-a stins ducesa, am supravegheat gospodăria. Acum este îndatorirea ta. Voi cere să ți se aducă dosarele și registrele contabile. Te poți baza pe doamna Hill, dacă o vei păstra ca menajeră. Măcar este cinstită și cât se poate de sârguincioasă.

– Atunci nu există motiv să facem schimbări.

– Nu sunt așa convinsă. Și-a exprimat deja unele îngrijorări cu privire la schimbările pe care le-ai impus deja. Îndeosebi cu privire la femeia aceea pe care ai adus-o cu tine.

– Sarah.

– Nu prea este potrivită pentru a-ți fi cameristă. Pentru o tânără, poate că da. Dar pentru o ducesă... Țâțâi, apoi clătină din cap îngrozită.

Pe Lydia nu o deranja foarte tare faptul că făcuse kilometri întregi prin casă, inspectând fiecare piesă de argintărie și ascultând istoria completă a celor care le confecționaseră. Tolerase schițarea verbală a arborelui genealogic, stând în galerie până o duruseră picioarele. Se purtase cu modestie și recunoștință pentru tot ajutorul pe care îl primea de la mătușa ducelui, ajutor pe care nu și-l dorise niciodată, ba chiar îl considera o insultă. Cu toate astea, nu avea să tacă din gură în timp ce femeia asta și menajera complotau să i-o ia pe Sarah, singura prietenă pe care o avea în locul acesta ciudat.

Se așeză cu spatele cât mai drept. Zâmbi cât mai dulce posibil.

– Rosalyn, nu te deranjează că mă adresez fără formalism, pe numele de botez, nu-i aşa? Tu îl foloseşti pe al meu, ceea ce mi-a dat de înţeles că nu te-ar deranja, şi acum suntem rude. Aş vrea să fie foarte clar un lucru: Sarah nu va pleca. Este potrivită pentru că eu aleg ca ea să mă servească, iar preferinţa mea este tot ce contează. Te rog să îi explici acest lucru doamnei Hill, ca să nu existe interpretări greşite care să stârnească neplăceri. Se va asigura că Sarah se simte bine-venită şi este tratată frumos şi cu bunătate. Vezi tu, ducele mi-a promis asta în ziua nunţii noastre. Sunt convinsă că nici doamna Hill, nici tu nu aţi vrea să îl implicaţi în treburile casnice, dar nu voi fi contrazisă în această chestiune.

Rosalyn îşi coborî pleoapele pe jumătate. Pe obrajii ei albi se zăreau pete de culoare. O privi cu grijă pe Lydia, asemenea unui animal care estimează slăbiciunile prăzii înainte să atace.

– Bineînţeles, dacă o preferi pe ea, nu avem ce discuta, spuse ea râzând uşor. Am vrut doar să te ajutăm să ai parte de o servire care să te scutească de mult timp pierdut şi de multe griji în noul tău loc.

– A fost amabil din partea voastră.

Se priviră îndelung. Lydia se întrebă dacă Rosalyn avea să se năpustească asupra ei sau dacă avea să mai aştepte.

– Te deranjează că a plecat în seara asta? întrebă Rosalyn. La urma urmei, sunteţi căsătoriţi recent şi de-abia aţi ajuns aici.

– Nu mă deranjează. Mă aştept să îşi vadă de treburile lui în majoritatea serilor. „Iar eu de ale mele."

– Nu este vorba despre o femeie, dacă te întrebai asta.

Se binedispuse pe neaşteptate când o auzi. Se întrebase, şi da, o deranjase puţin. Ce prostie din partea ei să se îngrijoreze pentru astfel de lucruri! Ce-i păsa ei de asta? Şi totuşi, scânteierea aceea micuţă de mulţumire îi zicea că îi păsase puţin.

– S-a dus la cluburile pe care le frecventează, ca să îi înfrunte, îi explică Rosalyn. Să reducă la tăcere vorbele despre această fugă şi zvonurile venite din Buxton despre rendez-vous-ul vostru, şi amestecul magicianului, şi provocarea la duel. Bineînţeles, face toate acestea pentru tine. Poziţia lui este indiscutabilă.

– Cu siguranţă că nu va vorbi nimeni despre asta cu el.

– Nu există nici o siguranţă. Prea multă băutură şi s-ar putea ca vreun prost să o facă. Dar să ne rugăm că nu va fi aşa. Dacă se spune ceva, să sperăm că îi vor pune alţii capăt înainte să fie el nevoit să o facă. Dacă ar trebui să se dueleze pentru astfel de... Îşi strânse buzele cu fermitate şi hotărâre şi îşi întoarse privirea.

„Pentru astfel de persoane, ca tine." Asta fusese Rosalyn pe punctul de a spune. Pentru fata îndrăzneaţă care anunţase cu doar câteva săptămâni în urmă că intenţiona să se ducă la naiba.

– Nu se va duela, spuse ea, încercând să o mai liniştească puţin. Ştie că nu îmi place.

Rosalyn rămase cu gura căscată de uluire. Apoi râse.

– Crezi că ai atâta influenţă asupra lui, încât să îi pese de ce îţi place sau nu? Of, vai! Eşti încă foarte copilă, iar asta în sine îmi dă de înţeles că puterea ta e prea redusă ca să conteze. Poate că a făcut ce trebuia faţă de tine, din cine ştie ce motiv ar fi crezut el că ar trebui să o facă, dar nu poate fi îndeajuns de captivat, încât să ignore o chestiune de onoare pentru tine.

– Chiar nu ştii ce părere are despre mine, Rosalyn, sau ce ar putea face la cererea mea.

– Ştiu asta: nepotul meu nu a fost niciodată câtuşi de puţin interesat de tinere inocente. Câtuşi de puţin. Bănuiesc că este şi mai puţin interesat de inocente mai înaintate în vârstă, aşa ca tine.

– Şi totuşi, s-a căsătorit cu una.

– Într-adevăr. Mă întreb de ce. Să sperăm că nimeni altcineva nu se va mai întreba, aşa cum o fac eu, şi nu va arunca o privire prea atentă la povestea fugii voastre.

Se ridică. Vino acum! Îți voi arăta coroana și îți voi explica ceremonia prin care vei fi primită ca ducesă a lui la curte.

– Deci?

Întrebarea rostită pe un ton jos se auzi chiar în timp ce Penthurst duse un pahar cu vin la gură, în clubul Brooks. I-o adresase Kendale, care stătea în dreapta lui. O auzi și Ambury, iar privirea i se lumină.

El își bău vinul.

– Deci? răspunse el.

– Așteaptă să îi dezvălui povestea căsătoriei tale, spuse Ambury. La fel și eu. Întrucât Southwaite nu este aici, nu trebuie să te îngrijorezi în privința reacției lui. Adică în caz că povestea conține ceva la care ar putea reacționa urât.

– V-am spus povestea. Cred că toată lumea a auzit-o până acum.

– Nu povestea aia, spuse Kendale. Adevărata poveste. Cea pe care nu ai înfrumusețat-o pentru matroane și episcopi.

– Ai putea foarte bine să ne spui, zise Ambury. Cassandra sigur o va afla de la Lydia, în cele din urmă. Și ea și Emma sunt foarte sceptice în legătură cu ce au auzit.

– La fel și alții, spuse Kendale. Nu are sens. Ah, da, B vine după A și C vine după B, așa este. Dar lipsesc multe elemente sau multe sunt ciudate.

Norocul lui! Ambury, investigatorul, și Kendale, bărbatul care vedea totul în alb și negru, cugetaseră la intriga pe care o făurise și ajunseseră la concluzia că lipsea ceva. Asta însemna că la fel făcuseră și alții.

– Ce lipsește?

– Vreun semn că ar fi observat că trăiești cu mai mult de o lună în urmă, zise Kendale. Dovezi că în ultima lună s-a bucurat de compania ta, nu doar a suportat-o.

– Ești prea direct din nou, Kendale, îl mustră Ambury. Ce ți-am spus despre asta? Se cere puțină finețe.

– La naiba, tu ai spus că arăta de parcă a călări prin ploaie cu el îi părea o soartă mai îngrozitoare ca moartea.

– Nu am spus-o chiar așa. Am spus că aș fi bănuit că s-au dus acolo să se întâlnească, doar că nu mi-a părut prea fericită că a trebuit să se întoarcă călare cu el. Poate că nu era din cauză că nu îl plăcea. Poate se temea că cineva ar fi început să bănuiască dragostea lor secretă, dacă o vedeau în ipostaza cu pricina. Ambury suspină. Îți tot scapă nuanțele.

– Ei bine, tocmai ai atins un alt punct care mă face sceptic. Dacă a existat o dragoste, de ce să fie secretă? întrebă Kendale. Nu pentru că Southwaite nu ar fi de acord. Nu pentru că Penthurst ar avea o soție care s-ar putea plânge. Nu pentru că ea ar avea o origine umilă, și prietenii lui ar obiecta. De fapt, de ce ar fi nevoie de un rendez-vous secret în Buxton?

Penthurst rămase tăcut și îi lăsă să discute argumentele care fără îndoială că aveau să fie dezbătute săptămâna aceea la toate cinele din oraș.

– Nu voi spune ce lipsește din povestea aceasta, dar sunt persoane care cred că știu ce lipsește, rosti Kendale.

Ambury se încruntă la Kendale, apoi zâmbi larg.

– Mai mult vin, zic eu. Îl chemă pe unul dintre servitorii de la club.

– Ce cred unii că lipsește? întrebă Penthurst.

Ambury flutură din mână, alungând întrebarea și pe Kendale.

– Așa e Kendale. Doar știi cum e el.

– Într-adevăr, știu. Din nefericire, printre cele mai proaste calități ale lui se află și câteva superbe, cum ar fi talentul de analiză și deducția pătrunzătoare. Deci, Kendale, ce lipsește?

– Nu răspunde, îi porunci Ambury cu fermitate.

– Are dreptate, zise Kendale. Nu ne permitem să te mai duelezi cu vreunul dintre noi. S-ar putea să sfârșești

mort de data asta, iar ţara are mai multă nevoie de ducii ei, decât de viconţi.

Aluzia atârnă acolo, ca o sabie care se legăna. Tipic lui Kendale cel de Neînduplecat să o menţioneze nonşalant, de parcă nu ar fi ameninţat să îi reteze pe toţi, inclusiv pe el.

– Nu vă voi provoca la duel. Totuşi, ar trebui să ştiu ce se spune, ca să pot contracara cum pot mai bine.

Ambury părea sceptic. Kendale doar bău din vin.

– Ceea ce lipseşte, dar unii cred că se insinuează, începu Ambury... Nu de către noi, bineînţeles, şi sunt convins că lui Southwaite nici nu i-a trecut prin cap... Lipseşte o seducere.

– O seducere lipsită de scrupule, elaboră Kendale.

– Aici, în Londra, cu un rendez-vous secret ulterior în Buxton, dar nu pentru a fugi să vă căsătoriţi, zise Ambury.

– A unei femei oarecum confuze, despre care unii cred că nu e întreagă la minte de câţiva ani, completă Kendale.

– În această ipoteză, pe care, repet, nici unul dintre noi nu o credem nici măcar pentru o clipă – nu-i aşa, Kendale? – în această ipoteză, apariţia bruscă a lui Trilby ţi-a forţat mâna. Întâlnirea amoroasă din Buxton fiind expusă, nu ai avut de ales, decât să te însori rapid cu ea.

Pe toţi dracii! O salvase de la ruină şi acum el părea ticălosul.

– Cine spune asta? Cine? Insist să îmi ziceţi numele netrebnicilor.

Ambury făcu o grimasă.

– Ah. Ei bine, vezi tu, nu pot face asta. Şi îl voi ciomăgi pe Kendale dacă încearcă să o facă. Dacă afli vreun nume, îi vei înfrunta, şi o să dăm de bucluc. Atunci Southwaite va auzi totul şi poate că va începe să îşi pună întrebări, şi aşa se vor sfârşi multe prietenii.

– Am considerat că ar trebui să ţi se spună, întrucât este vorba despre onoarea ta, îi mărturisi Kendale. Chiar

asta ziceam înainte să vii. Însă Ambury m-a convins că nu avem nevoie de alte dueluri şi nu aş vrea ca asta să ajungă la urechile soţiei tale, ceea ce s-ar întâmpla dacă ai începe să ucizi bărbaţi din pricina asta.

Nu era convins că cei doi nu credeau explicaţia injurioasă urzită de minţi răutăcioase. La urma urmei, amândoi erau de acord că intriga lui nu prea rezista la o cercetare mai atentă.

Îi privi. Amândoi bărbaţi onorabili. Prieteni vechi, în pofida a tot ce se întâmplase şi a faptului că Kendale nu îl iertase pe deplin.

– Vă voi spune adevărata poveste şi mă voi bizui pe discreţia voastră.

Surprinşi, se plecară amândoi spre el, curioşi.

– Nu a existat o seducere, dar nici dragoste. Lydia nu s-a dus la Buxton ca să se întâlnească cu mine. Am urmărit-o eu acolo, pentru că am bănuit că punea la cale ceva nesăbuit, de genul celor pentru care era deja cunoscută. Chiar când am ajuns acolo, l-am văzut pe Trilby încercând să o răpească. Am intervenit, la mânie l-am provocat la duel şi am atras atenţia asupra prezenţei mele în oraş, a Lydiei şi a lui Trilby. Cu siguranţă, aveau să se işte zvonuri, majoritatea despre ea, aşa că...

– Te-ai măritat cu ea ca să o cruţi, încheie Ambury.

– Al naibii de decent din partea ta, bombăni Kendale. Ce făcea acolo?

– Nu vrea să îmi spună, doar insistă că nu a greşit cu nimic. Cred că s-a dus acolo pentru jocurile de noroc, dar nu ştiu sigur.

Kendale îşi dădu ochii peste cap.

– Fă-o să îţi spună! La naiba, adevărata poveste ar putea fi mai uşor de explicat.

– Nu fi brutal! Nu e ca şi cum ar putea să o bată până îi spune, zise Ambury.

– Cine a zis ceva de bătut? E soţul ei. Cere-i pur şi simplu să îţi spună!

– O spui de parcă astfel de cereri sunt mereu ascultate. Aşa vorbesc cei proaspăt căsătoriţi şi fericiţi. Crede-mă, Kendale, în cel mult un an, vei putea cere cât vei vrea tu, dar dacă soţia ta vrea să păstreze un secret, aşa va face.

– Vorbeşte în numele tău. Eu şi Marielle nu avem secrete. Cel puţin, nu mai avem.

Exasperat, Ambury îşi azvârli mâinile în aer şi îşi mută atenţia de la Kendale.

– Povestea ta adevărată este în siguranţă cu noi. Totuşi, are dreptate. Dacă poţi fi sigur că motivul pentru care s-a dus la Buxton nu o va pune într-o lumină şi mai proastă, s-ar putea să fie mai înţelept să îl dezvăluiţi.

Nu îi plăcea ideea de a încerca să îi smulgă Lydiei informaţia cu pricina, dar ştia că avea să fie nevoit să încerce. Între timp...

– Puteţi spune oricui vreţi voi aşa: dacă aflu că vreun bărbat a spus că am sedus-o pe Lydia, ba încă cu intenţii dezonorabile, îl voi provoca la duel. Dacă aud că vreo femeie a răspândit un astfel de zvon, mă voi asigura să nu fie primită în nici o casă care merită vizitată. Ne-am îndrăgostit şi am fugit pe ascuns, pentru că am crezut că va fi romantic. Nu este o poveste foarte dramatică, şi poate prea simplă pentru cei care caută intrigi, dar asta este.

Kendale plecă la scurt timp după aceea, aşa că el şi Ambury li se alăturară altora la o masă să joace cărţi. O oră mai târziu, Ambury îşi lua şi el rămas-bun.

Penthurst ieşi odată cu el.

– Înainte să pleci, hai să ne plimbăm puţin pe-afară.

Ambury îl urmă şi merseră pe stradă, învăluiţi în ceaţă.

– Am hotărât să îţi accept oferta de a face nişte investigaţii pentru mine, spuse el.

– Vrei să aflu ce făcea Lydia în Buxton?

– Nu e vorba despre asta. „Cel puţin, nu încă." Are de-a face cu Lakewood. Am nevoie să găseşti un bărbat. Îl cheamă Michael Greenly. Cred că face parte dintr-o

familie din mica nobilime din Yorkshire. A fost membru al Gărzii Călare timp de câțiva ani, dar acum nu mai este.

– Ultima informație ar trebui să fie de ajutor. De ce ar renunța la un post atât de râvnit?

– S-a descoperit că a cumpărat favoarea care l-a recomandat pentru postul respectiv. A avut de ales între a vinde sau scandal și un posibil proces.

După ce mai merse vreo treizeci de metri, Ambury puse întrebarea inevitabilă:

– Vrei să spui că l-a plătit pe Lakewood pentru favoarea aceea? Că Lakewood vindea brevete?

Tonul era dezaprobator. Influența joacă mereu un rol în astfel de lucruri, dar nu ar trebui vândută.

– Lakewood nu avea statutul necesar pentru a influența acordarea de brevete. Avea însă prieteni care aveau statutul necesar.

– De care prieten s-a folosit pentru individul ăsta, Greenly?

– De mine.

Simți cum Ambury îl privea atent în noapte. Se răsuciră și o porniră înapoi.

– Greenly nu ținea la băutură și i-a spus despre asta unui coleg ofițer. Cum că și-a plătit scump brevetul și mult mai mult decât se știa. Cuvântul meu de gentleman cum că nu mă plătise a fost îndeajuns ca să reducă la tăcere chestiunea, dar a fost invitat să își vândă numaidecât brevetul. L-am confruntat pe Lakewood, întrucât am știut ce trebuie să se fi întâmplat.

– Încep să văd harta care te-a adus pe câmp în dimineața aceea, Penthurst. Și încerc să îmi cercetez memoria, ca să văd dacă Lakewood mi-a cerut vreodată și *mie* să pun o vorbă bună pentru vreun tânăr care voia un post.

– Îți sugerez să nu cercetezi prea adânc. Doar găsește-l pe domnul Greenly, ca să aflu dacă am înțeles cumva greșit toată chestiunea asta.

capitolul 15

Lydia nu adormi repede în noaptea aceea. Rămase în pat, cu lampa încă aprinsă, încercând să nu ia în seamă starea de agitaţie care o încerca, plănuind felul în care avea să îşi decoreze dormitorul.

Pânză, poate. Pe verde. Nu voia să îşi umple apartamentul cu satin sau catifea. Mai bine să locuieşti într-o grădină deschisă, proaspătă, decât într-o sală de bal. Avea să înlocuiască mobilierul excesiv sculptat cu articole de influenţă romană, poate dintr-un lemn într-o nuanţă deschisă.

În timp ce încerca să se hotărască cu ce ar trebui să acopere pereţii, ascultă să vadă dacă Penthurst se întorsese. Bineînţeles că avea să se întoarcă, în cele din urmă. Chiar şi dacă temerile lui Rosalyn s-ar fi împlinit, şi el i-ar fi provocat pe câţiva la duel, nu aveau să se dueleze chiar atunci.

Ar fi trebuit să îi ceară să îi promită că nu avea să se mai dueleze vreodată. Se îndoia că i-ar fi promis aşa ceva, dar ar fi putut măcar să încerce. Ura duelurile, iar în zilele acelea, bărbaţii recurgeau la ele la cea mai mică provocare. Penthurst părea să o facă mai repede ca majoritatea.

Îşi aminti de ziua în care aflase despre celălalt duel. Primise veşti de la Southwaite, într-un bileţel scurt, în timp ce o vizita pe mătuşa ei, Amelia, în Hampshire. Îşi dăduse seama că fusese tulburat de moartea prietenului lui. Cuvintele lui o alinaseră prea puţin, dar, pe de altă parte, el nu ştia ce simţea ea pentru Lakewood.

Nimeni nu ghicise. Nici mătuşile, nici fratele ei. Nimeni nu ştiuse vreodată cum plânsese nopţi întregi în perna ei, câteva săptămâni în şir. Şi când durerea se retrăsese în sfârşit, o lăsase amorţită şi indiferentă.

Amintirile o zăpăciră. Clipi, ca să le alunge, şi îşi văzu din nou dormitorul. Iar la uşa care dădea în garderoba de alături, îl văzu pe duce.

O privea. Își dădea seama, chiar dacă părea doar o formă întunecată pe un prag întunecos. În lumina lămpii, se zăreau luminițe aurii în privirea lui. Oare de cât timp stătea acolo, privind?

Simți o arsură în gât când înghiți și își dădu seama că vărsase câteva lacrimi în timp ce își amintise. Oare văzuse și el?

Își veni în fire. O alungă pe fata îndrăgostită și nefericită și o găsi pe femeia versată. Și-ar fi putut petrece toată viața urându-l pe duce și urându-și soarta, dar ar fi fost o alegere prostească.

– Mătușa ta mi-a spus că te-ai dus prin cluburi ca să îi provoci pe alții la duel, la nevoie. Sper că nu vom trata un șir întreg de secunzi mâine.

– Nu ne vor vizita secunzi. Nu s-au făcut provocări la duel.

– Mă bucur.

– Pentru siguranța mea?

– Pentru prietenii și familiile tuturor, inclusiv a ta.

El intră în dormitorul ei. Era îmbrăcat cu un halat larg din mătase cu imprimeuri. Ea bănui că era tot ce purta.

– Cândva va trebui să vorbim despre asta. Despre prieteni și familie. Întinse mâna și își trecu degetul mare peste obrazul ei. Când și-l ridică, pielea îi scânteia, umedă. Va trebui să vorbim și despre asta.

Ea se șterse repede la ochi.

– Nu în noaptea asta, sper.

– Nu, nu în noaptea asta. Dădu să plece.

O încercă o emoție ciudată. Dezamăgire? Nu, jenă. Venise aici și o găsise plângând, ca un copil. „Nu este interesat de tinere inocente. Câtuși de puțin."

Va trebui să trăiască toată viața cu bărbatul acesta.

– Pleci? Credeam că ai venit să încasezi cea de-a doua datorie, cea de la clubul lui Morgan.

El se opri și se răsuci.

– Ești cât se poate de imprevizibilă, Lydia. Și încă puțin nesăbuită.

– Aşa sper. Nu aş vrea să fiu previzibilă şi neschimbată. Viaţa poate fi îndeajuns de plictisitoare şi fără să ne hotărâm noi să o facem aşa.

El se aşeză pe marginea patului.

– S-ar zice că scopul tău ca femeie a fost entuziasmul, nu căsătoria. Aşa se explică multe lucruri.

Ea se întrebă la ce lucruri se referea. Poate că i-ar fi fost mai bine să nu ştie ce credea cu adevărat despre ea, întrucât se aleseseră unul cu celălalt.

– Voi recunoaşte că am preferat experienţe ieşite din comun. Poate din pricina exaltării.

O lovi uşor peste şold şi îi făcu semn să se dea mai încolo. Îşi dădu jos halatul şi se întinse lângă ea, după care se întinse peste ea, cu şoldurile între coapsele ei. Apropierea fizică dintre ei o făcu să tresară, aşa cum se întâmplase şi prima dată. Senzaţia stârnită de pielea lui pe a ei şi de trupul lui apăsându-l pe al ei îi pusese toate simţurile în alertă, o umplu de nerăbdare.

Sprijinit pe antebraţe, se jucă cu o şuviţă din părul ei.

– Noaptea vom avea parte de exaltare, Lydia. Depinde de tine dacă va fi ieşită din comun.

Se întrebă ce voia să spună cu asta, însă doar preţ de o clipă. El o sărută şi îi distrase atenţia de la ghicitul înţelesurilor şi al insinuărilor.

De data asta ştia ce urma. Trupul ei se desfăta cu plăcerea pe măsură ce se excita. El o lăsă să îl îmbrăţişeze, iar ea îl prinse de umeri, apoi îndrăzni o mângâiere scurtă, care îi descoperi textura netedă a pielii şi conturul ferm şi muşchii duri pe care îi avea. Pe el nu păru să îl deranjeze, aşa că ea exploră puţin mai mult, fascinată de felul în care îl simţea, admirându-i umerii încordaţi de deasupra ei, privind peste capul lui în timp ce el o săruta, urmărind felul în care degetele ei se jucau peste deluşoarele şi crestele trupului lui.

El zâmbi, cu buzele lipite de ale ei. Se opri din sărutat şi îşi coborî privirea spre ea.

– Eşti destul de distrasă de ceva.

– Eu... Nu aş zice distrasă ca atare, ci doar...

El se rostogoli pe spate. O cuprinse cu mâinile de talie şi, cu o legănare uşoară, o aşeză peste el, astfel încât să îl încalece.

– Doar curioasă. Atunci aşa va fi mai bine pentru tine. Poţi privi şi atinge cât vrei, Lydia. Mâinile tale îmi dăruiesc plăcere, aşa cum ale mele îţi dăruiesc ţie.

Ea îşi evaluă poziţia.

– Nu este chiar ceva obişnuit, nu-i aşa?

– Nu în întregime obişnuit, dar nici neobişnuit.

I se părea destul de îndrăzneţ. Incitant. Se aşeză mai bine. Tresări când simţi o împunsătură în posterior. Se uită peste umăr şi îşi dădu seama că vârful bărbăţiei lui o împungea, în partea de jos a fundului, de parcă ar fi căutat-o... O uluiră posibilele implicaţii.

El o sărută pe creştet şi îi mângâie sânul. Ea se zvârcoli puţin. Bărbăţia lui reacţionă. Se întrebă dacă ar fi putut să se mişte rapid în faţă, doar puţin, ca să...

– Nu îţi face griji. Aia rămâne pentru altă noapte, nu pentru astăzi.

Asta nu o linişti câtuşi de puţin. Se gândi însă că, dacă s-ar fi ridicat în şezut, poate că nu s-ar fi simţit aşa de vulnerabilă. După ce o făcu, înţelese la ce se referise el când îi spusese că aşa avea să fie mai bine. Acum îl putea vedea bine, umerii, braţele şi pieptul, până jos, unde stătea ea. Îşi trecu vârfurile degetelor peste el, ca o fluturare, ca să descopere dacă tot corpul lui se simţea la fel ca umerii lui.

Mai bine, hotărî ea. Îşi puse palmele în partea de sus a pieptului lui. Îi simţi bătaia inimii, ritmul ei pulsând drept în ea, în sus prin braţ şi apoi în jos prin trupul ei.

În afară de faptul că o mângâia uşor pe braţ, o lăsase să exploreze. Acum, dintr-odată, îi împinse capul în jos şi o sărută apăsat.

O ţinu aşa, cu mâna pe ceafa ei, în timp ce îi prăda gura. Simţi puterea dorinţei în el mult mai intens ca ultima oară. Sărutul lui nu ademenea, cât poruncea.

Trupul îi deveni sensibil peste tot, însufleţit de nerăbdare. Când o pătrunse cu limba, îi ţinu capul cu ambele mâini, ca să nu poată refuza şi să nu se poată retrage câtuşi de puţin.

O sărută până i se tăie respiraţia, apoi îi dădu drumul. Ea îşi lăsă greutatea pe braţe şi rămase aşa, gândindu-se că s-ar putea să cadă.

El trase de cămaşa ei de noapte.

– Dă-o jos!

Trebui să îngenuncheze ca să o facă. O ridică în sus şi apoi peste cap. Aerul rece se năpusti asupra luciului subţire de sudoare cu care pasiunea îi acoperise pielea. Părea doar o tachinare în plus, încă un lucru care să o facă să se gândească şi să vrea doar să fie atinsă, sărutată şi îndrumată din nou spre acea nebunie senzuală.

Ţinând-o de talie cu ambele mâini, el o coborî din nou. Doar că de data asta sfârşi mai în spate, peste bărbăţia lui. O simţi sub ea, tare şi mare, apăsând-o în locul acela în care carnea îi era cea mai fragedă. Fior după fior se răspândise prin pântecul ei.

Poate că era o poziţie din care ea îl vedea mai bine, dar şi el o putea vedea pe ea. Îi urmări reacţiile în timp ce o mângâie uşor pe vârfurile sânilor. O văzu străduindu-se să se înfrâneze şi se asigură că nu avea să reuşească. O stârni până abia dacă mai putu să stea dreaptă şi până când începu s-o chinuie faptul că era expusă privirii lui. Ar fi vrut să îşi ascundă nebunia ghemuindu-se sub el, să nu îi arate cum o făcea să moară de dorinţă.

În cele din urmă, el îi coborî capul să o mai sărute o dată, apoi spuse:

– Acum fă cum îţi spun eu şi cred că vei cunoaşte o plăcere cu adevărat extraordinară, Lydia.

El se ridică şi stivui perne în spatele lui, aşa că partea de sus a trupului îi stătea ridicată. Se întinse după ea şi o trase în faţă.

– Pune-ţi mâinile aici şi împinge-te, pentru stabilitate. *Aici* însemna pe tăblia patului, la vreo treizeci

de centimetri deasupra capului lui. Asta însemna să se încline în față, în genunchi, deci peste trunchiul și capul lui.

El îi depărtă genunchii, mult. Simpla poziție o excita profund. O apucă de sâni, ceea ce înrăutăți lucrurile. Îi mângâie de nenumărate ori vârfurile, până ea nu mai reuși să își stăpânească țipetele.

– Într-o noapte te voi așeza așa, dar voi îngenunchea în spatele tău și te voi poseda așa. Ai înțeles? Dar nu în noaptea asta. În noaptea asta vreau să accepți plăcerea. Vreau să plângi și să țipi în același timp. Ascultă-mă și te vei bucura că ai făcut-o, îți promit.

Apoi se asigură că țipă. Sânii ei atârnau lângă gura lui, iar el își folosi dinții și limba, ca să o facă să își piardă și ultima fărâmă de decență. Cu cât o tortura mai mult, cu atât simțea mai tare că își pierde mințile. Își imagină noaptea aceea ce avea să vină cândva, când el urma să îngenuncheze în spatele ei, iar ea să își țină posteriorul ridicat, și vulva îi pulsă de parcă ar fi fost deja acolo.

Nu avu de ales, decât să accepte nebunia. O copleși cu totul. Dar nebunia aduse cu sine o dorință chinuitoare. El își strecură mâna în umezeala alunecoasă dintre coapselor ei, unde picioarele ei depărtate o lăsaseră expusă și neajutorată. O atinse din nou și din nou, fiecare mângâiere scurtă și sigură declanșând un șoc ascuțit de plăcere în haosul ei.

Țipă, ca nebuna, fără pic de rușine. Țipă din nou, la fiecare atingere. Când mângâierile lui se opriră în două puncte de senzație insuportabilă, țipetele ei deveniră o implorare. Ca și când ar fi descoperit ceea ce trebuia să știe, mângâieri lungi și profunde îi zguduiră miezul. Ea se mișcă să fie mai bine, mai rău, mai mult, și își pierdu orice fărâmă de control.

Acum plutea. Conștientă doar de o plăcere atât de intensă, încât nu avea cum să fie reală. O inundă, apoi se strânse tot mai mult, sporind în intensitate, înspăimântând-o.

Brusc, o senzație ca un șoc explodă din centrul intensității și o făcu fărâme, azvârlind-o în întuneric. O străbătură valuri de extaz cât timp rămase în locul acela nepământesc.

Când își veni din nou în fire, el era înăuntrul ei, iar ea, întinsă pe spate. Se sprijinea cu palma de tăblia patului în timp ce își ridica trupul și se împingea ritmic în ea. Nu la fel de grijuliu ca data trecută, nici la fel de blând, se împinse iar și iar, până acceptă și el extazul.

Reveni încet la realitate și la încâlceala lor de membre. Se dădu jos de pe ea și se rostogoli pe spate, încă pe jumătate absorbit de „mica moarte" provocată de eliberarea lui. O trase instinctiv aproape de el, ca să se bucure de căldura ei.

Ea se întinse lângă el ca o pisică și se cuibări sub brațul lui. Rămaseră așa până când creierul lui începu să funcționeze din nou cum trebuia.

– Ai avut dreptate, spuse ea somnoroasă. A fost cu adevărat extraordinar. M-am purtat ca o păcătoasă?

– Suntem căsătoriți.

– Da. Dar...

Dar totuși păcătoasă, pentru că el era ca un străin, se gândi el că voise ea să spună. Păcătoasă pentru că femeile credeau că dragostea și plăcerea mergeau mână în mână, mai puțin în cazul curvelor.

– Ce alte experiențe ai trăit, hotărâtă fiind să fii extraordinară, Lydia?

Ea căscă.

– Nici una la fel de interesantă ca asta.

– I-ai văzut pe bărbații aceia goi. Nu a fost un lucru previzibil pentru o inocentă.

– Nu pot să îmi asum meritul pentru asta. A fost un accident, cum am spus.

Își trase cearșaful în sus și se făcu ghem pe o parte, ca să doarmă.

– Cine erau?

Încremeni. Nu spuse nimic.

– Știu că încă nu ai adormit, Lydia.

Ea oftă.

– Dacă îți spun, promiți că nu vei face nimic nobil și onorabil în privința asta. Nici ei nu pot fi învinuiți.

Îi plăcea că spusese „nici ei". Bănuia că Lydia, care se voia a fi o femeie versată, privise îndelung și bine la fundurile acelea goale.

– Nu îi voi învinui, nici nu voi vorbi vreodată despre asta.

– Întrucât mi-ai promis... au fost Kendale și Ambury.

Kendale și Ambury? La naiba!

Treaz de-a binelea acum, se uită la chipul ei liniștit, mulțumit.

– Mai sunt și alte experiențe extraordinare despre care ar trebui să știu? Până și lui i se păru că rostise cuvintele pe un ton cam aspru. Dar rotițele minții i se învârteau. Își aminti de Kendale, care menționase bordelele de bărbați. I-ar fi stat în fire să fie curioasă și să viziteze unul, ca să vadă despre ce era vorba.

Ba nu, era o idee nebunească. Nu ar fi făcut-o niciodată. O privi. Sau ar face-o?

– Cel mai bine ar fi să știu acum, Lydia. De exemplu, fratele tău mi-a spus ceva despre o galeră...

Își veni în fire într-o clipită. Deschise ochii și îl fulgeră cu privirea.

– Îl voi mustra sever. Cum de îndrăznește să vorbească despre asta? Și mai ales cu tine.

– Probabil că s-a gândit că soțul tău trebuie să fie pregătit pentru aventurile tale anterioare care ar putea da naștere la vorbe.

– Nu știe nimeni despre asta. Doar el. Și acum tu. Și, bineînțeles, contrabandiștii.

– Și, bineînțeles, *contrabandiștii*?

– Doar era galera lor, nu? Se ridică în capul oaselor, exasperată de indiscreția fratelui ei. S-a petrecut vara

trecută. Să nu spui nimănui, dar întrucât locuim pe coastă, îi ştim pe unii dintre contrabandiştii care fac curse pe acolo. Nu prea ai cum să nu faci cunoştinţă cu cineva din acest domeniu. Pe unul dintre ei îl ştim foarte bine. Cred că îl ajută pe Southwaite cu paza, dar îl ştim pe Tarrington de când eram eu mică. Semănaţi în privinţa asta.

– Doar că el este un infractor, iar eu sunt un duce.

Un detaliu mărunt pentru ea, fără îndoială, dar care merita să fie subliniat.

– Are galere care se duc în Franţa şi se întorc cu vin, dantelă şi altele asemenea. Ce mai aventură! Se duce de multe ori. Eu nu am fost niciodată în Franţa.

El îşi acoperi ochii cu mâna. Ştia, ştia clar încotro se îndrepta povestea.

– Aşa că m-am ascuns. M-a găsit pe la jumătatea drumului. Era atât de cald sub grămada de pânze unde eram ascunsă, că a trebuit să ies de acolo. Tarrington nu s-a purtat prea drăguţ cu mine.

– Ştia că fratele tău i-ar fi tăiat capul dacă ai fi păţit ceva.

– Aşa a zis şi el. Totuşi, nu trebuia să se întoarcă aşa. Ar fi putut măcar să termine cursa, ca să văd Franţa. Nici nu trebuia să îi spună lui Southwaite. Şi, cu siguranţă, nu era obligat să mă pună să vâslesc la întoarcere. Am avut băşici la mâini săptămâni în şir.

Îl cunoştea pe Tarrington. Părerea lui despre el se îmbunătăţea cu fiecare propoziţie pe care o rostea Lydia.

– Câteva băşici pe mâini au fost o pedeapsă mică. Ai noroc că fratele tău nu e genul de bărbat care să îţi facă băşici pe fund pentru un capriciu atât de prostesc şi de periculos.

– Chiar că *a fost* un lucru prostesc. Am ştiut chiar şi atunci. Dar tot a fost excitant. Zâmbi cu viclenie, făcând aluzie la conversaţia lor de mai înainte.

El se întări numaidecât. Aproape că o azvârli pe jos, ca să îi arate şi mai multă excitare. În schimb, se întinse după halatul lui, îl îmbrăcă şi o lăsă să doarmă.

S-ar putea să îi aducă numai belele. S-ar putea să încerce tot soiul de lucruri extraordinare și scandaloase. Fiind ducesă însă, întreaga lume avea să audă despre cele mai multe dintre ele.

Nu avea altă variantă. Era obligat să se asigure că nevoia ei de exaltare era împlinită în alte moduri. Îl chema datoria.

– Este foarte devreme ca să ieși, spuse Rosalyn două dimineți mai târziu.

Stătea în salonul în care se servea micul dejun, bând cafea și mâncând prăjiturelele pe care îi tot poruncea bucătăresei să le coacă. Faptul că venise să ia micul dejun mai devreme ca de obicei însemna că Lydia nu reușise să plece înainte ca Rosalyn să coboare, așa cum plănuise.

Lydia își trase mănușile.

– Mă duc în Berkeley Square.

Rosalyn se gândi la asta în timp ce sorbea și mesteca. În cele din urmă, o privi aproape aprobator.

– Bănuiesc că, în cazul familiei, se poate ignora chestiunea orelor potrivite pentru vizite.

– Mă simt atât de ușurată că crezi asta. Mai că nu m-am îmbrăcat până nu am primit acordul tău cum că nu va provoca un scandal.

Rosalyn își plecă privirea.

– Nu mă păcălești, Lydia. Nici nu îți voi permite să faci din mine ținta umorului tău lipsit de respect.

– Atunci nu îți satisface tendința de a mă trata ca pe o școlăriță, Rosalyn. Nu am nevoie de o guvernantă care să îmi șlefuiască manierele.

– Nu ai? O măsură pe Lydia din cap până în picioare. Îndrăznesc să spun că mai bine nu te-ai fi îmbrăcat înainte să te vezi cu mine. Rochia aceea nu e potrivită pentru o ducesă, chiar dacă își vizitează doar rudele.

– De fapt, o voi vizita pe Cassandra.

Rosalyn se încruntă. Gura îi zvâcni. Lydia își luă săculețul de mână și plecă.

Fusese o obrăznicie din partea ei să o supere voit pe Rosalyn anunţând-o că avea să o viziteze pe Lady Ambury ceà nepotrivită. Foarte urât din partea ei. Dar de fiecare dată când o vedea pe Rosalyn, aceasta reuşea să îi dea peste nas cel puţin o dată. O critică sau un oftat ori o mină îngrozită. În împrejurările date, i se putea ierta că îi dăduse la rândul ei peste nas. Poate că peste câţiva ani se va fi maturizat îndeajuns încât să nu o mai facă.

Îi porunci vizitiului să o ducă acasă la fratele ei. Întrucât acesta insistase să se simtă liberă să intre în casa lui fără vreo formalitate, aşa şi făcu. O găsi pe Emma terminându-şi micul dejun.

Emma mâncă mai repede când o văzu.

- Sunt gata. Mai iau doar o înghiţitură.

- Southwaite a coborât deja?

- Nu, dar o va face curând.

- Atunci, să mergem. Aş prefera să nu îl mint.

- Şi crezi că eu aş prefera să îl mint? I-am spus deja că tu şi Cassandra aţi insistat să mă duceţi prin nişte magazine, ca să nu mor de plictiseală. Nu a fost o minciună. Vom trece într-adevăr pe la nişte magazine înainte să ne întoarcem.

Emma se ridică. Destul de brusc, în ultima săptămână, sarcina începuse să se vadă. Veşmintele încă o ascundeau, dar când se mişca, mica protuberanţă devenea vizibilă pe sub muselină.

- Tu şi Cassandra sunteţi foarte bune că faceţi asta, spuse ea în timp ce îşi încheia nasturii de la pelerina scurtă.

- Abia am aşteptat să o facem, Emma.

Ieşiră la trăsură. Dădură roată pieţei şi traseră în faţa casei lui Ambury. Cassandra îşi făcu apariţia în uşă în clipa în care trăsura se opri. Coborî scările şi acceptă ajutorul lacheului ca să urce în trăsură.

Lydia privi hainele albastre la modă ale Cassandrei.

- Nu ai cum să fii utilă îmbrăcată aşa.

- Am luat un şorţ la mine.

– Vei da îndărăt de la orice ți-ar putea murdări costumul, cu sau fără șorț. Dacă eu a trebuit să îndur ca Rosalyn să creadă că nu am deloc stil, ai fi putut să îți pui și tu niște veșminte vechi.

– Rosalyn doar te-a condamnat. Ambury ar fi intrat la bănuieli dacă aș fi ieșit pe ușă îmbrăcată ca o servitoare. Și acum, să mergem. Mărturisesc că sunt foarte entuziasmată, dar nu știu de ce. Poate pentru că suntem într-o misiune secretă.

– Ce dramatic, zise Emma. Sper să fiți la fel de entuziasmate și peste trei ore. Mă tem că veți fi foarte dezamăgite. Vom munci din greu. I-aș fi luat pe servitori, dacă aș fi fost sigură că aveau să fie discreți.

Trăsura străbătu Mayfair, îndreptându-se spre sud. Se opri în apropiere de Piccadilly, pe Albemarle Street. Emma le conduse într-o clădire înaltă care adăpostea casa de licitație Fairbourne.

Când intrară în sala de expoziție, fură întâmpinate de o mulțime de activități haotice. Bărbați care frecau podele și ștergeau de praf candelabre înalte. Alții mutau mese. Doi atârnau picturi pe unul dintre pereții gri înalți ai încăperii.

O urmară pe Emma spre o odaie dosnică. Aceasta se opri după ce deschise ușa și gemu tare.

– Este chiar mai rău decât recunoștea Obediah în scrisoare.

Încăperea era plină cu tot soiul de obiecte. Picturi și suluri de hârtie. Obiecte din argint și porțelanuri fine. Piese mici de mobilier și teancuri de cărți legate în piele.

O prezență nouă apăru în spatele Lydiei. Se dădu la o parte, pentru ca Obediah, un bărbat zvelt, cu început de chelie și o purtare serviabilă, să poată intra.

– Sunt mâhnit că a trebuit să veniți, Lady Southwaite. Privi în jur, clătinând din cap îngrozit.

– De când nu a mai trecut fratele meu pe aici?

– De o săptămână sau două. Poate trei.

Emma miji ochii.

– Nimic din toate astea nu este catalogat? Licitația e în mai puțin de paisprezece zile. Îl *ucid*.

Cassandra o bătu ușor pe umăr.

– Nu te surescita. Suntem aici și ne vom ocupa de asta cât ai zice pește.

Emma nu părea prea convinsă. Cu stoicism, dar nefericită, cercetă lucrurile din încăpere. Apoi ieși.

– O voi face, așa cum fac de obicei, pentru că el nu o face. Iată ce avem de făcut: îmi veți aduce obiectele în birou, pe rând. Eu le voi nota, iar voi le puteți șterge de praf în timpul acesta. Bărbații au prea multe de pregătit și nu îi putem folosi astăzi, dar să sperăm că mâine ne vor putea ajuta.

Cassandra își dădu jos pelerina scurtă și își puse șorțul. Lydia își dădu jos haina.

– Mai întâi argintăria, spuse Emma, apoi intră în biroul care se afla în apropiere, făcându-se nevăzută.

Lydia apucă un sfeșnic greu. Cassandra îi înmână o cârpă.

– Crezi că fratele tău se va înfuria dacă află despre asta? întrebă Cassandra.

Lydia se gândi la felul în care o trata fratele ei pe Emma. Nu putea fi luat de prost, mai ales de o femeie, dar se înțelegeau reciproc, într-un fel foarte special.

– Dacă i-a interzis, da, se va înfuria, dar mai degrabă pentru că își face griji pentru ea. Înțelege cât de mult înseamnă Fairbourne pentru ea, așa că asta va conta.

Îi duse sfeșnicul Emmei. Aceasta era așezată la un birou, cu hârtie și cerneală la îndemână. Cercetă cu o privire ageră dacă sfeșnicul avea semne la bază, apoi notă ceva pe hârtie. Când Lydia îl șterse cu cârpa, se ridică praf.

Se întoarse în depozit.

– Trebuie să le ștergem de praf aici. Îi va fi foarte rău dacă o facem în birou.

Ea și Cassandra își găsiră un ritm, astfel încât să nu irosească deloc timpul. Totuși, era mult de muncă, îndeosebi când se ocupau de articolele mai mari. Dacă

Emma era cumva obosită, nu lăsa să se vadă. Orele se scurseră pe măsură ce trecură una pe lângă cealaltă de nenumărate ori, Lydia ducându-se într-o parte, iar Cassandra în cealaltă.

După ce îi duse Emmei unul dintre sulurile cu desene, Lydia se întoarse în depozit și o găsi pe Cassandra așteptând.

– După ce termină cu alea, trebuie să o facem să se oprească. Au trecut mai bine de patru ore. Va continua așa toată ziua și toată noaptea, dacă nu suntem ferme cu ea.

– Era un sul destul de gros. Cred că va dura ceva vreme. Cassandra se așeză pe un scaun care aștepta să fie catalogat. S-ar părea că avem timp să pălăvrăgim puțin. Cum te simți la Grosvenor Square?

Lydia mută o tapiserie și se așeză pe un alt scaun. Nu prea vorbise nici cu Cassandra, nici cu Emma de când se întorsese în Londra. Da, o văzuseră în prima zi și îi spuseseră cât de fericite erau, dar nici una nu o vizitase încă și nu îi pusese întrebări.

Și totuși, tocmai fusese întrebată ceva.

– Reușesc să nu îi urăsc mătușa, deși nu mă place, nici nu este de acord cu mine și își exprimă foarte limpede părerile. Are însă grijă să nu întreacă măsura, deoarece se teme că îi va cere să plece. Cred că este singurul motiv pentru care se înfrânează.

– Nu mă referem la mătușa lui, Lydia.

Nu, nu se referise la ea.

– Am descoperit că îmi place să împart patul cu un bărbat arătos și incitant, chiar dacă nu îl iubesc și am un motiv serios să fiu supărată pe el. Așa că sunt bine, mă gândesc, în singurul aspect care ar fi putut să facă această căsnicie detestabilă.

Cassandra continuă să zâmbească, cercetând-o totuși cu privirea.

– Puțini oameni mă pot uimi cu vorbirea lor directă, dar tu ai reușit mereu să o faci prin cuvintele tale. Deci nu a fost o căsătorie din dragoste. Nu eram convinsă.

În ultima lună a părut să fie tot timpul pe lângă tine şi m-am gândit că poate... Nu ai avut de ales, Lydia?

– El a insistat că nu, iar eu nu am văzut vreo altă scăpare. O comedie de coincidenţe şi accidente s-au aliniat, ducându-ne spre biserica din Scoţia. Nici măcar nu am fost compromisă cu adevărat. Doar părea că am fost. Şi asta chiar că este nedrept. Râse, apoi oftă. El probabil că simte că a fost forţat să facă ceea ce trebuia, iar eu mă simt forţată să fiu ducesă. Nu te pot învinui dacă îl compătimeşti pe el mai mult decât pe mine.

Cassandra o luă de mâini şi o apoi privi foarte compătimitoare.

– Zici că ai găsit un soi de satisfacţie. Poate că, în timp, vei găsi multe altele.

– Sunt hotărâtă să încerc, dar...

– Dar ai motivul acela serios de supărare. El ştie despre asta?

Ea încuviinţă. Cassandra nu spuse nimic. Lydia îşi privi prietena, care stătea acolo, răbdătoare, fără să adreseze întrebarea şoptită în tăcere. Cassandra fusese mai sofisticată la nouăsprezece ani decât erau majoritatea femeilor la patruzeci. Nu judeca în pripă, nici în felul obişnuit în care o făceau oamenii.

– E vorba de duel, izbucni ea. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă fratele meu şi Ambury nu s-ar fi împrietenit din nou cu el. Iar eu trebuia să accept pur şi simplu că au făcut-o şi că totul era iertat şi dat uitării. Doar că nu e aşa. Nu în ceea ce mă priveşte pe mine.

Cassandra păru surprinsă, ba chiar înmărmurită.

– Te referi la Lakewood. Au trecut aproape doi ani de atunci şi chiar dacă era prieten bun cu fratele tău...

– A fost şi prietenul meu. Un prieten adevărat, nu ca Ambury şi Penthurst, pe care i-am văzut în treacăt.

Cassandra o privi cu atenţie. Curioasă. Încercând să ghicească.

– Ai petrecut timp cu el?

– Ocazional, după ce mi-am făcut debutul în societate.

Cassandra se ridică brusc. Se plimbă încolo şi încoace, cu braţele încrucişate, distrasă de gândurile ei, privind-o pe Lydia la fiecare câţiva paşi pe care-i făcea. Privi în treacăt dincolo de scaunul Lydiei apoi se duse şi închise uşa. Se aşeză din nou.

– Lydia, mă aflu într-o dilemă. Iartă-mă, dar trebuie să te întreb: ţi-a dat Lakewood de înţeles că te considera mai mult decât o prietenă? Te-a făcut să crezi că dorea să îşi petreacă viaţa alături de tine?

Oare o făcuse? Îşi scotocise adesea printre amintiri, chiar şi înainte de moartea lui. Oare atenţia pe care i-o acordase fusese doar prietenie, iar ea clădise restul din nimic? Totuşi, petrecuseră tot acel timp împreună în Hampshire, şi o sărutase o dată, şi voise ca timpul pe care îl petreceau împreună să fie un secret, pentru ca fratele ei să nu intervină.

– Nu ştiu, recunoscu ea. Nu m-a cerut în căsătorie, dacă la asta te referi. Şi totuşi, cred că a flirtat cu mine. Nu m-a tratat întru totul doar ca pe sora mai mică a lui Southwaite. M-a distrat descriindu-mi aventuri grozave pe care le-am fi putut trăi într-o zi, dar se poate să fi fost simple poveşti. Mie mi s-a părut că ar fi fost mai mult de-atât, dar poate că era doar amabil.

– Nu te învinovăţi dacă ai judecat greşit intenţiile lui Lakewood. Dacă nu voia ca fratele tău să afle, avea el un scop, fie el bun, fie rău. Tu erai pur şi simplu prea lipsită de experienţă ca să îţi dai seama şi să ghiceşti în ce direcţie aveau să se îndrepte lucrurile.

Tipic Cassandrei să vorbească astfel: direct, aproape cu cruzime, dar punctând numaidecât singura parte a poveştii care făcuse din relaţia lor mai mult decât o legătură obişnuită cu un prieten de familie, şi anume dorinţa de discreţie a lui Lakewood.

– Lydia, nu îl pot absolvi pe Penthurst pentru ce s-a întâmplat în ziua aceea. Totuşi, mă îndoiesc că intenţiile lui Lakewood faţă de tine au fost onorabile. Probabil

că plănuia să fugiți împreună, deoarece fratele tău nu ar fi permis să vă căsătoriți. Averea lui Lakewood se micșorase foarte tare și încerca să încheie o căsătorie bună, prin orice mijloc posibil.

– Îl condamni ușor, fără dovezi.

– Există destule dovezi, în opinia mea. Era păcătos de fermecător, Lydia, dar nu avea un caracter frumos.

– Încă îi imputi ceea ce s-a întâmplat între voi, deși a fost cu mulți ani în urmă. Șase sau șapte, nu? Ține de trecut, dar totuși îl vorbești de rău, iar el nu se poate apăra. Se ridică și se duse în grabă la ușă. Îmi pare rău că ți-am mărturisit toate astea.

O găsi pe Emma în birou, curățându-și tocul.

– Emma, trebuie să te duci acasă sau te vei obosi prea tare, și Southwaite nu mă va ierta niciodată.

Emma se lăsă pe spate în scaun.

– Nu te voi contrazice. Am făcut progrese mari și sunt mulțumită că licitația nu va fi un dezastru. Voi termina cu tablourile în altă zi.

Cassandra intră și ea în încăpere, dându-și jos șorțul.

– La întoarcere ne vom opri în câteva magazine de pe Oxford Street. Trebuie doar să intrăm în ele pentru ca explicația noastră pentru ieșirea de astăzi să fie sinceră.

– Dacă e musai, bombăni Lydia. Se așteptase să fie mângâiată de Cassandra, nu să i se spună că Lakewood plănuise să se folosească de ea de parcă ar fi fost o idioată tânără și naivă. Acum tânjea să fie acasă, singură cu gândurile ei.

Emma își stivui cu grijă paginile, apoi se uită când la una, când la cealaltă. Zăbovi cu privirea asupra Lydiei.

– Doar câteva magazine, Cassandra, dacă nu te deranjează. Cred că și mie, și Lydiei ne-a ajuns pentru astăzi.

După ce vizitară câteva magazine, trăsura o lăsă pe Cassandra acasă. Lydia și Emma continuară drumul spre casa lui Southwaite.

– Te-ai certat cu Cassandra? întrebă Emma.

– Puțin. Nimic important.

Emma o scrută cu privirea aceea directă care o caracteriza.

– Ți-a afectat foarte tare dispoziția pentru un lucru neimportant.

– L-a defăimat pe un vechi prieten care nu se poate apăra.

– Te referi la Lakewood?

– De unde ai știut?

– Doar am ghicit. Stafia lui tinde să își facă prea des apariția în viețile noastre. Trebuie să o ierți pe Cassandra. A adus-o aproape de ruină, așa că nu prea poate vedea nimic bun la el.

Lydia se răsuci și se holbă la Emma.

– Știu că a refuzat să se mărite cu el după un compromis minor. Mereu mi s-a părut o decizie foarte bună din partea ei. Totuși, nu prea este un temei justificat ca să îi condamne caracterul.

– Nu există compromisuri minore. A plătit scump pentru că a refuzat să se mărite cu el, Lydia. A plecat din Anglia la scurt timp după aceea, ca să călătorească împreună cu mătușa ei, și a stat doi ani în străinătate, ca să scape de scandal.

Lydia își aminti ce îi spusese Cassandra în depozit. Îi zisese că Lakewood ar fi făcut orice ca să încheie o căsătorie bună.

– Prietenii lui au crezut că a tânjit după ea până la capăt, spuse Emma pe când trăsura se opri din nou. Vreme îndelungată, au bănuit că duelul a fost din pricina ei, dar acum sunt convinși că nu a fost așa.

Fusese șocată de multe ori astăzi, dar nu ca acum.

– Știu din pricina cui a fost?

Emma clătină din cap.

– Și ducele nu vrea să spună. Dacă nu a vorbit despre asta la proces, probabil că nu o va face niciodată. Emma acceptă mâna întinsă a lacheului și coborî din trăsură. Distrasă și aparent istovită, se îndreptă spre ușa de la casă.

Lydia își lipi fața de geamul trăsurii.

– Emma, de ce au crezut că era vorba despre Cassandra?

Emma se întoarse pentru o clipă.

– Bănuiesc că au crezut asta pentru că, până la sfârșitul vieții, el le-a tot zis că era singura femeie pe care avea să o iubească vreodată.

capitolul 16

– Pentru că încă e în Londra, ocazional se vede cu niște prieteni de-ai lui din gardă. Pe ascuns, bineînțeles. Chiar dacă l-ai scutit de oprobriul public, știu cu toții că și-a vândut brevetul forțat, iar astea nu sunt niciodată vești bune.

– Te pricepi foarte bine la asta, Ambury. Ar fi trebuit să te angajez mai demult pentru tot soiul de investigații. Anul trecut i-am întrebat și eu pe foștii lui camarazi de arme pe unde l-aș putea găsi, și nu am aflat nimic.

– I-ai întrebat ca un amic nou compătimitor care tocmai le-a cumpărat câteva rânduri de băutură într-o tavernă, sau ca ducele de Penthurst care voia să îl găsească pe un bărbat a cărui carieră a fost distrusă și prin contribuția lui? Chiar dacă ai fi încercat cea dintâi variantă, tot ar fi mirosit-o pe cealaltă. În taină, bărbații dezvăluie lucruri pe care nu le-ar spune niciodată sub constrângere.

Străbăteau călare orașul, pe străzile de lângă Covent Garden. În această zonă a Londrei locuiau oameni din toate clasele sociale. Pe la colțuri tândăleau târfe, nu departe de cafenelele frecventate de bărbați din înalta societate. Piețe mari și mici erau doldora de articole de tot felul. În clădirile vechi care străjuiau străzile înguste se înghesuiau mii de oameni.

Ambury scoase o bucată de hârtie din haină și o verifică, apoi se întoarse, ca să confirme numerele clădirilor.

– Ar trebui să fie după următoarea intersecție.

Câteva minute mai târziu, își opri calul și descăleca.

– La primul etaj, mi s-a spus. În față.

Penthurst sări de pe cal și îl legă.

– Trebuie să te rog să rămâi aici.

– Dacă așa vrei, dar am și eu un interes personal în asta, nu-i așa? Mina lui încordată indica faptul că își dăduse seama că Lakewood se folosise și de el. Ambury nu îl mai apăra pe Lakewood și spunea că știa mai multe decât ar fi bănuit cineva, dar Penthurst se îndoia că nu îl încercase o dezamăgire nimicitoare când își dăduse seama că prietenia lor fusese astfel întinată.

– Ți-am spus să nu te gândești prea mult la asta.

– Amabil din partea ta. Mintea însă nu își poate opri întotdeauna gândurile. Din câte îmi amintesc, a venit la mine de două ori. Poate că a apelat la tine pentru că ar fi fost nesăbuit să se ducă prea des la aceeași fântână.

– Ceva de genul acesta.

– Cât de mult?

Voia să știe totul, bineînțeles. Era în stare să descopere și singur, dacă era lăsat de capul lui. Poate că, dacă afla câte ceva, s-ar fi răzgândit în privința asta.

– După tine, Lakewood l-a exploatat mai întâi pe Southwaite. Apoi a venit la mine, după ce l-a abordat pe Kendale, care era chiar el în armată la vremea respectivă și care a insistat să se întâlnească chiar el cu ofițerul plin de aspirații, pentru a vedea dacă este potrivit, mai degrabă decât să se bizuie pe cuvântul lui Lakewood.

Ambury râse cu amărăciune.

– Apoi, bată-l norocul pe Kendale! Pentru el nu există scurtături.

– Nu.

– Dar și Southwaite. El știe?

– Nu cred.

– Nici nu are motiv să afle, aș zice eu.

– Sunt de acord.

Ambury își ridică privirea spre fereastra de la primul etaj.

– Mi s-a zis că bea. S-ar putea să fie mai înțelept să vin cu tine.

– Cred că încă reușesc să liniștesc un bețiv, la nevoie.

– Cum vrei tu.

Intră în clădire. Îl asaltară diverse mirosuri. Izul de pește, ceapă, seu și putrefacție se amesteca cu putoarea acră a unora care nu își curățau nici trupul, nici casa. Undeva deasupra, un copil țipă. Trecu pe lângă o ușă prin care se auzea o ceartă aprinsă.

În capătul scărilor, găsi ușa de la odaia care dădea spre stradă. Bătu și îi răspunse un tânăr. Avea părul închis la culoare, era ciufulit și nebărbierit, iar paloarea pielii dădea de înțeles că nu mai văzuse lumina zilei de ceva vreme.

Nu îl cunoscuse niciodată pe Michael Greenly. O greșeală din partea lui. Kendale l-ar fi considerat necorespunzător. Încă nu era beat, însă nici mult nu mai avea, iar în ochi îi scăpărau luminițe de înfumurare, un semn nu prea bun în ceea ce privea temperamentul lui.

Penthurst simți că este măsurat din priviri, așa cum sunt evaluați caii pentru licitație. Greenly văzuse ceva ce îl făcu să se retragă în odaie.

Era limpede că avea una singură. Erau acolo un pat, o masă și o mulțime de haine. O sticlă de gin se afla pe un raft pentru cărți nu departe de pat.

– Cine ești?

– Penthurst.

Greenly se gândi puțin, apoi mijì ochii.

– Din pricina ta m-au forțat să vând.

– Din pricina mea ai avut un brevet în primul rând.

– Ți-ai primit banii pentru asta, fără deduceri, din câte văd. Eu, în schimb, am fost păgubit de mii de lire.

Își înăbuși tentația de a-l pocni, însă doar pentru că mânia lui era îndreptată spre altcineva. Știuse că Lakewood se folosise de ei toți. Nu știuse însă cu siguranță, până acum, că îi și implicase pe toți.

– Ia loc, te rog! Vreau să vorbim despre asta.

– Nu e nimic de spus. M-ai stors bine, da, apoi te-ai răzgândit şi...

– *La loc!*

Greenly se aşeză.

– Am câteva întrebări simple pentru tine, domnule Greenly. Cel mai bine ar fi să dai şi tu tot răspunsuri simple. Şi sincere.

Greenly îl privi cu duşmănie.

– Când ţi-ai cumpărat brevetul, cui i-ai plătit mita?

– Tocmai am zis. Tu...

– Cui i-ai înmânat banii?

– Prietenului pe care l-ai folosit ca intermediar. Lui Lakewood.

– Ai mai văzut vreodată pe cineva cu el în timpul negocierilor? Gândeşte-te bine!

– Nu cu el, dar l-am urmărit o dată când a ieşit din taverna în care ne-am întâlnit şi urca într-o trăsură în care era o femeie. Frumuşică. Păr roşcat. Nu ca focul de aprins. Mai închis la culoare. Mai spre castaniu. Îmi amintesc pentru că Lakewood tocmai îmi spusese preţul şi m-am gândit că avea să treacă multă vreme până să îmi permit una ca ea.

– A vorbit vreodată despre ea?

Greenly râse.

– Îţi faci griji că amanta ta a fost expusă? M-am gândit că asta era. Lakewood mi-a spus despre ea şi despre cum se ocupa ea de toate, ca să nu te murdăreşti tu pe mâini.

Aşa declarase Greenly şi la început: că o plătise pe amanta unui duce pentru a obţine recomandarea lui. Când fusese confruntat, Lakewood negase că ar fi fost implicată vreo femeie. Fusese o minciună galantă din partea lui. Descrierea oferită de Greenly avea să îl ajute, dar nu îndeajuns.

– Ţi-a spus numele ei?

– E puţin cam târziu să încerci să faci curat după tine, nu-i aşa? Nu, nu a spus niciodată cum o cheamă. A fost discret, pentru puţinul bine cu care s-a ales din partea

ta. Lakewood îi spusese o poveste, iar bărbatul nu avea de ce să se îndoiască. Cam la fel ca în cazul intrigii pe care o urzise el ca să își explice căsătoria cu Lydia, povestea se potrivea foarte bine tuturor faptelor știute. Greenly nu avea să fie convins vreodată că totul fusese o minciună, dar trebuia să încerce să îi spună adevărul, deși nu spera la prea multe.

– Domnule Greenly, nu am primit niciodată banii tăi. Suma nu mi-ar fi afectat mai deloc confortul, așa că ar trebui să te întrebi de ce mi-aș risca bunul nume pentru asta. Nici nu am avut norocul de a mă bucura de o amantă la vremea respectivă. Lakewood te-a mințit. A păstrat banii și posibil să îi fi împărțit cu conspiratori necunoscuți, inclusiv cu femeia cu pricina. Întrucât nu am fost implicat, nu te-am trădat atunci când, după ce am auzit acuzația pe care ai făcut-o la beție, nu am făcut nimic ca să te salvez.

– Ba pe naiba!

– Poți să crezi ce vrei, dar așa este. Privi în jurul lui. Cum o duci?

– M-au lăsat să îmi vând brevetul. M-am ales măcar cu atâta de pe urma asta.

– Bucură-te! Alții nu au făcut-o. Scoase douăzeci de lire din haină și le puse pe masă. Întoarce-te în Yorkshire la familia ta. Nu o să ai parte de nimic bun în orașul ăsta.

Ambury îl aștepta afară.

– Ai aflat ceva?

– Câteva lucruri. Nu îndeajuns.

Nu îndeajuns și tot ce aflase îl demoralizase.

Încălecară.

– Îmi vei spune? întrebă Ambury.

– La ce bun? N-ar ieși nimic bun din asta, cu siguranță. Deja regret și ce ți-am spus până acum. Își întoarse calul. Mulțumesc că l-ai găsit. Plec din oraș în după-amiaza asta, așa că ne luăm rămas-bun aici.

O luă din loc şi îşi îndreptă calul spre râu. Două ore mai târziu, lovea cu toporul la ferma domnului Gosden.

Lydia luă cina împreună cu Rosalyn. Fu o greşeală. Rosalyn o descususe în legătură cu felul în care îşi petrecuse ziua cu Emma şi Cassandra. Fusese nevoie de mai mult efort decât ar fi vrut Lydia să depună ca să nu fie prinsă cu minciuna sau să nu comită vreo indiscreţie.

Mai bine ar fi rămas în apartamentul ei, în care se retrăsese când se întorsese de la casa de licitaţie, şi în care se duse în goană şi la sfârşitul mesei. Penthurst fusese plecat toată ziua şi părea că avea să lipsească şi toată noaptea. Orele se scurseră în tăcere în odaia de alături.

Îşi dădu seama că o cuprinsese un sentiment de melancolie după ieşirea din ziua aceea. După ce le ascultase pe cele două femei pe care le respecta discreditându-l pe Lakewood, devenise confuză în legătură cu amintirile ei. O duruse inima să audă că acesta îşi declarase dragostea lui eternă pentru Cassandra.

În tristeţea ei, aproape că adormi. Apoi, brusc, simţurile i se treziră la viaţă. Îşi înclină capul. În odaia de alături era în continuare linişte, dar simţi mişcare acolo, de parcă i-ar fi parvenit mai degrabă prin scândurile podelei, decât prin sunete. Ascultă cu atenţie şi auzi în sfârşit zgomot de paşi de cealaltă parte a peretelui, în garderoba ducelui. Şi voci, se gândi ea.

Se duse uşor spre uşa de legătură. O crăpă puţin şi îl auzi pe duce spunându-i valetului să ceară apă caldă, multă apă caldă. Străbătu coridorul scurt şi aruncă o privire pe după colţ.

– Ce-ai păţit? ţipă ea.

Penthurst stătea acolo, cât se poate de murdar. Cizmele îi erau acoperite cu noroi. Nu mai avea lavaliera, iar nasturele de sus de la cămaşă îi era descheiat.

Şi hainele şi cămaşa îi erau pătate, dar faţa era cel mai grav.

– Ţi s-a întins o cursă şi te-au aruncat într-un şanţ? Se duse spre el. Eşti rănit?

Un colţ al gurii i se curbă în sus.

– Nu sunt deloc rănit. Am vizitat ferma unui arendaş.

– Şi a aruncat cu noroi în tine?

El îşi dădu jos haina şi îşi desfăcu vesta şi cămaşa.

– Am muncit. Fac asta uneori. Să zicem că este o mică excentricitate din partea mea. Îşi dădu jos cămaşa şi o azvârli pe un scaun.

– Aş zice aşa, doar că tu nu eşti excentric. Ei bine, mă gândesc că faptul că ţi-ai păstrat coada şi stilul vechi atâta amar de vreme că, aproape că ar putea fi considerată o excentricitate. Totuşi, nu eşti ciudat, aşa cum tind să fie excentricii.

– Nu sunt? Şi eu care munceam din greu la asta.

Trei servitori cu găleţi cu apă intrară unul după altul şi aşezară găleţile în şir pe podea. Valetul lui îşi făcu apariţia în uşa dormitorului, dar ducele îi făcu semn să plece. După care turnă apă într-un lighean.

– Ar trebui să plec, ca valetul tău să te poată servi.

– Vrei să pleci?

– Nu. Eram plictisită şi nu puteam să dorm, dar nu am vrut să o trezesc pe Sarah.

– Rămâi dacă vrei, deşi nu te vei distra deloc privindu-mă cum mă spăl.

Se dovedi însă că lucrurile nu stăteau aşa. Nu mai văzuse niciodată un bărbat spălându-se şi i se păru chiar interesant. De asemenea, avu şi şansa rară de a-i privi în întregime umerii, spatele, pieptul şi braţele, vreme îndelungată, nu doar în treacăt cum le vedea în pat.

– De ce lucrai la ferma arendaşului? E bolnav?

După ce se spălă pe faţă şi pe gât, el se apucă de piept şi braţe. Cu o cârpă cu clăbuc se săpuni bine. Cu o alta începu să îndepărteze săpunul.

– Nu este bolnav. Crede că eu sunt puțin. La cap. Trec pe acolo cam o dată pe lună sau dacă am nevoie să mă gândesc sau să înăbuș o furie incandescentă. Este o activitate fizică și vrednică de laudă și deloc ducală. O privi. S-ar putea să găsești și tu ceva asemănător. Ceva care să îți aducă aminte că ești om, ca să nu ți se urce prea tare la cap faptul că ești ducesă.

– Nici faptul că eram fiica unui conte nu mi s-a urcat prea tare la cap.

– Va fi diferit acum. Crede-mă. Ai văzut cum ducesele exercită putere în rândul femeilor și bărbaților deopotrivă. Chiar și dacă nu încerci să o faci, vei fi tratată ca o femeie care o poate face.

– Mă voi căzni să găsesc o cale de a mă smeri. E puțin ciudat că ai ales această muncă pentru asta. Mă pot gândi la o sută de alte feluri în care să ne amintim că suntem oameni, zise ea. Majoritatea nu te-ar murdări în halul ăsta.

Își îndoi degetul, chemând-o la el. Îi dădu o cârpă cu clăbuc.

– E prea târziu pentru o baie, așa că va trebui să mă speli bine așa. Întrucât mi-ai alungat valetul, mă poți spăla tu pe spate.

– Da? Ce distractiv! Își suflecă mânecile de la halat, se duse în spatele lui și îl frecă bine, ridicându-se pe vârfuri ca să ajungă peste tot.

– Prima dată când am muncit pământul aveam zece ani, spuse el în timp ce ea continuă să îl frece, doar că acum cu mângâieri lungi, pline de clăbuc. Eu și un văr de-al meu l-am tachinat cu cruzime pe fiul unuia dintre arendașii tatălui meu. Când a auzit tata, mi-a poruncit să lucrez pentru fermier vreme de o săptămână. În prima zi am fost furios, în a doua revoltat, în a treia îmi plângeam de milă, iar în a patra am acceptat deja situația. Până în ziua a șaptea, am descoperit că anumite lucruri la asta nu mă deranjau, ba chiar îmi plăceau. Luni întregi mai târziu, când au cules roadele de pe ogorul acela, i-am privit, știind că munca mea ajutase

la creşterea recoltei. Se întoarse şi îi luă cârpa, apoi i-o înmână pe cea pentru clătit. Aşa că, uneori, mă întorc acolo să mai muncesc, când trebuie să mă gândesc sau să scap de faptul că sunt duce pentru câteva ore.

Ea îi clăti spatele şi se întrebă de ce voise astăzi să uite că era duce.

El se aşeză şi îşi scoase cizmele, apoi se ridică şi începu să îşi desfacă nasturii de la nădragi. Se opri şi o privi.

– S-ar putea să vrei să pleci acum. Mai trebuie să mă spăl.

Ea se aşeză pe un scaun şi îşi ridică picioarele sub ea.

– Îmi voi acoperi ochii, ca să nu te jenezi. Zâmbi larg, ca să îşi ascundă groaza de a pleca şi de a rămâne din nou singură cu toate gândurile acelea triste şi derutante.

El îşi dădu seama oricum. Lăsă din mână cârpa şi veni la ea. O prinse de bărbie cu mâna udă şi îi ridică faţa, privind-o în ochi.

– Eşti tristă. S-a purtat mătuşa urât cu tine?

– Nu sunt chiar tristă. Doar am obosit să încerc să clarific nişte lucruri la care trebuie să mă gândesc. Sunt importante doar pentru mine şi în noaptea asta nu le pot vedea limpede.

Nu părea convins, dar îi dădu drumul.

– Dacă vrei ceva care să te distragă, poate că asta te va ajuta. Zicând acestea, se întoarse cu spatele la ea şi îşi dădu jos nădragii.

O distrăgea chiar foarte tare. Îi admiră dosul şi hotărî că era cel mai frumos pe care îl văzuse. Ce desfătare să îl poată cerceta aşa de aproape. El îşi spălă cealaltă parte, în timp ce ea trăi o experienţă estetică profundă. Se concentră îndeosebi la picioarele lui lungi şi zvelte. Nu îşi dăduse seama până atunci cât de arătoase erau. Aveau o formă frumoasă şi se potriveau perfect cu restul trupului lui.

El se aplecă să le spele, întinzându-şi muşchii şi înclinându-şi trupul. Apoi îşi trecu cârpa cu clăbuc pe după

șold și se spălă și pe dosul lui ademenitor. Dintr-un impuls, se duse lângă el și îi luă cârpa.

– Pot să o fac și pe asta.

El întoarse capul doar cât să o vadă cu coada ochiului. Ea își întinse cârpa peste palmă, ca să o țină mai bine, dar descoperi că, ținând-o așa, era puțin material care să o împiedice să îl simtă. Senzația o captivă. Femeile aveau fundul moale, dar el îl avea rotund, tare și încordat, chiar și atunci când îl apăsă cu vârfurile degetelor, ca să fie sigură.

– Probabil că o poți folosi pe asta acum. Îi dădu cealaltă cârpă peste umăr.

Ea nu se grăbi, asigurându-se că îndepărta fiecare clăbuc de săpun. El se întoarse înainte ca ea să fi terminat așa cum ar fi vrut, o prinse de talie și o trase strâns spre el.

– Nu cred că am mai fost atât de curat de când eram bebeluș, Lydia.

– Îmi place să fiu minuțioasă.

O ținu strâns. O cercetă cu privirea-i serioasă și întunecată de sub părul ciufulit și umed.

– Dar a fost doar o distragere de moment, cred eu.

Oare chiar devenise atât de transparentă pentru el, atât de repede?

O mângâie pe obraz cu vârfurile degetelor.

– Ceva te supără. Se vede în ochii tăi. Ce anume?

„Am descoperit astăzi că singurul lucru extraordinar din viața mea a fost, de fapt, atât de obișnuit, de previzibil, încât mi-e rușine că nu mi-am dat seama." Își dorea să-i poată spune. Cum stăteau așa, văzându-i grija sinceră din ochi, aproape crezu că el avea să găsească o modalitate de a o convinge că toate concluziile care încercau să se impună erau greșite.

– Doar gânduri care trebuie puse în ordine. Însă am obosit de felul în care mă chinuie în noaptea asta. De aceea mă încântă distragerea momentană. Se întinse pe după el și îl bătu ușor peste fund.

El îi țintui mâna acolo.

– Nu pot opri gândurile pentru totdeauna, dar știu cum să o fac pentru o vreme. Cât despre trecutul tău și interesul constant pentru anatomia masculină... Îi aduse mâna în față și i-o puse pe bărbăția lui în erecție.

O șocă într-atât, încât uită de gândurile acelea obositoare. Prea curioasă ca să pretindă că nu ar fi, își puse fruntea pe pieptul lui și inspiră mirosul de săpun și piele, în timp ce privi în jos și îl mângâie ezitant. Nu se simțea deloc cum se așteptase ea. Aproape chicoti când se umflă și mai mult la atingerea ei. Bătu ușor vârful și se mișcă. El o lăsă să se joace, sărutând-o lung pe creștet.

– Ce interesant! O distragere momentană foarte bună. Înțeleg de ce unii oameni le dau nume, cum ar fi Harry sau John.

– Dar noi nu o vom face.

– Nu?

– Nu.

Îl cuprinse cu mâna și își ridică privirea spre el.

– Ești sigur?

– La naiba, Lydia.

Următorul lucru pe care îl văzu fură podeaua și pereții alunecând pe lângă ea. Dădea din picioare în gol, iar capul îi era foarte aproape de dosul acela arătos. O îngrămădi sub braț ca pe un covor, și străbătu rapid garderoba și intră în camera lui.

O trânti pe pat, cu o bufnitură, iar el sfârși deasupra ei, cu genunchiul sus între picioarele ei, sprijinindu-se în brațe. O privea atât de intens, încât avu impresia că avea să fie absorbită de ochii lui. Își desfăcu rapid nasturii și panglicile de la halat, ca să poată deschide partea din față și să o dea la o parte. El își coborî capul și îi cuprinse numaidecât cu gura sânul încă acoperit de cămașa ei de noapte din bumbac subțire.

Excitația o asaltă. Îl apucă de umeri și se împinse în genunchiul lui și gustă din pielea lui, de oriunde putea ajunge cu gura.

– Da, șopti ea. Distrage-mă foarte mult timp. Du-mă acolo unde mă voi gândi doar la plăcere.

Pasiunea ei era sălbatică. El îi răspunse la fel și ignoră faptul sigur că era mânată și de altceva, nu doar de dorință.

Mintea i se încețoșă în timp ce o fierbințeală ciudată îi cuprinse pe amândoi. Apucându-se strâns și sărutându-se febril, se îmboldiră reciproc tot mai departe. Sânii ei, mereu atât de sensibili, se împingeau în materialul subțire ud de la gura lui. Nici unul din ei nu voia să irosească timpul dezbrăcând-o de cămașa de noapte.

Îl strânse din nou în mână. Încă ezitantă și grijulie, dar Lydia era cu siguranță îndrăzneață. Descoperi rapid ce îi plăcea, apoi deveni lipsită de milă.

El își stăpâni imboldul sălbatic care continua să se acumuleze în timp ce mângâierea ei crea senzații minunate. Când se îndoi că se mai putea stăpâni, se lăsă pe genunchi, între picioarele ei.

Halatul, cu panglicile și dantela lui, îi încadra trupul mlădios. Se hotărî să îl păstreze, la fel și cămașa de noapte pe care încă o purta. Îi împinse în sus tivul, descoperindu-i picioarele. Ea îl privi, cu ochii încețoșați acum de dorință, mai puțin bântuiți ca atunci când o văzuse prima dată în seara aceasta. Respira greoi, icnind scurt în tonuri înalte, feminine, ori de câte ori îi plăcea atingerea lui.

Îi ridică și mai sus tivul, împingându-i cămașa până în talie, expunându-i movilița și coapsele. Își trecu degetul de-a lungul crăpăturii moi, la fel de lipsit de milă cum fusese ea. Ea închise ochii și se mișcă sub atingerea lui. Plăcerea îi îndulcea trăsăturile, conferindu-i o mină frumoasă, diafană. O privi pierzându-se pe sine și își întipări în minte bucuria ei splendidă.

Se aplecă și apoi o sărută pe interiorul coapsei. Când se ridică, ea se holba la el, cu ochi prudenți pe sub gene dese.

– Acum îmi voi folosi gura, Lydia.

Ea se împinse în braţe. Apoi încercă să îşi apropie picioarele.

– Îţi va plăcea. Dacă nu, mă voi opri.

– Sună păcătos.

– Mulţi aşa cred.

Încă părea şocată şi sceptică.

– Este un lucru pe care îl fac cele mai multe soţii?

– Nu.

– Dar vrei ca eu să o fac.

– Da.

Se lăsă înapoi pe saltea.

– Păcătos şi neobişnuit. Poate că nu va fi totuşi o zi atât de îngrozitoare.

Ce tipic pentru Lydia să spună aşa ceva!

Se aşeză între picioarele ei. O aduse şi pe ea cu el, lent, folosindu-şi mâna, până când ţipetele ei umplură odaia. O tachină cu limba până depăşi primele şocuri. Chiar şi atunci când începu să geamă, el se înfrână, chiar dacă mirosul şi gustul ei îl trimiteau într-un loc întunecos, necivilizat.

Eliberarea ei se dezlănţui abrupt într-o serie lungă de cutremure care îi încovoiară întregul trup. El se mişcă în sus şi îi absorbi ţipătul în al lui, cu un sărut, apoi o pătrunse şi o posedă tare, până îşi găsi propriul sfârşit furios.

O simţi mişcându-se, pregătindu-se să plece.

– Rămâi, zise el. Poate că vei fi distrasă în continuare.

Ea se întinse la loc.

– Poate.

– Am crezut că ţi-ai petrecut ziua cu Emma şi Cassandra. Te-au întrebat prea multe despre noi?

Ea clătină din cap.

– Dar fiecare din ele a spus câte ceva ce a schimbat multe lucruri şi le-a tulburat pe altele. Noaptea pulsă tăcută. Apoi ea vorbi din nou: Ştiai că Lakewood a fost

cel care a compromis-o pe Cassandra cu ani în urmă? Cel cu care a refuzat să se mărite?

După ce vorbise cu Greenly, își petrecuse ore întregi la fermă ca să și-l scoată pe Lakewood din minte. Se gândi că, dacă Lydia era tulburată din pricina lui, putea măcar să își înghită dezgustul pentru subiectul cu pricina.

– Da. Eram prieteni pe atunci. Și reputația lui a fost pătată, la fel de sigur ca a ei. Prin urmare, ne-am purtat răutăcios cu ea. Se presupune că Ambury a fost grațiat, dar nu și noi, ceilalți. Nu pe deplin.

– Am admirat-o mereu că nu s-a lăsat intimidată. Mi s-a părut foarte curajoasă.

Lydia nu fusese la fel de curajoasă. Oare la asta cugeta atât de intens? Oare regreta că nu fusese la fel de îndrăzneață ca prietena ei?

– Știai că domnii au crezut că te-ai duelat cu Lakewood din pricina ei?

La naiba!

– Dacă ar fi vorbit cu mine, le-aș fi explicat că se înșală.

– Emma spune că au crezut asta pentru că Lakewood tot insista că o iubea doar pe ea.

– Am presupus mereu că pretindea asta ca să fie compătimit și astfel scutit de cele mai rele presupuneri în legătură cu ce se bârfea despre compromisul cu pricina.

– Totuși, ceilalți l-au crezut. Crezi că au crezut că și tu ai avut o aventură amoroasă cu Cassandra, și că de aceea te-a provocat Lakewood la duel? Se întoarse și îl privi în întuneric. E ca una dintre intrigile tale, nu-i așa? Se potrivește cu toate faptele publice cunoscute.

Într-adevăr, se potrivea. Probabil că așa crezuseră. Asta explica multe lucruri.

– Nu am avut niciodată o aventură amoroasă cu ea, nici măcar nu am flirtat cu ea.

– Și totuși, v-ați duelat pentru o femeie, așa ai zis.

– Nu pentru o amantă. Cel puțin, așa credea. Vreau să spun că nu am fost rivali din pricina unei femei.

Oare i se păruse lui sau ea chiar se înveselise brusc? Poate că un nor întunecat tocmai se destrămase.

Se așeză la loc pe perna ei.

– Cassandra nu l-a vorbit de bine astăzi. A insinuat că ar fi făcut orice pentru bani.

Și ce știa Cassandra despre el erau doar fleacuri. Dacă i-ar fi spus asta Lydiei, l-ar fi crezut oare? S-ar fi putut lipsi de stafia lui Lakewood în viața lui și chiar în patul lui.

– Nu știu la ce s-a referit. Știu însă că avea talent la a se folosi de oameni.

Ea îl privi. Scăpărară câteva scânteieri de indignare când îi auzi critica, dar el văzu mai mult de atât în ochii ei. Tristețe, cum văzuse și în garderobă. Și dezamăgire.

Dintr-odată își dădu seama despre ce fusese vorba în conversația și nevoia ei de a fi distrasă în noaptea aceasta, și chiar și în furia ei din pricina duelului.

La naiba. Ar fi trebuit să își dea seama. Ar fi trebuit măcar să se întrebe. Și de ce-ar fi făcut-o? Poate că Lydia nutrise sentimente profunde pentru Lakewood, dar Lakewood nu vorbise o singură dată cu interes sau admirație despre Lydia. Nici măcar o dată.

– Știu că ai o părere proastă despre el, zise ea. Trebuie să fie așa, nu? Altminteri nu ar exista nici o justificare pentru ce s-a întâmplat.

Spusese un lucru greșit, îndeosebi astăzi. Furia stârnită de descoperirile pe care le făcuse peste zi se amestecă acum cu indignarea provocată de felul în care ea întreținuse această pasiune pentru un ticălos.

– Îmi place să cred că sunt corect față de el și văd și părțile bune, și pe cele rele. Mai cred și că l-am cunoscut mai bine decât tine, așa că îți voi spune că nu ne-a fost prieten nici mie, nici altcuiva, dacă așa îi dictau interesele proprii.

Se ridică în capul oaselor.

– Nu-i adevărat. L-am cunoscut foarte bine, mai bine decât știi tu sau oricine altcineva. A fost prietenul *meu*. Ani întregi, un prieten *bun*. Moartea lui m-a nenorocit. Am suferit ca niciodată. Voi, bărbații, nu ați fi observat niciodată cum s-a purtat cu mine, cât de amabil a fost cu o copilă și cum a transformat-o în fată. Mă făcea să râd și ne împărtășeam secrete. Nu am avut niciodată un prieten atât de bun și probabil că nici nu voi mai avea vreodată.

Cuvintele i se revărsară furioase și grăbite, de parcă ar fi fost stăvilite ani în șir. Încăperea deveni nefiresc de tăcută când termină de vorbit.

– Mi se pare că a fost mai mult decât un prieten, Lydia. A fost?

Se îmbujoră. Dădu să plece din pat, dar el o prinse de braț și o opri.

– A fost? Loialitatea și emoția ta așa sugerează. Dacă ai de gând să arunci în mine cu mânie și indignare, dacă stafia lui se va amesteca mereu între noi, ai putea naibii să recunoști motivul.

Încercă să se retragă în spatele măștii de sfinx, dar lacrimile din ochi nu o lăsară.

– A fost marea dragoste a vieții mele, spuse ea. Așa că acum știi de ce nu am vrut să mă protejezi sau să fii obligat să te însori cu mine.

– Da, acum știu. Și totuși, iată-ne aici!

Încercă să plece din nou. El o ținu ferm.

– Vei rămâne aici, Lydia. Poate că Lakewood este marea dragoste a vieții tale, dar acum ești a mea. Să fiu al naibii dacă te vei întoarce în patul tău și îți vei petrece noaptea poleindu-i amintirea.

Ea nu mai spuse nimic. După câteva minute, se întoarse pe partea cealaltă, cu spatele la el, și se prefăcu că doarme.

Părea fragilă, cu picioarele trase la piept și halatul încă adunat în jurul ei. În cele din urmă, respirațiile

i se lungiră şi ştiu că într-adevăr dormea. O îmbrăţişă, o strânse tare lângă el şi adormi la rândul lui.

capitolul 17

O săptămână mai târziu, Lydia răsfoi rapid corespondenţa de dimineaţă după ce termină de mâncat micul dejun. Rosalyn stătea în apropiere, iar privirii ei agere nu îi scăpa nimic.

Câteva dintre scrisori erau invitaţii. Rosalyn ştia cine le trimisese doar privind în treacăt hârtia şi scrisul de mână, din partea cealaltă a mesei, şi îi recomanda, fără să i se fi solicitat acest lucru, pe care să le accepte. Lydia speră că avea să greşească măcar o dată, dar nu o făcu.

Alte câteva scrisori conţineau rugăminţi din partea unor cauze caritabile. Le citi pe acestea din urmă. Majoritatea erau de la instituţii filantropice cunoscute care, în mare, îşi încercau norocul, sperând că noua ducesă şi-ar dori să le patroneze împreună cu mulţi alţi semeni de-ai ei. Una însă provenea de la o instituţie filantropică la care contribuise deja.

Instituţia cu pricina nu îi mai scrisese până atunci, iar scrisoarea îi frânse inima. Suna a scrisoare de despărţire. Femeile care conduceau instituţia respectivă îi mulţumeau pentru patronajul ei din trecut şi îi doreau tot binele în noua ei viaţă. Păreau să presupună că în viitor avea să găsească destinatari mai la modă pentru mărinimia ei.

Poate că într-adevăr avea să o facă, dar nu încă. Lydia Alfreton avea să mai facă măcar o ultimă contribuţie, se hotărî ea. Şi curând. Acum că se apropia iarna, aveau să aibă nevoie de bani.

Răsfoi restul corespondenţei, oprindu-se la o scrisoare aparte. Recunoscu scrisul. O deschise cu o presimţire rea.

Scrisoarea nu era semnată. Bineînțeles că nu. Îi veni să înjure când o citi.

Excelența Voastră,

Sunt încântat să aflu despre norocul dumneavoastră! Bravo! În circumstanțele de față, s-ar putea să fie mai bine dacă ne încheiem afacerile mai repede decât ați propus, întrucât s-ar putea ca un duce să vă considere scrierile și mai problematice decât un conte. Aștept răspunsul dumneavoastră.

Ticălosul ăla vrednic de dispreț. Trișorul ăla mincinos. Aveau o înțelegere. Căpătase deja aproape trei mii de lire. Ar fi trebuit să nu fie nevoită nici măcar să se gândească la el vreme de un an.

– Ai primit vești proaste, Lydia? întrebă Rosalyn uitându-se cu atenție la scrisoare, în timp ce mușca dintr-o prăjitură.

– Nu vești proaste. Doar neașteptate.

– Deci nu vei refuza programul pe care l-am făcut pentru astăzi. Mi-ar plăcea să mă însoțești în niște vizite, ca să poți petrece timp cu unii dintre cei de-o seamă cu tine. Poți învăța multe de la ei.

– Îmi pare rău, dar am propriul program. În dimineața aceasta am întâlnire cu avocatul, după care trebuie să îmi vizitez mătușile. Le-am cam neglijat.

– Atunci, te voi însoți eu pe tine. Nu am văzut-o de ceva vreme pe Amelia. Să mergem mai întâi la ea, după care o poți vizita pe mătușa ta, Hortense, mai târziu, singură.

Nu avea cum să scape de ea fără să fie nepoliticoasă. Se scuză și se duse în apartamentul ei, ca să poată bate tare din picioare, să țipe și să-l blesteme pe domnul Trilby în taină.

Până să citească din nou scrisoarea însă, se descurajase prea tare ca să mai recurgă la dramatism. Bineînțeles că nu avea să onoreze înțelegerea pe care o făcuseră. Nu avea pic de onoare. Era un șantajist.

Sarah îi observă dispoziția și se opri din sortat garderoba de iarnă.

– S-a întâmplat ceva?

Îi dădu scrisoarea.

– Am crezut că am lămurit totul. Și acum îmi trimite asta. Ca și când nu ar ști ce vrea. Se învoiește la un lucru, apoi o săptămână mai târziu vrea și se așteaptă la altceva. Și cum ar trebui să cumpăr tăcerea unui șantajist, dacă nu rămâne cumpărat?

– E îndrăzneț, cu siguranță. Îi returnă scrisoarea. Probabil crede că v-a făcut să vă îngrijorați mult și bine, acum că v-ați măritat. Prețul scandalului a crescut.

Cu siguranță că da. Crescuse cu prețul unui duce. O frământa costul unui astfel de scandal pentru Penthurst.

Cu două luni în urmă, poate că i-ar fi făcut plăcere într-un fel răutăcios să îl vadă umilit. Poate că ar fi considerat că era un fel de dreptate amânată. Acum însă...

Poate că nu avea să îl iubească vreodată, dar nu putea nega faptul că afecțiunea pe care o nutrea pentru el crescuse, și nu doar din pricina plăcerii. Încă se războia cu rolul pe care îl jucase în viața ei și cu urmările duelului, dar îi era mai greu acum să presupună că o făcuse dintr-un motiv neînsemnat.

Își aminti de noaptea aceea în care îl ajutase să se spele. Nu spusese niciodată nimănui, cu excepția lui Sarah, despre sentimentele ei pentru Lakewood. Însă Penthurst ghicise. Înțelesese ce reprezenta cu adevărat interesul ei față de duel. Dacă nu i-ar fi cerut să îi spună, oare ar fi făcut-o oricum? Imboldul de a o face crescuse încă din ziua în care își rostiseră jurămintele. Poate sperase că, dacă ar fi așternut asta între ei, exista șansa ca unul din ei să găsească o cale de-a trece peste.

Nu se întâmplase așa. Totuși, destăinuirea aceea schimbase modul în care se purtau unul cu celălalt. Nu în mai bine, dar nici în mai rău. Poate că erau mai sinceri acum. Știa doar că, odată ce își exprimase indignarea, fusese eliberată de o parte din ea.

Şi acum sosise scrisoarea aceasta idioată, amintindu-i în cel mai rău mod posibil că încă avea secrete care puteau provoca mult mai multe daune decât orice recunoaştere a dragostei ei de fetişcană pentru un alt bărbat.

– Nu ştiu ce să fac, Sarah. Îmi imaginez cum voi primi scrisorele toată viaţa, pe măsură ce mă ameninţă în repetate rânduri să mă dea în vileag şi îmi cere tot mai mult. Mă îndoiesc că îmi va spune vreodată că am plătit suficient şi îmi va înmâna manuscrisul.

– Aş zice că ar fi trebuit să fi fost de acord cu prima mea idee, să îl furăm.

– Ei bine, acum nici măcar n-aş putea să iau varianta în calcul. Ar fi ceva să fiu prinsă intrând prin efracţie în casa lui Trilby.

Ţinând cont de povestea fugii lor, asta le-ar fi dat bârfitorilor un subiect despre care să vorbească! Nici nu credea că Trilby păstra manuscrisul unde locuia. Dovezile tot mai numeroase arătau că ar fi fost prea şiret pentru asta şi că nu şi-ar fi asumat riscul ca ea să trimită pe cineva ca să îl găsească. Pentru un bărbat plictisitor, Trilby continua să ia unele decizii neaşteptat de isteţe.

Se holbă la scrisoare, tot mai enervată. Se dovedise a fi şi nestatornic. Nu avea să onoreze niciodată vreo înţelegere. În scrisoarea asta, Trilby nici măcar nu menţionase cererea ei de a vedea dovezi că încă deţinea manuscrisul înainte ca ea să îi mai plătească ceva. Scrisoarea nu inclusese nici o pagină din manuscris. Nici nu îi promisese că îi va oferi dovezi. Era posibil ca nici măcar să nu fi avut manuscrisul sau să nu îl fi avut în întregime. Poate că ajunsese să deţină doar câteva pagini pe care le folosise pentru a o ademeni în această capcană.

O ului această ultimă idee. Oare să fi fost atât de îndrăzneţ? Atât de şiret? Dacă da, atunci fusese proasta proastelor.

Şi dacă avea doar câteva pagini, tot nu o lămurea cum intrase în posesia lor. Nu ştia nimeni despre manuscris,

aşa că îi fusese mereu greu să îşi imagineze că fusese furat. Câteva pagini însă ar putea fi obţinute şi date mai departe mai uşor. Poate că îl găsise un servitor, îl citise şi îşi dăduse seama de valoarea listelor cu pricina, de exemplu...

Îi mai veni ceva în minte. O amintire veche îşi făcu apariţia din norul în care se ascunsese până atunci: imaginea unei zile însorite de primăvară şi umbra unui copac, şi iederă care se agăţa de fusta ei în timp ce se bucura cu cineva de o carte cu poezii...

Nu era adevărat că nimeni nu ştia despre manuscris. Lakewood ştiuse. Îi spusese despre el sub copacul acela. Ba chiar adusese o parte din el cu ea, când Lakewood o vizitase din nou, şi îl distrase citindu-i câteva pagini.

Cu siguranţă că el nu mai spusese nimănui. De ce-ar fi făcut-o? Nici nu ar fi putut să îl ia chiar el. Era la locul lui, în cufărul ei, când primise vestea despre moartea lui.

– Ce vei face? întrebă Sarah.

Lydia deschise sertarul de la măsuţa ei de scris şi aşeză scrisoarea sub un teanc de hârtii.

– Voi face ceea ce ar fi trebuit să fac de la bun început şi voi încerca să aflu cum a intrat Trilby în posesia manuscrisului, asta în caz că într-adevăr îl deţine în întregime.

– S-ar putea să fie înţelept să îl amânaţi o vreme mai dându-i ceva bani. Dac-aş fi în locul dumneavoastră, n-aş vrea să fiu nevoită să-i explic toate astea ducelui.

Se împotrivea ideii de a-i da ticălosului ăluia chiar şi un penny în plus. Totuşi, Sarah avea dreptate. Posibil ca o nouă plată să fi fost de neevitat, ca să îl ţină la distanţă.

Două ore mai târziu, Lydia se afla în camera de lucru a fratelui ei, lângă biroul lui. El şedea la birou, iar avocatul familiei, domnul Ottley, stătea pe un scaun de cealaltă parte. Pe birou erau câteva documente voluminoase, scrise cu o caligrafie plină de înfloriturі.

– Aşa cum aţi convenit cu Excelenţa Sa, Lord Southwaite, doamna va primi o mie de lire pe an bani de buzunar, plătiţi trimestrial. De asemenea, va exista un cont deschis pentru garderobă de două mii pe an, cu o mie de lire în plus anul acesta, ca să îşi poată achiziţiona cele necesare noului statut. Domnul Ottley îi înmână unul dintre documente lui Southwaite, să îl citească şi să-l verifice.

– Iar aici se detaliază înţelegerea pe care o faceţi pentru dumneaei, spre încredinţare. Pe acesta trebuie să îl semneze. Renunţă la drepturile sale asupra zestrei în schimbul unei sume forfetare, care să fie împărţită după moartea dumneaei copiilor pe care-i va avea. Actul adiţional enumeră alocaţiile pentru gospodăria dumneaei după moartea ducelui, sau dacă va trebui la un moment dat să locuiască separat de dumnealui cât acesta este încă în viaţă.

Se uită la fratele ei. El îi ignoră curiozitatea cu privire la acel ultim aspect, cercetând cu atenţie şi documentul respectiv.

Mai urmară şi altele. Avea să aibă propria trăsură şi doi lachei la cheremul ei. Îşi putea alege propriii servitori care să se ocupe de nevoile ei personale. Avea să poată folosi după bunul plac bijuteriile de familie, dar majoritatea nu aveau să treacă în posesia ei personală. Pagina respectivă includea şi câteva prevederi neobişnuite, cum ar fi acceptul ducelui că nu avea să intervină în relaţiile ei de familie.

Southwaite îşi scrijeli semnătura pe foile stivuite, iar domnul Ottley plecă.

– Nu prea mă pricep la astfel de lucruri, frate, dar unele dintre ele mi s-au părut ciudate, spuse ea.

El ridică din umeri.

– Este înţelept să încerci să acoperi toate posibilităţile. El a înţeles că asta făceam.

– Va fi o extravaganţă din partea mea să cheltuiesc trei mii anul acesta pe garderobă.

– El avea impresia că vei avea nevoie de mai mult de atât. Cred că mătușa aia a lui nu e deloc cumpătată la modiste și este singura referință recentă de care dispune, cu excepția... Se opri. Hotărî dintr-odată că ar fi fost mai convenabil să mute călimara în partea stângă a biroului. O mută cu foarte mare concentrare.

– Cu excepția amantelor lui?

Southwaite se gândi mai bine și mută călimara înapoi în vechea ei poziție.

Fratele ei ar trebui să știe despre amantele lui. Presupunea că cel mai probabil erau mai multe, lucru atât de obișnuit printre nobili, îndeosebi cei care contractau căsătorii aranjate, din motive financiare sau dinastice. Sau pentru că erau obligați să facă ceea ce era corect după ce au compromis o inocentă. Bănuia că de aceea inclusese fratele ei porțiunea despre o locuință separată în documentele înțelegerii.

Pe de altă parte, poate că se gândise că ducele avea să își dorească să o trimită într-o locuință separată în caz că avea să devină soția-problemă, așa cum fusese sora-problemă.

– Mulțumesc că mi-ai purtat de grijă în această chestiune. Nu cred că a fost ușor să negociezi pentru un fapt împlinit.

– Nu prea am negociat, Lydia. A fost de acord cu aproape toate aspectele, fără să discute. Zâmbi. Ducele de Penthurst își poate permite asta.

– Cât noroc pe mine! Nu glumesc. Știu că puține sunt femeile la fel de norocoase ca mine sau care să beneficieze măcar de o fracțiune dintr-o astfel de înțelegere. Chiar dacă nu am căutat această căsătorie și nici măcar nu mi-am dorit-o, nu sunt atât de proastă încât să îi ignor numeroasele beneficii.

– Sper că va veni o zi în care îmi vei spune că nu ești doar norocoasă, Lydia, ci și fericită.

Nu era convinsă că avea să vină o astfel de zi. Nici măcar că știa ce înseamnă fericirea. Bănuia că semăna

cu timpul pe care îl petrecuse în Hampshire. Poate că doar fetițele prostuțe și ignorante puteau fi cu adevărat fericite.

– Înainte să plec, te rog să îmi explici cum îmi vor parveni banii. Trebuie să îi cer ducelui banii de buzunar?

– Nu este o alocație care să fie acordată după bunul lui plac. Mă aștept ca avocatul lui să ți-i trimită sau să îi depună într-un cont bancar pe care să îl folosești tu. Peste o săptămână sau două, ar trebui ca prima sumă să fie disponibilă.

Două săptămâni. Avea nevoie de ei mai repede de atât.

– Ai nevoie să îți cumperi ace de păr? întrebă el. Sunt convins că Penthurst îți va da banii, Lydia. Doar că nu s-a gândit că în prezent nu ai fonduri.

– Aș prefera să nu îi cer. Va trebui să aștept.

El deschise un sertar și ridică capacul unei cutii de lemn.

– De cât ai nevoie?

– Două sute cincizeci?

Îi aruncă o privire tăioasă când auzi.

– Sper că nu sunt ca să joci.

– Nu, nu pentru asta. „Cel puțin cea mai mare parte din ei nu."

Îi înmână un teanc mic de bancnote.

Ea își îndesă bancnotele în săculețul de mână.

– Ți-i voi înapoia când primesc banii de buzunar.

El o conduse la ușă.

– Ținând cont că nu am fost nevoit să îți cumpăr garderoba de nuntă și că sunt scutit de costurile de a te întreține în viitor, îmi permit să ți-i dăruiesc.

– Nu m-am gândit deloc la asta. Acum ești liber de griji și costuri în ceea ce mă privește. Ai ieșit bine din toate astea.

El zâmbi larg.

– Într-adevăr.

*

Era limpede că mătușa Amelia o considera pe Lydia ducesă acum, nu o nepoată năbădăioasă. Pe mesele din salonul ei minuscul se aflau farfurii frumoase încărcate cu delicatese. Ceștile le erau pline cu ceai scump. Lydia știa că mătușa ei nu prea își permitea un astfel de lux, și se simți vinovată că se cheltuiseră atâția bani pentru o vizită de curtoazie scurtă.

Rosalyn nu se simțea câtuși de puțin vinovată. Cercetă cu o privire critică farfuriile și se plânse că ceaiul ei era prea fierbinte. Găsi lipsuri unuia dintre felurile de prăjituri și o sfătui pe Amelia să cumpere de la un magazin mai bun, unde, pentru câțiva șilingi în plus, avea să găsească dulciuri superioare.

Amelia era de acord cu tot ce spunea Rosalyn. Erau prietene, dar biata Amelia era clar cea dominată, nu stăpâna. Faptul că era de acord și cu tot ce spunea Lydia era prea ciudat și insuportabil pentru ea.

– Mă aștept că îți veți îmbogăți garderoba acum, ducesă. Chipul rotund și moale al Ameliei strălucea de bucurie. Va fi incitant să văd ce vei alege.

– Încă nu am început să mă gândesc la asta. Și te rog să nu mi te adresezi așa. Suntem rude.

– Nepoata ta încă nu își înțelege noul statut, Amelia. Bineînțeles că trebuie să i te adresezi așa, la fel ca toată lumea. Prea multă familiaritate este un lucru lipsit de înțelepciune. Contelui îi spui Darius?

Amelia se îmbujoră.

– Da, așa îi spun. Doar uneori, se grăbi ea să adauge. Foarte rar, de fapt.

– La fel și eu, zise Lydia. Tu nu mi te adresezi cu „ducesă", Rosalyn. Dacă mătușa mea trebuie să o facă, atunci și tu trebuie să o faci.

Rosalyn își strânse buzele dezaprobator.

– Vezi cu ce trebuie să mă confrunt, Amelia? Ai zice că o căsătorie ca a ei ar duce la recunoștință și smerenie.

– Ce trist, zise Amelia clătinând din cap.

– Cred că ar trebui să îi spui ducelui să îmi ţină predici despre recunoştinţă şi smerenie, Rosalyn, deşi s-ar putea să nu înţeleagă de ce ar trebui să îţi fiu recunoscătoare *ţie*.

Rosalyn se hotărî să ignore provocarea şi să se concentreze asupra acordului Ameliei.

– Sper că nu ai fost prea jenată de zvonurile acelea din Buxton, draga mea Amelia.

Amelia îşi plecă capul.

– Nu prea tare. Deşi s-au spus câteva lucruri pline de cruzime în prezenţa mea în primele câteva zile, ameninţările ducelui au alungat astfel de replici din saloane în budoare. Bănuiesc că, după ce s-a întâmplat cu baronul Lakewood, toată lumea va crede că se va duela dacă se aud bârfe. Ce afacere tristă a fost şi atunci! Mereu mi s-a părut că baronul era un bărbat simpatic şi foarte amabil.

Rosalyn se uită urât la Amelia. Dură mai bine de zece secunde până ca biata Amelia să îşi dea seama ce gafă îngrozitoare făcuse. Pe faţă i se citea groaza.

– Nu că aş pune cumva la îndoială corectitudinea faptului. Onoarea este onoare, bineînţeles. Privi cu disperare când spre Rosalyn, când spre Lydia, fiind pe punctul de a izbucni în lacrimi. Nu mă prea pricep la a judeca oamenii. Sunt convinsă că a fost un om rău, aşa cum pare a fi şi domnul Trilby.

– Nu este nimic greşit în a-ţi plăcea un bărbat care s-a purtat remarcabil de amabil cu tine, zise Lydia.

– Aşa a făcut, nu-i aşa? Mai ales în primăvara aceea, după ce scumpul meu Harold s-a stins. Îţi aminteşti, Lydia? Ai stat cu mine o parte din perioada pe care am petrecut-o la ţară. Ne vizita când venea din oraş şi uneori îşi aducea şi nişte prieteni, ca să mă scoată din starea mea.

– Chiar îmi amintesc. Deşi, cât fusese ea acolo, nu îşi adusese nici un prieten, deoarece după ce o vizita pe mătuşa Amelia, îşi petrecea după-amiaza cu nepoata

ei. Nu eşti obligată să îl condamni doar pentru că bei ceai cu rudele bărbatului care l-a împuşcat. Nu este aşa, Rosalyn?

Mânia lui Rosalyn se domoli.

– Bineînţeles. Deşi, Amelia, ai dreptate în legătură cu inabilitatea ta de a evalua caracterul oamenilor.

Amelia încuviinţă degrabă. De fapt, îşi petrecu restul vizitei fiind de acord cu tot ce spunea Rosalyn, chiar şi atunci când Rosalyn fu de părere că ar fi fost înţelept din partea Lydiei să se lase pe deplin şi necondiţionat în mâinile ei pentru a-şi învăţa îndatoririle.

Întrucât devenise mai degrabă un subiect de discuţie, decât implicată în discuţie ca atare, Lydia aşteptă să treacă ora. La sfârşitul vizitei, aşteptă ca Rosalyn să se urce în trăsură, dar ea nu o urmă.

– Iartă-mă, dar mi-am uitat o mănuşă. Mă întorc într-o clipită, spuse ea.

– Trimite-l pe lacheu...

Dar Lydia ajunsese deja la uşă.

Se întoarse la mătuşa ei.

– Trebuie să te întreb ceva. Au fost necazuri la casa ta din Hampshire? Dovezi de încălcare a proprietăţii sau furt?

– Furt! Cerule, de ce-ai crede asta? Totul pare să fie în ordine când trec pe acolo. Nu am observat să lipsească ceva.

– Ţi-a scris vreodată îngrijitorul despre – despre ce anume?? – vreun lucru ieşit din comun?

Mătuşa Amelia se gândi puţin la asta, clătinând uşor din cap.

– Dacă a făcut-o vreodată, nu a fost ceva îndeajuns de remarcabil ca să îmi vină în minte acum.

Lydia nu ştia dacă erau veşti bune sau nu. Ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi aflat că conacul fusese jefuit iarna trecută.

După ce o lăsă pe Rosalyn înapoi în Grosvenor Square, trăsura o duse la mătuşa Hortense.

Nu prea auzea mare lucru din ce îi spunea Hortense în salonul ei privat. Mătuşa ei nu avea niciodată nevoie de o atenţie strictă pentru a întreţine o conversaţie, deoarece cel mai mult o interesa să se audă vorbind. În timp ce Hortense îşi dădea cu părerea despre toate, de la politică la modă, Lydia îşi făcu nişte planuri.

Poate că era timpul să afle dacă Lakewood fusese un bărbat simpatic, aşa cum zicea Amelia, sau un ticălos, aşa cum zicea Cassandra. Sau cel puţin poate că era timpul să afle cum fusese cu Lydia Alfreton. Din nefericire, răspunsul se afla în amintiri pe care se căznise să le alunge.

Nu avea să îşi amintească niciodată aici, în Londra. Aici, prea mulţi oameni aveau păreri despre el, şi fiecare dintre ele o influenţa. Criticile lui Penthurst îndeosebi îi zguduiseră puternic credinţa.

Îşi dorea să fi putut pretinde că se trezise după noaptea pe care o petrecuseră împreună sigură pe părerea ei despre marea dragoste pe care i-o azvârlise în faţă. În schimb, întâmpinase zorii în îmbrăţişarea lui şi timp de o oră se prefăcuse că doarme ca să îi simtă în continuare căldura, în timp ce se îndoia de sine. Oare fusese atât de îndrăgostită de Lakewood, încât nu îl cunoscuse de fapt cu adevărat?

Era timpul să afle şi asta. Dacă chiar voia să afle adevărul, trebuia să se aducă acolo unde putea descoperi adevărul. Acesta se afla în mintea şi în inima ei. Şi în Hampshire.

Două seri mai târziu, Lydia sări din trăsura lui Penthurst şi se îndreptă apăsat spre uşa casei. Trecu pe lângă servitorul care îi deschise, apoi se duse rapid spre bibliotecă. Era goală. Făcu cale întoarsă.

– Unde e?

– Ducele e în biroul dumnealui, spuse majordomul.

Însemna că se ocupa de afacerile moşiei. În mod normal, nu l-ar fi întrerupt, dar nu era o seară normală. Mărşălui în sus pe scări, apoi spre uşa de la biroul lui,

care se afla la capătul apartamentului lui. Nu întrebă dacă poate intra, ci dădu buzna direct.

El stătea pe un scaun, iar pe o masă din apropiere ardea o lampă cu petrol. Câinii dormeau la picioarele lui. În poală avea o stivă de hârtii și pergamente. Era așa de concentrat, încât dură câteva clipe până să își dea seama de prezența ei.

– Lydia. O măsură din priviri. Arăți încântător în seara asta. Unde ai fost? La teatru?

– Nu, am trecut puțin pe la doamna Burton. Pentru foarte puțin. Bineînțeles că știi ce am descoperit.

– Dacă nu te-ai dus doar ca să observi, atunci știu, într-adevăr. Părea vag amuzat.

Nu îi venea să creadă cât de calm era, dar, pe de altă parte, nu el fusese stânjenit în fața unui salon plin de oameni.

– Doamna B. mi-a spus că nu mai pot juca acolo. Mi-a spus că i-ai scris ca să o informezi despre acest lucru. Cum îndrăznești?

– Cum *îndrăznesc eu*? Orice urmă de amuzament dispăru de pe chipul lui. Amintește-ți că vorbești cu soțul tău, Lydia. Am dreptul să îndrăznesc orice vreau.

– Nu accept că ai dreptul să faci asta doar pentru că așa vrei tu. Ba mai rău, nici măcar nu mi-ai spus. Cred că ai vrut să fiu expediată. Cred că ai vrut ca toată lumea să vadă că acum mă controlezi.

– Doar o femeie care nu a fost controlată vreodată ar crede că ești controlată acum. Nu îmi pune la încercare răbdarea sau îmi voi pune în practică hotărârea și mă voi asigura că te vei purta întocmai cum cred eu că ar trebui să o faci.

Își veni în fire, ca să nu amplifice cearta. Și ea trebuia să fie calmă și rațională. Nu avea de-a face cu un bărbat absurd.

– Ai spus că voi putea vizita în continuare mesele de joc.

– Am spus că o vei putea face până vei pierde o sută de lire pe an. Ai pierdut deja mai mult de atât anul acesta. Doar în fața mea. Așa că nu mai joci până în ianuarie.

– A fost un singur pariu. Sunt mult în câștig anul acesta. Ba chiar și în seara aceea eram în câștig.

– Față de mine ai pierdut. Oricum se cere o vacanță de la mese.

– Nu este drept. Așa câștig bani. Doar așa pot să o fac. Am anumite cheltuieli.

– Nu ai de ce să câștigi bani. Dacă ai nevoie de bani, îți voi da.

– Atunci sunt banii *tăi*. Sunt lucruri pentru care vreau să am banii *mei*. Ca să pot face ce vreau cu ei, fără să am nevoie de permisiunea cuiva.

El nu părea deloc rațional. Ba chiar din contră.

– Nu pentru lucruri rele sau periculoase, nici măcar stupide, continuă ea. Cu siguranță, nu pentru bijuterii sau rochii de mătase. Ești bine-venit să îți cheltuiești banii tăi pe astfel de lucruri pentru mine.

– Nu lucruri periculoase, nici rele. Nu obiecte de lux. Și atunci?

Cum să îi explice? Oare ar fi putut vreun bărbat să înțeleagă așa ceva? Bogați sau săraci, ei aveau mereu banii lor, indiferent de sumă, pe care să îi folosească după cum credeau de cuviință. Nu trebuiau să le ceară niciodată fraților sau soților, sau tutorilor lor bani, nici să explice ce voiau să facă cu ei. Nu aveau parte de înțelegeri care să le stabilească alocații sau bani de buzunar pe care să îi folosească după cum credeau ei de cuviință, ci clar stabilit și aranjat de către avocați să le parvină de la soți.

– Ar trebui să am sau să fac lucruri care să fie doar ale mele. Care să înceapă și să se sfârșească cu mine. Lucrurile nu stau așa dacă nu câștig bani pe cont propriu. Dacă îi folosesc pe ai tăi sau pe ai fratelui meu, nu este același lucru. Nu sunt pe deplin ai mei. E chiar atât de greu de înțeles?

– Aproape imposibil de înţeles. Obiecţiile pe care le ridici sunt doar tăciunii muribunzi ai răzvrătirilor tale de fetişcană. Am informat saloanele de joc să nu te accepte, pentru binele tău. Îmi pare rău dacă nu îţi place. Acum sunt responsabil pentru tine şi am hotărât că ai nevoie de o pauză lungă de la jocurile de noroc. Îţi aduc doar belele. La naiba, doar de-asta te-ai ales cu căsătoria asta pe care nu ai vrut-o.

– Nu pariurile cu tine m-au adus aici!

– Vizita la Buxton a făcut-o. De ce te-ai fi dus acolo, dacă nu să joci departe de privirile celor care i-ar fi putut da de ştire lui Southwaite?

Într-adevăr, de ce s-ar fi dus acolo, dacă nu pentru asta? Cum de comportamentul lui arogant se sfârşise cu ea neştiind ce să mai spună?

Reuşi totuşi să zică ceva:

– Nu accept asta. Nu voi permite aşa ceva. Cât despre căsnicia pe care nu mi-am dorit-o, începusem să cred că nu mă mai deranja chiar aşa de tare, dar m-ai convins din nou că da.

Îi întoarse spatele şi fugi în dormitorul ei. Ce bărbat încăpăţânat! Habar n-avea cum se amestecase în chestiuni importante pentru ea. Şi nici nu îi păsa. Excelenţa Sa luase o hotărâre şi se aştepta ca ea să o accepte. Ar fi trebuit să îl lase pe Trilby să facă ce voia, şi să îl lase pe Excelenţa Sa să se confrunte cu scandalul şi dizgraţia pe care avea să le ticluiască Trilby.

Gândul acesta o făcu să îşi vină în fire. Indignarea i se domoli numaidecât. Orice scandal ar fi fost îngrozitor pentru ea, dar mult mai rău pentru el. Umilirea putea fi la fel de rea ca ştreangul pentru un bărbat.

Îşi scoase portofelul şi numără banii pe care îi avea. Cele două sute cincizeci de lire de la fratele ei avea să îl potolească pe Trilby cel puţin câteva luni. Avea să îi trimită mâine. Cât despre celelalte lucruri care necesitau bani, mai precis cea pe care intenţionase să o acopere din câştigurile din seara asta, putea fie să le amâne până

își primea prima dată banii de buzunar, fie să îi ceară ducelui, fie să facă rost de ei altfel.

Se duse în garderobă. O găsi pe Sarah așezată, aplecată la lumina unei lămpi, reparând cămașa de noapte pe care Lydia o purtase în noaptea în care îl ajutase pe Penthurst să se spele. În vâltoarea pasiunii lor, aceasta se sfâșiase la tiv.

– Sarah, trebuie să facem o plimbare mâine-dimineață.

– În parc?

– Putem merge mai întâi acolo, dacă vrei, dar după aceea trebuie să ajung la un magazin din Strand.

– De la parc până în Strand? gemu Sarah. Sper că nu foarte departe în Strand.

– Nu atât de departe încât să leșini. Amintirea zâmbetelor soldatului tău civil ar trebui să îți facă pașii ușori tot drumul până acolo.

Sarah se întoarse la acul ei.

– Ce vom face, dacă nu vreți să folosiți trăsura sau servitorii ducelui?

„Vom ațâța tăciunii răzvrătirii mele de fetișcană."

– Nu te privește! Doar asigură-te că sunt trezită și îmbrăcată înainte de ora nouă.

În dimineața următoare, Penthurst se îmbrăcă devreme. Se aștepta să aibă parte de o zi plină, și nu o aștepta cu bucurie. În timp ce valetul îi lustruia cizmele, reciti o scrisoare pe care o primise târziu în ziua precedentă. În mare, conținea o listă cu nume și îi fusese trimisă de la Ministerul de Război.

Se gândi la Lydia, care dormea de cealaltă parte a peretelui. Dacă cercetările pe care le făcea asupra activităților lui Lakewood aveau să aducă roade stricate, așa cum se temea el, cu siguranță că ea nu urma să îi mulțumească. Cassandra făcuse niște comentarii despre caracterul lui Lakewood, ceea ce demarase procesul de decepție, dar Lydia nu voia încă să creadă.

Exista posibilitatea să nu mai descopere nimic altceva. Instinctele lui nu credeau asta, dar spera să fie așa, pentru binele ei. Deși nu s-ar fi supărat să pună capăt amintirilor despre dragostea ei pasională de fetișcană, nu voia nici să o vadă suferind din pricina asta.

Își vârî scrisoarea în buzunarul de la haină. Când începuse această investigație, sperase să reducă la tăcere unele întrebări care îl obsedau și care nu permiseseră ca duelul să devină trecut. Acum se gândea dacă nu cumva nevoia lui de a ști cântărea mai greu ca nevoia ei de a crede.

Lustruit și spilcuit, se duse spre ușa de la camera ei, să vadă dacă se trezise. Ținând cont de misiunea lui din ziua aceea, ar fi vrut să liniștească apele învolburate agitate de cearta din seara precedentă.

– Ducesa nu este aici, îi spuse valetul în timp ce punea periile înapoi în sertarul lor. Am văzut-o pe dumneaei și pe servitoarea ei ieșind din casă cu câteva minute în urmă, când deschideam fereastra.

Nu era nici măcar ora nouă. Unde ar fi putut să se ducă atât de devreme?

Înclinația Lydiei spre un comportament neobișnuit îi dădu ghes în timp ce coborî scările și așteptă să îi fie adus calul. După seara precedentă, ar fi putut încerca să facă ceva extraordinar, doar ca să arate că putea.

Rămase vreme îndelungată în șa, gândindu-se. Deși încă șovăia, cântări solicitarea pe care o implica lista din buzunar, apoi își întoarse calul spre Hyde Park.

– Mulțumesc mult, spuse doamna Beattie. Continuarea patronajului dumneavoastră va fi o mare ușurare pentru doamna Kerry. S-a temut că în urma schimbării circumstanțelor dumneavoastră avea să se schimbe și asta.

– Sper să nu se întâmple. Dar Lydia nu putea promite că nu avea să fie așa. Îmi pare foarte rău că nu sunt mai mulți.

– Atâţi cât sunt, vor fi de ajuns ca să hrănim pe toată lumea luni în şir şi ne vor permite să mai primim câteva musafire.

Doamna Beattie şi doamna Kerry le numeau mereu pe locatarele casei musafire. Chiar dacă nu făceau parte din familie şi erau libere să vină şi să plece după bunul plac, Lydiei i se părea în continuare un apelativ fermecător.

Reformatoare de cel mai bun fel, cele două femei erau mame, profesoare, duhovnici şi păzitoare ale celor treizeci de fete care dormeau în paturile care străjuiau odăile şi podurile.

– Două fete au fost angajate ca servitoare de către o familie din Essex, îi spuse doamna Beattie. O alta a intrat ucenică la o croitoreasă. Pipăi bancnotele de pe masa aflată între scaunele pe care stăteau ele. Ultimul dumneavoastră act de bunătate ne-a permis să îi plătim taxa.

Lydia întrebă despre alte câteva fete care plecaseră în ultimul an. Doamna Beattie descrise succesul, iar, în două cazuri, eşecurile acestora.

– S-au întors, spuse ea cu tristeţe. Doamna Kerry se întristează nespus de fiecare dată când se întâmplă asta, dar eu îi spun să îşi amintească triumfurile, nu înfrângerile.

„Înapoi" însemna în bordelurile din oraş. Lydia auzise despre această casă de la mătuşa Hortense. Într-unul dintre monologurile ei din urmă cu un an îşi exprimase indignarea că se permitea existenţa unui astfel de loc în cartierul decent şi trainic aflat în apropiere de Hanover Square, unde locuia o prietenă de-a ei. Era ofensată de faptul că doamna Kerry, văduva unui comerciant, îşi transformase casa într-o şcoală pentru târfe.

Până în ziua aceea, Lydia nu îşi dăduse seama că unele dintre prostituatele din Londra erau copile.

Dădu să plece.

– Nu știu când mă voi întoarce, doamnă Beattie. S-ar putea să vă aducă altcineva orice voi avea de trimis în viitor.

– S-ar putea să fie mai înțelept așa, deși doamna Kerry va fi foarte tristă că nu a fost aici, ca să vă mai vadă o dată. Totuși, ținând cont de căsătoria și de noua poziție a dumneavoastră, cel mai probabil că nu se cuvine să fiți văzută la ușa noastră.

Lydia o luă pe Sarah și ieși din casă, gândindu-se la faptul că nimeni nu o observase la ușa lor în trecut. Nu ar fi trebuit să conteze nici în viitor, dar bineînțeles că va conta.

Nici nu ieși bine din casă, că i se dovedi că așa era. Ultima persoană care ar fi trebuit să o vadă acolo stătea lângă calul lui.

– Ce surpriză, spuse Lydia, ducându-se spre el. Ce păcat că nu m-ai urmărit într-o trăsură!

Penthurst îi aruncă lui Sarah o privire directă care o făcu să o întindă numaidecât de-acolo. Când rămaseră singuri, o întrebă:

– Ce este locul acesta?

– O școală.

Se uită la fațada clădirii.

– Pentru fete? Le tot văd chipurile la ferestre.

– E firesc să le atragi atenția. Mă îndoiesc că au mai văzut vreodată un cal atât de frumos.

– Atunci, să ne plimbăm, pentru ca prezența mea să nu interfereze cu lecțiile lor.

Se plimbară încet pe stradă. Era o zonă rezidențială, aflată nu departe de Hanover Square. Fără îndoială că vreo văduvă fondase o școală în casa ei, așa cum se întâmpla deseori.

– De ce vizitezi o școală pentru fete, Lydia?

Ea se gândi atât de mult la cum să îi răspundă, încât el începu să se îndoiască că avea să o facă.

– Nu este o școală obișnuită, spuse ea.

– Nu mă surprinde. Dacă ai vizitat-o tu, am presupus din start că era neobişnuită.

– Fetele sunt tinere. Cea mai mică are unsprezece ani, iar cea mai mare cincisprezece. Femeile care deţin casa şi conduc şcoala le-au găsit pe toate în bordeluri. Le răscumpără libertatea şi le aduc aici şi le educă, pentru a putea avea parte de o altă viaţă. O spusese dintr-o singură frază lungă şi agitată.

– Foarte amabil din partea lor.

– Nu eşti nici măcar şocat? Sunt *fetiţe*. Am refuzat să cred aşa ceva. Apoi am aflat că era adevărat, spre groaza mea. Şi nimeni nu îi provoacă la duel pe gentlemenii care le abuzează. Bărbaţii aceia se întorc la cluburile, moşiile şi pământurile lor fără să fie pedepsiţi. Deveni tot mai furioasă, cu fiecare cuvânt rostit.

Era genul de depravare despre care bărbaţii sperau ca mamele, soţiile şi surorile lor să nu afle niciodată.

– Nu ştii sigur că sunt toţi gentlemeni, Lydia.

– Chiar aşa? Proprietarul unui astfel de loc mi-a spus că cele tinere sunt foarte, dar foarte scumpe.

El îi luă mâna. I-o ridică şi i-o sărută, apoi o ţinu aşa.

– Dacă ar fi după mine, ar fi spânzuraţi. Însă, în momentul de faţă, mă întreb cum de ai ajuns să vorbeşti cu proprietarul unui astfel de bordel. Ba nu, nu-mi spune, te rog! Bănuiesc că ai făcut cea mai ieşită din comun vizită matinală pe care a făcut-o vreodată fiica unui gentleman.

– Trebuia să aflu dacă era adevărat, nu-i aşa?

– Bănuiesc că *tu* trebuia să o faci, da. Se răsuciră şi o porniră înapoi de unde plecaseră. Trebuie să îţi mărturisesc ceva. V-am văzut pe tine şi pe Sarah în parc. Am crezut că v-aţi dus acolo ca să poată privi miliţia. Imaginează-ţi ce surprins am fost când nu v-aţi întors acasă după aceea, ci v-aţi dus la o casă de amanet din Strand. Sper că orice i-ai fi dat bărbatului aceluia să nu fi avut o valoare mare sau sentimentală.

– Nu. Îi aruncă o privire foarte tăioasă. M-ai urmărit.

– Da. Dar nu mă întreba cum de am îndrăznit așa ceva. Un soț nu are cum să nu fie curios când soția lui se plimbă prin tot orașul, deși are la dispoziție trăsuri și cai.

– Nu mă înfurie că ai îndrăznit astfel de lucruri. Mă înfurie că mă aflu într-o situație în care cineva are dreptul să îndrăznească astfel de lucruri.

Mai bine evita acest subiect, deși bănuia că aveau să îl discute frecvent în anii care urmau.

Făcu un semn spre școală.

– Le-ai dat banii primiți de la casa de amanet? Pentru asta voiai să ai bani proprii?

– E unul dintre lucruri. Te rog să nu îmi spui că o ducesă ar trebui să nu se murdărească cu astfel de instituții filantropice. Sunt doar copile și nu sunt răspunzătoare pentru trecuturile lor sordide.

– Nu îți voi spune.

Ajunseră înapoi la calul lui. Sarah rămase la două case distanță, ca să nu audă ce vorbeau.

– Ar fi trebuit să te întreb ce făceai cu profiturile de la jocurile de noroc. Nici măcar nu m-am întrebat, Lydia. Am presupus doar că le cheltuiești așa cum fac femeile.

– La început, am economisit câte ceva pentru o călătorie pe continent, după ce avea să se sfârșească războiul. Întrucât părea că războiul nu se va sfârși niciodată, am găsit alte feluri în care să cheltuiesc banii.

– Cu mărinimie. Te-am judecat greșit. Iartă-mă! Dar... de ce nu ai spus nimănui? Faci un lucru bun, nu ai nimic de ascuns.

– Nu am ținut ascuns, ca atare, doar că am păstrat pentru mine. Era singurul lucru pe care îl făceam fără nici un ajutor și îmi plăcea sentimentul pe care mi-l crea.

– Cam ca atunci când încaleci și călărești singur un cal pentru prima dată.

– Da, cam așa. Chiar înțelegi!

Nu întru totul. Şi bineînţeles că majoritatea femeilor nu încălecau singure.

– Vorbeşti la trecut, Lydia. Nu trebuie să te opreşti. Poţi face mult mai multe pentru ele acum, dacă vrei.

– Dacă te oferi să contribui cu o sumă mai mare, va trebui să accept. Totuşi, o parte din bucuria mea s-a sfârşit. Ştiam asta când am venit astăzi aici. Chiar dacă mi-ai permite să mă întorc la mesele de joc, nu va mai fi niciodată ca la început.

– Nu credeam că mă voi simţi vreodată vinovat pentru că am făcut dintr-o femeie ducesă, dar tu eşti foarte aproape să îmi invoci o astfel de reacţie, Lydia.

Ea îşi înclină capul pe spate şi îl privi gânditoare.

– Cât de vinovat te simţi?

– Ce vrei să spui?

– Vinovat cât pentru o mie de lire? Două mii? Ar fi asigurate dacă ar dispune de bani în bancă şi un venit regulat.

– Cred că ne putem ocupa de asta. Nu schimbă faptul că ţi-ai pierdut spiritul de independenţă care conta pentru tine.

– Trebuie să mă maturizez şi să accept în cele din urmă destinul de femeie. Întrucât al meu este luxos, ar fi păcat să mă plâng. Însă, înainte să îmi pun toate cătuşele unei femei, trebuie să ştiu ceva. Doar pentru mine. Nu are nimic de-a face cu tine. Va trebui însă să călătoresc, deoarece nu cred că răspunsurile pe care le caut se găsesc aici.

Cum de ajunseseră de la acţiunile ei filantropice la faptul că voia să plece de lângă el?

– Unde se găsesc?

– Cred că în Hampshire.

Se simţi nespus de uşurat. Aproape că se aşteptase să o audă spunând America sau Rusia. După care se îngrijoră puţin. Poate că întrebările nu aveau deloc legătură cu el, dar asta nu însemna că nici răspunsurile nu aveau.

Era vorba despre Lakewood. Era convins de asta. O simţea. Blestemă că aşteptase atât de mult până să ceară lista din buzunarul lui. Nu ar fi trebuit să permită ca îngrijorarea lui sentimentală pentru reputaţia lui Lakewood să îi compromită explicarea duelului sau descoperirea întregului adevăr.

– Nu prea cred, Lydia. Poate vara viitoare.

– Te rog să te mai gândeşti. Vreau să mă duc acolo, la casa mătuşii mele. Trebuie să mă gândesc la unele lucruri şi acolo va fi cel mai bun loc în care aş putea să fac asta cu sinceritate. Reuşi să pară neajutorată şi imploratoare, şi aprigă, şi promiţătoare, toate la un loc. Dacă nu ar fi ţinut la ea, nu ar fi avut nici un efect, dar ţinea la ea, aşa că începu să cedeze.

Totuşi, nu îi plăcea. Nu îi pica deloc bine să o ştie pe Lydia singură, într-o căsuţă, la jumătate de ţară distanţă. Propriul gând îl ajunse curând din urmă. Nu îi pica bine lui. Ar trebui să se gândească la ce avea să îi pice bine ei.

Calculă cam cât ar dura călătoria până acolo şi înapoi şi câte zile ar fi plecată. Cel puţin vreo două săptămâni. I se părea mult timp.

– Mai bine îmi dau permisiunea. Dacă nu o fac, vei găsi oricum o cale să te duci. Însă trebuie să o iei pe Sarah, şi vizitiul trebuie să rămână în apropiere.

Îl captivă expresia ei mulţumită. Se aplecă şi o sărută, gândindu-se că dreptul soţului de a-i spune femeii ce să facă nu prea valora cine ştie ce în realitate.

Din casă se auzi o ovaţie înăbuşită, piţigăiată. Se uită spre clădire. Chipuri fantomatice apărură în spatele geamurilor vălurite de la ferestre. Câteva dintre ferestre se deschiseră şi îşi făcură apariţia nişte mânuţe care aplaudau.

Lydia se uită în spate, la cele care ovaţionau, şi râse.

– Am fost indiscreţi. Deci ce zici: o luăm eu şi Sarah călare până acasă, şi tu pe jos, sau crezi că putem închiria o trăsură prin apropiere?

capitolul 18

Lydia se holbă la căsuță, în timp ce vizitiul ducea cuferele înăuntru. Sarah intrase deja, să evalueze locuința.

Se întrebă dacă nu cumva greșise că venise aici. Chiar și acum, fără să vadă măcar o odaie sau să se plimbe pe vreo stradă, o năpădea nostalgia. Ba mai rău, curgea dintr-un nor pe care îl cunoștea bine și de a cărui putere crezuse că scăpase în sfârșit.

Vizitiul se apropie de ea.

– Am dus niște lemne și apă înăuntru. Îmi voi închiria o odaie la hanul pe lângă care am trecut în satul care se află mai în urmă cu câțiva kilometri, doamnă. Voi veni în fiecare dimineață, să văd dacă aveți nevoie de trăsură în ziua aia.

– Nu voi avea nevoie de ea mâine.

– O să vin oricum, doamnă. Așa mi-a poruncit ducele.

Se întoarse la trăsură. Sarah își făcu apariția în ușă.

– Mereu mi s-a părut o căsuță fermecătoare, milady. Îmi place cum e construită bucătăria în spate, așa că nu va trebui să aduc mâncare dintr-o dependință.

Lydia intră în casă și aștepta ca norul să se prăbușească peste ea.

Nu se întâmplă așa. Simțindu-se ușurată și încurajată, se plimbă prin odăile pe care le împărțise cu mătușa Amelia în acele luni. Venise într-o misiune de consolare, să îi țină companie proaspetei văduve încă foarte îndurerate, dar știuse și că mătușa ei avea să fie prea absorbită de sine, ca să îi acorde prea multă atenție. Și sperase, așa cum spera orice tânără, că tânărul care îi furase inima avea să își facă apariția la ușă.

Îi dăduse de înțeles că s-ar putea să o facă. Lakewood avea o proprietate mică undeva prin apropiere. Un petic de pământ cât un timbru, îi spusese el, referindu-se la mărimea foarte mică a acestuia. Moștenise un titlu, dar nu și cine știe ce moșii. Mereu i se păruse că gestionase situația cu o eleganță impresionantă. Nu se arătase

niciodată invidios pe fratele ei, nici indignat de propriul ghinion.

Sarah o zbughi spre partea din spate a casei. În curând, casa răsună de sunetul oalelor şi tigăilor. Lydia se duse după ea şi o găsi rearanjând bucătăria după placul ei.

– Le voi pune pe toate la loc înainte să plecăm, îi explică Sarah. Pentru mine nu are logică să ţinem oalele acolo.

Lydia privi pe fereastră, spre grădină. Se văzu pe sine acolo, plimbându-se cu Lakewood, râzând.

Simţi cum o cuprinde cineva cu braţul. Sarah îşi puse capul pe al ei şi privi şi ea pe fereastră.

– Sper că nu ai venit aici ca să fii din nou tristă, Deea.

– Nu asta am intenţionat.

– N-ai zis mai nimic despre asta, dar ştiam că sperai. Cine n-ar fi făcut-o? Toate plimbările alea împreună. Te-a vizitat îndeajuns de des ca să îţi dea speranţe.

O vizitase de prea multe ori, dacă nu plănuia să îi îndeplinească acele speranţe. Poate că voise să o facă. Dacă nu ar fi fost duelul, poate că ar fi fugit cu un alt bărbat, cu două primăveri în urmă. Doar Southwaite nu ar fi reacţionat prea bine dacă Lakewood i-ar fi făcut o ofertă pentru mâna ei. Pe lângă averea lui redusă, Emma îi spusese şi că, pe atunci, pretinsese că avea să o iubească mereu pe Cassandra.

Se smulse din mijlocul amintirilor.

– Te voi ajuta să depozităm alimentele pe care le-am adus, după care poţi coace o plăcintă.

O oră mai târziu, în timp ce Lydia tăia mere şi Sarah amesteca aluat de foi, Sarah întrerupse pacea tăcută a camaraderiei lor.

– Îl cheamă Jonathan Peace[1]. Pe soldatul meu civil. Peace, cu *ea*.

– Ce nume frumos!

[1] Pace

– A crescut în Kent, ca mine, dar nu pe coastă.

– S-ar părea că ați vorbit.

Sarah se îmbujoră.

– Are grijă de cai la White Swan, și mai vine din când în când. Nu mi-am neglijat datoriile, nici...

– Nu am crezut că ai fi făcut-o, Sarah. Bărbatul e la fel de frumos precum îi e zâmbetul?

– Așa cred. Vrea să îmi facă curte cum se cuvine. I-am spus că îți voi cere permisiunea.

– Nu ai nevoie de permisiunea nimănui ca să accepți atenția pe care ți-o acordă un bărbat, Sarah. Îi voi spune menajerei să îi dea voie să te aștepte în salonul servitorilor și să nu obiecteze dacă ieși din casă cu el.

Sarah apăsă aluatul în tigaie.

– Trebuie să tai merele alea mai groase, sau se vor terciui.

Lydia încercă să taie feliile mai groase.

– Mă bucur că un bărbat cumsecade care ți se pare atrăgător vrea să îți facă curte, Sarah. Mă bucur pentru tine.

Sarah se apucă să răzuiască zahăr de pe conul mic pe care îl aduseseră.

– Și eu mă bucur pentru tine. Îi pot spune asta Deei, dar nu s-ar cuveni să îi spun asta stăpânei mele, ducesa.

– Te bucuri? De ce?

– Datorită ducelui, bineînțeles. Te place mai mult decât sunt nevoiți bărbații ca el să își placă soțiile. Se vede când te privește.

Chiar o plăcea? Oare faptul că se simțeau tot mai bine unul cu celălalt însemna mai mult decât că erau doi oameni care se obișnuiau cu inevitabilul? Oare era mai mult decât rezultatul intimităților fizice ale căsniciei?

Lăsă din mână cuțitul și se șterse pe mâini. Sarah începu să așeze feliile de măr în aluat.

Lydia se duse în salon și își luă sacoul scurt dintr-un cuier.

– Mă duc să iau o gură de aer în grădină, Sarah. Mă întorc repede.

Ieşi pe uşa dinspre grădină şi se uită la priveliştile cunoscute. Mătuşa ei nu mai fusese acolo de câteva luni, dar îngrijitorul întreţinuse bine proprietatea. Văzu banca din piatră de la capătul îndepărtat al cărării centrale. Vara, tufele o ascundeau de casă, dar frunzele acelea erau acum căzute la pământ, galbene şi uscate.

Putea s-o facă. Nu mai era fata aceea îndrăgostită. Avea să învingă teama şi tristeţea. Nu avea să se mai ascundă în norul acela niciodată. În primul rând, pentru că nu prea se vede mare lucru dintr-un nor. Poate că tocmai asta o atrăsese la el.

Se îndreptă cu paşi mari spre bancă, şi înspre trecut.

Casa de licitaţii Fairbourne devenise celebră pentru vizionările ei anticipate. La cea de acum se îngrămădeau o mulţime de persoane de vază. Penthurst participa fără ducesa lui. După ce băuse un vin bun cu prim-ministrul şi scotocise printre cărţi alături de prinţ, aruncă o privire critică asupra tablourilor.

Evenimentul îl distrăgea de la gândurile care îi treceau prin minte la momentul acela. Îşi petrecuse ultima săptămână căutându-i pe bărbaţii de pe lista pe care o primise de la Oficiul pentru Război. Cu toţii erau bănuiţi că îşi cumpăraseră influenţa care le adusese o funcţie. Cinci dintre ei recunoscuseră în faţa lui că îi plătiseră lui Lakewood ca să aranjeze să primească recomandarea unui conte sau a unui duce. Se părea că Lakewood nu se limitase doar la cercul lor de prieteni.

În afară de confirmarea faptului că planul fusese mai amplu decât se bănuise, nu prea obţinuse alte informaţii. O femeie mai fusese văzută de câteva ori, dar posibil să fi fost amanta de atunci a lui Lakewood. Poate că acesta îi jurase o dragoste neîmpărtăşită Cassandrei, dar se ţinuse mereu şi după altele.

Deci scandalul care îl ameninţa ar fi fost mai amplu decât ştiuse Penthurst în dimineaţa în care se ţinuse duelul. Îndeajuns de amplu încât să ducă la o disperare care să îl facă pe un bărbat să îşi plănuiască moartea?

Southwaite și Emma îl găsiră holbându-se la un peisaj, în timp ce analiza din nou toate lucrurile.

– Păreai atât de interesat de tabloul acela de Van Ruisdael, încât Emma s-a simțit obligată să vină să te îndemne să licitezi pentru el, zise Southwaite.

– Nu intenționez să îndemn deloc, spuse ea. Este datoria domnului Fairbourne, nu a mea. Aruncă o privire spre fratele ei, care părea să se bucure cam prea tare de petrecere și să își neglijeze datoria pe care tocmai o descrisese.

– Pari frumoasă și fericită, Lady Southwaite. Era adevărat. Emma nu era o femeie foarte frumoasă, dar avusese mereu ceva captivant, iar acum, că era însărcinată, calitatea aceea indescriptibilă se accentuase.

– Asta deoarece sunt ușurată că vizionarea aceasta este un succes. Vei participa la licitație mâine?

– Așa cred. Mă va ține ocupat câteva ore, acum că sunt iarăși celibatar.

Southwaite râse. Emma, nu. Se uită în cealaltă parte a sălii de expoziție mari, unde Cassandra sporovăia cu Kendale și soția lui, Marielle.

– Te rog să îmi spui adevărul. Lydia a plecat din oraș ca să ne evite în seara aceasta fără să fie vădit nepoliticoasă? Ar fi o lovitură îngrozitoare pentru mine și Cassandra dacă așa ar sta lucrurile, iar dacă am jignit-o, trebuie să ne răscumpărăm greșeala.

– Nu știu ce s-a spus între voi, dar nu cred că s-a simțit jignită. Nu lipsește din oraș ca să evite această invitație, sau pe voi, sunt sigur de asta.

– Mai degrabă lipsește ca să îl evite pe el, glumi Southwaite, arătând cu degetul mare înspre Penthurst.

– Sunt sigură că nu este adevărat, zise Emma.

El nu mai era sigur de prea multe în ceea ce o privea pe Lydia. Îi scrisese de două ori: scrisori scurte, goale, care ar fi putut fi trimise de o cunoștință aflată în trecere.

Kendale, Ambury și soțiile lor li se alăturară. Doamnele se desprinseră de grup ca să studieze bijuteriile.

– Te bucuri de viaţa de sihastru? întrebă Ambury.

– Are beneficii neaşteptate. De exemplu, mă familiarizez din nou cu mătuşa mea. Mă caută oriunde m-aş ascunde şi îmi umple capul cu bârfe.

– Sunt convins că ai avut mult timp la dispoziţie şi pentru lectură, seara. Mereu face bine să ne antrenăm mintea, spuse Ambury.

– Şi o pauză de la celălalt fel de antrenament cu care te-ai desfătat poate fi revigorantă, spuse Southwaite. Sau cel puţin aşa mi s-a spus.

– Cam devreme pentru asta, aş zice eu, spuse Kendale. Cam devreme şi să fiţi despărţiţi, pentru oricât de puţin timp. Te-a epuizat, cum zice Southwaite, Penthurst? Sau v-aţi certat?

Southwaite îşi plecă capul în piept şi îl clătină, lent, năucit. Ambury îl apucă strâns pe Kendale de umăr şi se aplecă înspre el.

– Southwaite glumea. Şi nu ne întrebăm despre celălalt lucru.

– Adică despre certurile cu soţiile?

– Da, despre certuri.

Kendale îşi drese vocea.

– Iartă-mă!

– Nu ne-am certat, spuse Penthurst.

– Bineînţeles că nu, spuse Ambury. Kendale e singurul care s-a întrebat asta.

– Singurul, repetă şi Southwaite.

– Ştie că trebuie să înceapă o tură lungă de făcut şi primit vizite şi s-a dus la ţară să se odihnească înainte să îşi demareze îndatoririle cu pricina, spuse el dintr-odată, explicaţia părând aproape rezonabilă.

Când fusese de acord ca Lydia să plece la Hampshire, nu se gândise deloc cât de ciudat avea să li se pară altora faptul că pleca la atât de scurt timp după nuntă. Dacă până şi prietenilor lui li se părea ciudat, probabil că toţi ceilalţi din încăpere depănau tot felul de presupuneri deloc măgulitoare.

– Probabil că a fost înțelept din partea ei, zise Ambury. Să se odihnească, vreau să zic.

– Deci nu ea te-a epuizat pe tine. Ci tu ai epuizat-o pe *ea*, zise Kendale.

Ambury își azvârli mâinile în aer.

– Pe toți dumnezeii, vrei să gândești...

– De data asta, eu sunt cel care glumește. Penthurst vede umorul din asta, chiar dacă tu, nu.

Chiar se prinsese de glumă, dar nu de cea pe care intenționase Kendale să o facă. Avusese foarte mare grijă să nu o epuizeze, cum zisese Kendale. Lydia era o femeie pasională, dar, la urma urmei nu se căsătoriseră din dragoste. Nu fusese *el* marea dragoste a vieții ei.

Și totuși, nopțile de când plecase fuseseră chinuitoare. În mod normal, perioadele de abstinență nu i se păreau greu de îndurat. Dar aceasta îl scotea din minți. Nici nu își dorea doar eliberare. O voia pe ea.

Cassandra îi făcu semn lui Ambury să i se alăture în secțiunea cu bijuterii.

– Oh-oh, bombăni acesta. Mă va costa scump. Vino cu mine, Southwaite, și ia-ți soția de acolo, ca să nu o convingă pe Cassandra să liciteze pentru jumătate din articolele din vitrina aia.

Se îndepărtară, iar el rămase să își bea vinul doar cu Kendale.

– Ți-e dor de ea? întrebă Kendale.

O altă întrebare pe care bărbații și-o adresau unii altora doar dacă erau cei mai buni prieteni, iar el și Kendale nu erau. Dar, pe de altă parte, Kendale avea și mai puțină finețe când vorbea despre femei, decât în alte domenii de conversație.

Kendale privi la doamnele aplecate peste vitrina cu bijuterii, îndeosebi la soția lui mlădioasă și elegantă. Din privirea lui se înțelegea cum ar fi răspuns el la întrebarea aceea.

– Da, Kendale. Mi-e dor de ea.

*

Vizionarea anticipată era pe sfârşite când Penthurst îl văzu pe Ambury stând singur. Se duse spre el.

– Ar mai fi un lucru mărunt cu care m-ai putea ajuta în investigaţiile mele referitoare la activităţile lui Lakewood.

– Pe cine vrei să găsesc?

– Pe nimeni. Am nevoie doar de informaţii.

– Spune-mi despre ce e vorba. Dacă pot fi descoperite, le voi afla.

– Se pot obţine cel mai bine de la o singură persoană. De la tine.

Ambury se holbă la el.

– La naiba!

– L-ai cunoscut cel mai bine, Ambury.

– Ba pe naiba!

– Atunci cel mai mult timp.

– La naiba.

– Dacă ai prefera să nu...

– Ba nu. Mai bine să afli de la mine.

Era ca şi cum ar fi spus: „Să nu le mai dăm şi altora de ştire despre cât de ticălos era. Poate că încă vom reuşi să salvăm ceva din bunul lui nume."

Ieşiră în grădină, pentru mai multă intimitate. Seara se răcise îndeajuns încât să li se vadă aburii respiraţiei.

– Ce vrei să ştii?

– A avut vreodată o amantă roşcată?

– Vrei să ştii despre amantele lui?

– Doar despre cele roşcate.

Ambury se gândi puţin.

– Nu avea amante ca atare. Nu genul pe care să le prezinte prietenilor. Bineînţeles, a avut femei. Îl mai vedeam uneori cu câte una. Cu vreo cinci ani în urmă l-am văzut în oraş cu o femeie cu părul mai mult castaniu decât roşcat. Era izbitor de frumoasă, aşa că m-am uitat mai bine. Dar nu avem de unde să ştim dacă chiar i-a fost amantă.

Nu era cine ştie ce. Se putea nici măcar să nu fi fost aceeaşi femeie pe care o văzuseră Greenly şi ceilalţi. Multe femei aveau părul roşcat.

– Spune-mi despre moşia lui.

Ambury râse.

– Ştii că a moştenit foarte puţine.

– Atât de puţine, că nu a vorbit niciodată despre asta. De aceea te întreb.

– Îl irita că nu avea avere. Trebuie să îi fi fost greu, mai ales că tu şi Southwaite îi eraţi prieteni. Pe mine măcar m-a ţinut tatăl meu sărac o vreme.

– Poate că aşa şi-a justificat faptul că se folosea de noi. Noi aveam atât de mult, el avea atât de puţin, cu siguranţă că nu aveam să ne supărăm dacă se servea cu câteva lire, în timp ce noi îl ajutam fără să ştim măcar că o făceam.

– Mai degrabă s-a bizuit pe faptul că nu aveam să descoperim ce făcea şi era pregătit să ne piardă ca prieteni în caz că aflam.

Ambury părea mai înverşunat decât se simţea Penthurst, dar, pe de altă parte, dezamăgirea încă era proaspătă în cazul lui Ambury.

– Bineînţeles, mereu a sperat să încheie o căsătorie bună, zise Ambury. După treaba aceea cu Cassandra, şansele să se întâmple asta au scăzut.

– Avea datorii?

– Mai puţine decât ai crede. Lipsa aşteptărilor a însemnat lipsă de credit.

– Totuşi, avea ceva proprietăţi. Îmi amintesc că a vorbit o dată despre asta, în treacăt.

– Câteva ferme din Derbyshire, care l-au ajutat să îşi permită lavaliere şi brandy. Putea să ducă o viaţă aparent elegantă din chiriile cu pricina, dar trebuia să îşi calculeze fiecare şiling.

– Când era beat, obişnuia să glumească despre conacul lui. La cum vorbea despre el, mi-am dat seama că nu era cine ştie ce conac. Şi acesta era tot în Derbyshire?

– Te referi la Dunner Park. Ambury chicoti. Îl cunoşteam deja de doi ani până mi-am dat seama că numele era de fapt o glumă. Nu cred că Dunner Park, oricât de mare şi indiferent în ce stare era, se afla acolo. Cred că în Hampshire. Avea un petic de proprietate şi se mai ducea din când în când pe acolo. Să fi fost vreo douăzeci de hectare.

Cassandra veni chiar atunci şi îl luă pe Ambury de acolo. Penthurst ieşi în stradă, printre oaspeţii care încă erau acolo. În aparenţă, nu primise prea multe informaţii de la Ambury. Aflase câteva date în plus despre lipsa de avere a lui Lakewood, dar cam atât.

Dacă nu punea la socoteală informaţia despre „Dunner Park". Aceasta îi confirmase că Lydia se dusese la Hampshire ca să găsească răspunsuri la întrebări în legătură cu Lakewood, care avusese un conac acolo.

– Ei bine, ce ciudat, spuse Lydia când citi scrisoarea pe care o primise prin poştă de la Londra. Îţi aminteşti că îţi ziceam că nu îmi găsesc cufărul? Am căutat peste tot. În pod, în pivniţă şi în fiecare încăpere. Dispăruse. I-am scris mătuşii Amelia să o întreb ce s-a întâmplat cu el.

– L-a trimis înapoi în oraş, când şi-a dat seama că nu aveai să te mai întorci?

– Uite ce mi-a scris: „I-am spus bărbatului să îl pună în hambar, cu celelalte lucruri, ca să nu îmi stea în cale". Se uită la Sarah. Ce alte lucruri? Ce bărbat? Îngrijitorul?

– Ce hambar? Nu este nici un hambar aici.

– Poate că se referea la adăpostul pentru trăsură. Să mergem să vedem.

Traversară grădina spre poarta din spate. Lydia aruncă o privire la banca din piatră când trecură pe lângă ea. Acum putea să se aşeze pe ea fără să fie copleşită de nostalgie. Prin efort şi voinţă, alungase toate stafiile din casă şi grădină.

Celelalte încă aşteptau. Potecile pe care se plimbaseră îndelung, sărutul de sub copacul din Forest of Bere, cuvintele lui deopotrivă ambigue şi incriminatoare. În ziua următoare avea să înceapă să analizeze cu sinceritate părţile cele mai dificile.

Adăpostul pentru trăsură se afla într-o parte a zidului din fundul grădinii, cam la treizeci de metri mai în spate. Nu se vedeau trăsuri de-a lungul peretelui. Nici un cal nu mânca fân în boxele îngrădite aflate de cealaltă parte.

Îl străbătu prin centru, căutând cufărul. În cea de-a treia boxă pentru cai găsi o grămăjoară de piese de mobilier. Le recunoscu pe câteva care se aflaseră cândva în casă. Se uită de jur împrejurul grămezii şi prin ea.

– Ajută-mă. Cred că îl văd.

Împreună cu Sarah, dădură la o parte măsuţe şi scaune. Sub toate acestea se afla cufărul ei.

– Probabil că mobilierul acesta îi aminteşte mătuşii de soţul ei şi a spus să fie scos din casă. Cât timp s-a ocupat un bărbat de asta, probabil că mătuşa s-a hotărât să mute şi cufărul. Lydia se ghemui şi examină încuietorile cufărului. Nu îl încuiase niciodată. Ridică repede capacul.

Deasupra de tot erau haine. Sarah scutură fiecare articol şi îl ridică la vedere.

– Ia ce vrei din ele, iar pe celelalte vinde-le şi păstrează banii, spuse Lydia în timp ce dădea la o parte câteva cărţi.

– Eşti sigură? Rochia asta...

– Sunt foarte sigură.

Stivui cărţile pe pardoseala grajdului. Scoase o păpuşă despre care uitase că o luase la ea. Nu îşi amintea de ce o adusese. Nu era o copilă în timpul vizitei cu pricina şi renunţase de mult la păpuşi.

Urmară alte câteva lucruri. O cutiuţă cu bijuterii, simple, dar care fuseseră preferatele ei şi despre care ajunsese la concluzia că se pierduseră. Partitura unui

cântec pe care încerca să îl învețe. Un caiet de schițe. Se stăpâni să nu îl răsfoiască, deoarece știa ce conținea.

Știu cu mult înainte să ajungă la fundul cufărului că manuscrisul nu era acolo.

Se lăsă pe genunchi și studie conținutul cufărului. Știa că nu luase manuscrisul cu ea la Londra, dar căutase oricum și în apartamentul ei din casa fratelui ei, ca să se asigure că memoria ei imprecisă era corectă. Pusese romanul în cufărul acesta și acum dispăruse. Deci cel mai probabil că Trilby chiar îl avea. Sperase că poate nu era totuși la el.

Așeză cărțile și restul lucrurilor înapoi în cufăr.

– Ia hainele, dacă vrei. Trebuie să îi scriu din nou mătușii.

Trebuia să afle numele bărbatului care mutase cufărul și dacă mai avusese cineva acces la conținutul lui după ce ea se întorsese la Londra.

Peste două dimineți, Penthurst lua micul dejun împreună cu mătușa lui. Aceasta se asigura că el avea să regrete.

– Toată lumea vorbește despre absența ei din oraș. Este foarte ciudat că i-ai permis să plece. Trebuie să o faci să se întoarcă, sau oamenii vor începe să creadă că ești genul acela de bărbat care îi face pe plac soției până la imbecilitate. Își înfipse dinții într-o prăjitură, cu o hotărâre care sugera că prăjitura avea să sufere ceea ce credea ea că merita Lydia: o dojană bună.

– Mă îndoiesc că asta îmi va afecta cât de puțin reputația, zise el.

– Tipic bărbaților să creadă una ca asta. Li se spune într-un anume fel bărbaților care se lasă ca Samson slăbiți de o femeie.

– Da? Lămurește-mă! Își ridică privirea din ziar și se prefăcu curios.

Ea se îmbujoră.

– Ar fi o vulgaritate din partea mea să le repet. Sunt cuvinte foarte grosolane. Nu se pot repeta într-o companie cuviincioasă.

– Şi totuşi, tu le ştii, iar eu nu. Bănuiesc că asta înseamnă că am o companie mai cuviincioasă decât a ta. Se întoarse la ziarul lui.

De partea cealaltă a mesei se auziră plescăituri din limbă şi bolboroseli.

Majordomul aduse scrisorile sosite cu prima cursă a poştei în salonul în care se servea micul dejun. Teancul mare de scrisori adresate lui Rosalyn avea să o ţină ocupată vreme îndelungată. Teancul de scrisori al lui Penthurst, de dimensiuni mai reduse, prevestea o săptămână de întâlniri private, în timp ce guvernul lua în calcul câteva propuneri secrete din Franţa de a începe negocierile pentru a pune capăt războiului. Nu doar nişte miniştri îi scriseseră, deşi numărul celor care doreau să discute între patru ochi cu el era interesant. Două întâlniri cu funcţionari de la trezorerie. Trei membri ai parlamentului solicitaseră de asemenea audienţe. Presupuse că exista o controversă, şi majoritatea scrisorilor fuseseră trimise de bărbaţi care voiau ca el să îşi exercite influenţa, nu să ofere informaţii utile.

La fundul teancului îl aştepta o scrisoare diferită. Groasă, şi cu un scris pe care nu îl recunoscu imediat, fusese expediată din Londra în după-amiaza trecută. O puse deoparte şi le citi pe celelalte gândindu-se care solicitări le putea refuza.

– Măcar ţi-a scris? întrebă Rosalyn în timp ce se prefăcea a fi distrasă de propria corespondenţă.

– Am primit o scrisoare ieri după-amiază. Sunt sigur că nu te aştepţi să scrie de două ori în decurs de douăzeci şi patru de ore.

– Cred că pot să ghicesc ce s-a întâmplat şi cred că nu gestionezi potrivit situaţia. Vocea îi era plină de o înţelegere compătimitoare. Servitoarea ei nu prea poate să o sfătuiască. Are nevoie să vorbească cu o femeie mai

în vârstă, cu experiență în astfel de lucruri. De exemplu, cu mătușa ei, Amelia.

În cele din urmă își dădu seama de ciudățenia noului ei ton și a cuvintelor ei. Lăsă la o parte scrisoarea. Își sprijini bărbia în mână.

– Ce crezi tu că s-a întâmplat?

– Doar nu te aștepți să vorbesc despre asta.

– Ba mă aștept să o faci. Sunt foarte curios. Instinctele tale sunt deseori lămuritoare.

Ea începu să se agite și refuză să îi răspundă. El doar aștepta. Ea își făcu curaj și spuse cu o expresie și o voce ferme.

– Ai șocat-o, bineînțeles. Toată lumea crede asta. Fostele tale amante te-au stricat și ai devenit prea... ambițios cu ea.

– Vrei să zici în pat.

Francheța lui o îngrozi atât de tare, încât el se întrebă într-o doară dacă avea oare sărurile la ea, în caz că avea nevoie de ele.

– Când spui „prea ambițios", te referi că am obligat-o să...

– Nu trebuie să îmi spui ce-ai obligat-o să facă, mulțumescu-ți. Sunt convinsă că dacă îi scrii, îți ceri iertare și îi promiți că vei păstra astfel de vulgarități doar pentru femeile care sunt plătite să le tolereze, Lydia se va întoarce, și totul va fi bine.

– Și toată lumea crede că de aceea s-a dus Lydia la țară?

– Bineînțeles. Altminteri, de ce i-ai permite să plece?

El se întoarse la mâncarea lui.

– Îmi pare foarte rău că ea nu a luat parte la această conversație, Rosalyn.

– Fără îndoială. Așa nu ar mai trebui să deschizi chiar tu subiectul. Și totuși, trebuie să o faci.

– Promit că o voi face. Cu detalii. Scrisoarea aceea ciudată îi atrase din nou privirea. În timp ce continua să și-o imagineze pe Lydia râzând când avea să îi descrie

acest mic dejun neobișnuit cu Rosalyn, o ridică și rupse sigiliul.

Două pagini căzură din ea. Una fusese ruptă dintr-un fel de agendă sau jurnal. Recunoscu scrisul Lydiei. Nedumerit, citi cu atenție cuvintele. Era o listă cu corăbii.

Ridică cealaltă foaie. Îi scrisese nimeni altul decât Algernon Trilby.

Excelența Voastră,

După cum vedeți, atât reputația dumneavoastră, cât și a ducesei sunt în mare pericol. M-a amânat în mod repetat în ceea ce privește despăgubirea corectă pentru timpul investit și deranjul survenit pentru a face rost de documentele din care face parte pagina inclusă. Ultima sa încercare de a face asta s-a soldat cu o sumă de tot râsul. Sunt convins că veți înțelege gravitatea situației mai mult decât pare a o face dumneaei, și că veți dori să rezolvăm și să lăsăm în urma noastră această chestiune.

Citi din nou ambele pagini, din ce în ce mai negru la față. Două gânduri reușiră să supraviețuiască atacului de furie. Primul fu că îi părea rău că nu mersese până la capăt cu duelul la care îl provocase pe Trilby. Al doilea era că acum știa ce naiba căutase Lydia în Buxton. Nesuferitul acesta nu o curtase. O șantajase.

Își strânse toată corespondența și urcă cu pași mari în odăile lui, strigându-le servitorilor să îi pregătească armăsarul. La naiba cu întâlnirile cu miniștrii! Intenționa să îl găsească pe Trilby și să îl ciomăgească până îl lăsa fără simțire.

Marcus Trilby, artist, locuia într-un atelier situat într-o mansardă, plin de lumină, tablouri, miros de vopsea și cu un șezlong pe care stătea modelul lui, o fată de vreo cincisprezece ani, goală-pușcă. Ținea în mână o urnă spartă care se presupunea a simboliza inocența ei pierdută. Tabloul exploata la maximum urna, pentru

a oferi un context moral unei scene sentimentale şi erotice care părea că le-ar fi fost pe plac tipului de bărbaţi ce preferau fetele pe care şcoala Lydiei încerca să le salveze.

Părul blond şi faţa slabă îl făceau pe artist să semene întru câtva cu magicianul. Bărbatul se entuziasmă imediat ce citi cartea de vizită pe care o ţinea în mână.

– Oh! Vă rog, intraţi, Excelenţa Voastră! Ce-aş putea face pentru dumneavoastră?... Acoperă-te, Katy! Ăăă... sau poate Excelenţa Voastră ar prefera...

– Spuneţi-i fetei să plece, vă rog.

– Şterge-o, Katy! Ia-ţi hainele şi îmbracă-te în bucătărie! Trilby-artistul o izgoni pe copilă, după care îl pofti pe oaspetele lui să se aşeze pe acelaşi şezlong. Începu să scoată tablouri, aranjându-le la vedere. Sunt copleşit, Excelenţa Voastră. Să mă caute un colecţionar ca dumneavoastră... E ca un vis devenit realitate, mai ales după dezamăgirea cu Academia Regală. Aţi auzit despre arta mea de la un prieten? Dacă da, aş fi bucuros să ştiu de la cine, ca să îmi pot exprima recunoştinţa.

– Îmi pare rău că aţi înţeles greşit. Nu am venit aici ca să îmi măresc colecţia. Caut o rudă de-a dumneavoastră şi mi s-a spus că locuieşte aici. Domnul Algernon Trilby.

Se opri din agitaţie. Rămase în faţa tablourilor, dezamăgit.

– Algernon e vărul meu. Nu locuieşte aici propriu-zis. Ce-i drept, când vine în oraş, foloseşte o cameră liberă de-aici, dar aceasta nu este reşedinţa lui principală.

– O foloseşte acum?

– Tocmai a plecat, azi-dimineaţă. Mi-a zis că s-ar putea să se întoarcă peste o săptămână sau două.

La naiba! Scrisoarea primită de la şantajistul ăla mai că nu îi ardea buzunarul. Abia aşteptase să îl facă pe Algernon Trilby să o înghită, la propriu.

– Dacă aceasta nu este reşedinţa lui principală, unde locuieşte?

– La casa familiei lui. I-a parvenit la moartea tatălui lui. El și sora lui locuiesc acolo, deși, de curând, a tot venit în oraș. Face niște trucuri prostești cu cărțile de joc, iar doamnelor li se pare amuzant. S-a descurcat chiar bine de când l-am prezentat prima dată. Își privi tablourile și rosti ultima frază cu ranchiună.

– Mi-ar plăcea să îi scriu. Binevoiți să îmi dați adresa lui poștală?

– Bineînțeles. Totuși, s-ar putea ca acum să nu fie acolo. A zis că se duce la Brighton, la o petrecere pe care o dă o doamnă căreia îi plac trucurile lui. Mă aștept să dea un spectacol acolo înainte să se întoarcă acasă. Împinse la o parte câteva palete de culori, dând la iveală masa de dedesubt. Găsi o bucată de hârtie și un ciot de cretă colorată și începu să scrie. Se opri rapid și îl privi pe duce precaut. Ia spuneți, nu a dat de belele, nu-i așa?

– Credeți că ar putea fi așa?

– Chiar deloc. Mai scrise ceva, după care se opri din nou. Totuși, e ciudat ca un duce să vină să îl caute. Nu s-a descurcat chiar atât de bine. Și trucurile lui de magie... Unii bărbați le folosesc pentru câștiguri mârșave.

– Și el?

– Dacă ați venit aici deoarece credeți că o face, vă înșelați. Cred că a încercat, dar fiind cam neîndemânatic, a renunțat.

– Dar a încercat.

Trilby-artistul se îmbujoră.

– O dată sau de două ori, cred. Nu de mult a încercat din nou, dar a dat greș. Apoi s-a întors aici foarte dezamăgit de el însuși. M-am întrebat dacă nu cumva mințea, pentru că părea să aibă dintr-odată o sumă de bani frumușică.

– Toate acestea sunt foarte interesante, dar nu au legătură cu trucurile lui de magie.

Bărbatul așteptă să i se spună despre ce era vorba. Penthurst făcu semn spre birou.

– Adresa?

Bărbatul tresări şi îşi aminti ce începuse să facă. Scrise câteva cuvinte, împături bucata de hârtie astfel încât creta să nu se întindă şi i-o înmână.

– Îi voi scrie şi eu să îi spun că aţi trecut pe-aici.

– Vă rog să nu o faceţi. Aş prefera ca scrisoarea mea să fie o surpriză. Se ridică şi dădu să plece, dar se opri să cerceteze tablourile. Tehnica dumneavoastră îmi aminteşte de Claude. Poate că ar trebui să încercaţi să pictaţi şi peisaje.

– De Claude? Chiar credeţi asta?

– Categoric. Cel mai bun lucru la peisaje este că nu trebuie să plătiţi modele. Ceea ce îmi aminteşte, fata care a fost aici, pe viitor, mi-ar plăcea să îi cereţi mamei ei să o însoţească. Dacă mă voi întoarce vreodată să mă uit mai îndeaproape la lucrările dumneavoastră de artă, nu aş vrea să mai dau peste o situaţie care compromite pe cineva atât de tânăr şi, prin asociere, pe mine. În Franţa se cere să fie un tutore prezent.

– Da? Trilby îl urmă până la ieşire. Oh, da, categoric. Voi insista ca şi mama ei să fie de faţă. Aştept cu nerăbdare să mai veniţi şi voi încerca să pregătesc câteva peisaje pe care să le vedeţi.

Odată ajuns în stradă, desfăcu bucata de hârtie, ca să vadă unde avea să îl găsească pe pungaşul acela şantajist. Abia dacă observă primele două rânduri din adresă, deoarece ultimul cuvânt îi atrase cu desăvârşire atenţia. Casa familiei lui Algernon Trilby se afla în Hampshire.

capitolul 19

Totul părea diferit. Nu putea să nu observe asta zilnic. Ogoarele păreau mai mici, clădirile, mai puţin pitoreşti, lumina, mai puţin aurie şi cărările, mai puţin stâncoase.

Oare chiar cunoscuse ea un Hampshire mai frumos, sau mintea ei îi înfrumuseţase amintirile?

În timp ce urca potecuța ce ducea spre casa mătușii, îi trecu prin minte că, dacă Lakewood ar fi mers acum lângă ea și l-ar fi privit, posibil ca nici el să nu se fi potrivit cu amintirile ei. Oare și chipul lui supraviețuise într-o strălucire aurie? Poate că ar fi văzut defecte pe care nu le observase niciodată. Poate că ar avea urechile prea mari sau ochii prea apropiați. Dragostea ei de fetișcană îl transformase într-un Adonis, dar se îndoia că în realitate fusese chiar așa.

Bănuia că adevăratul Lakewood nu se compara nici pe departe cu Penthurst, de exemplu. Ducele nu avea nevoie de pasiunea nebună a unei fete, ca să devină mai mult decât era deja. Asta era adevărat în toate privințele, nu doar când venea vorba despre chip și aspect. Și dacă nu ar fi fost duce sau nobil, sau bogat, tot ar fi fost nemaipomenit. Acesta nu era un cuvânt pe care să i-l trezească amintirea lui Lakewood.

Pentru o persoană întreagă la minte, care cântărea lucrurile fără emoție, între cei doi bărbați nu putea exista competiție. Nici una. Doar că Lakewood deținea un singur avantaj față de duce. Exista posibilitatea ca el să o fi iubit pe Lydia Alfreton. Ceea ce putea să conteze foarte mult dacă te numeai Lydia Alfreton.

Oare chiar o iubise?

Venise aici bănuind că s-ar putea să nu fi fost așa. Încercă să își dea seama, în timp ce intră în căsuța mătușii, dacă nu cumva încă se întreba asta doar pentru că se putea ca răspunsul să o facă să se simtă ca o mare prostuță.

Auzi sunete din bucătărie. O strigă pe Sarah în timp ce își dădea jos jacheta și boneta.

– Am primit vreo scrisoare de la mătușa mea, Sarah?

Sarah nu răspunse. Curioasă, se duse în partea din spate a casei, să vadă dacă Sarah ieșise cumva în grădină.

Tresări, surprinsă, când intră în bucătărie. Ducele stătea lângă fereastră, în haine de călărie.

În clipa aceea de tresărire, în care dădu cu ochii de el, primi toate răspunsurile de care ar fi avut vreodată

nevoie. Bucuria din inima ei îi spuse adevărul. La fel şi freamătul trupului ei.

Adevărata întrebare, îşi dădu ea seama, nu era cine pe cine iubise în trecut, ci pe cine iubea ea acum.

Lydia tresări de parcă el ar fi ieşit dintr-o ascunzătoare ca s-o sperie. Apoi nu se mai mişcase deloc. Din felul în care îl cerceta, ai fi zis că era un străin.

Era frumoasă şi proaspătă. Părul i se revărsa pe umeri şi spate, iar pielea îi era îmbujorată de la plimbare. Mulţumirea pe care o simţea când o vedea îl uimea mai mult decât anticipase. În senzaţia de pace care îl încerca acum însă, o sămânţă de nostalgie îşi înfigea rădăcinile-i mici. Dacă lucrurile mergeau prost în următoarele câteva zile, se putea să nu mai cunoască vreodată această mulţumire.

Se aşteptase ca ea să îl critice. „Cum îndrăzneşti să mă urmăreşti, de parcă aş avea nevoie de o dădacă sau de un tutore, după ce ţi-am spus că asta nu te priveşte? Credeam că era limpede că voiam să fiu singură."

În schimb, ea veni spre el, îl cuprinse cu braţele şi îşi puse capul pe pieptul lui. El o strânse la piept şi o sărută apăsat pe creştet.

– Cum ai reuşit să găseşti locul? întrebă ea.

– Mătuşa ta s-a bucurat să îmi spună. Ţinând cont de zvonurile referitoare la absenţa ta, oricum ar fi forţat-o matroanele din înalta societate să îmi zică, dacă ar fi ezitat.

– Zvonuri?

– Îţi povestesc mai târziu. Acum însă...

O sărută.

Trecuseră doar două săptămâni, dar ai fi zis că trecuse un an, la cum îl tulbură sărutul acela. În adâncul lui, suspină uşurat şi recunoscător în timp ce buzele ei moi şi calde acceptară dulce, apoi nerăbdătoare.

Foarte curând, sărutul nu mai fu îndeajuns pentru nici unul din ei. Ea privi spre fereastră.

– Sarah...

– Am trimis-o în sat, să vadă dacă găsește să cumpere niște vin.

– Ar trebui să dureze o oră cel puțin. E ceva de mers.

– Sarah e o femeie deșteaptă. Cred că va dura cel puțin două.

Se agăță de el și îi zâmbi strengărește.

– Ai aranjat lucrurile foarte frumos. Ai călărit până aici pentru că ți-era dor de mine ca amantă?

– A fost unul din motive. Fusese motivul principal, de fapt. Celălalt se afla în buzunarul lui, așteptând o altă zi în care să fie dezvăluit.

Ea zâmbi în continuare, dar privirea îi deveni serioasă și îngândurată.

– Sunt flatată. Și mie mi-a fost dor de tine. Tare de tot. Mă bucur așa de mult că ai venit. Am nevoie să mă ții în brațe. Am nevoie și de prietenia ta.

Faptul că îi declară că avea nevoie de el îl excită teribil. Nu văzu tristețe în ea, dar cuvintele ei dădeau de înțeles că ea încă nu își încheiase misiunea. Dar nici el nu o putea face în locul ei, așa cum nu putea nici să schimbe adevărul ca să o protejeze. Totuși, astăzi o putea ține în brațe, așa cum avea ea nevoie, și să fie prietenul pe care îl căuta.

Nu doar prieten, evident. Și amant. În clipa de față, partea aceea a alianței lor refuza să se mai lase contestată. O ridică pe brațe.

– Unde sunt dormitoarele?

Ea râse și arătă spre tavan.

Își pierdu un pantof în timp ce el o scoase pe brațe din bucătărie. Celălalt îi căzu pe scări. Își ținu brațele pe după gâtul lui până sus. Îl distrase cu un sărut când ajunseră pe palier, ceea ce nu îl ajuta deloc să își păstreze controlul.

– Pe acolo. Arătă cu degetul. Părea a fi camera unei fete, toată albă și cu volănașe.

O așeză în picioare și începu să o dezbrace.

Ea râse din nou și îi dădu mâinile la o parte.

– Puţină răbdare, Excelenţa Voastră. Nu mi-am luat multe lucruri la mine şi nu prea îmi permit să îmi rupeţi rochia.

O lăsă pe ea să se dezbrace şi îşi dădu şi el jos hainele. În timp ce îşi desfăcea nasturii de la guler şi manşete, observă mai multe lucruri. Mobilierul era simplu şi de modă veche. Patul avea la cap şi la picioare câte o tăblie din fier din vergele verticale; cu patru stâlpi la colţuri care ţineau în loc baldachinul şi cadrul pentru draperii.

Se aşeză şi îşi scoase cizmele. Felul în care se dezbrăca Lydia îi distrăgea atenţia. Rămăsese doar în cămăşuţă şi ciorapi. Ea observă că o privea şi îl tachină, dându-şi jos cămăşuţa cu mişcări lente. O ridică foarte, foarte încet. Se răsuci, prefăcându-se sfioasă, aşa că posteriorul ei moale şi rotund fu primul dezvăluit.

Se întinse după ea şi o trase, apoi îi sărută gropiţa de deasupra feselor, şi se desfătă cu senzaţia pe care pielea ei i-o oferea.

– Oamenii cred că ai plecat pentru că lucrurile nu mergeau bine între noi în pat, spuse el în timp ce o sărută pe spate şi o mângâie în jos pe picioare.

– Cine crede asta?

– Aşa zice toată lumea. Poate chiar şi prietenii noştri. S-ar părea că soţii le-ar permite nevestelor să plece atât de curând de lângă ei doar dacă le-au solicitat atât de mult, încât ele sunt nefericite din pricina asta.

– Adică prea des?

– Cred că lumea zice că prea erotic.

Lydia se întoarse spre el.

– N-am plecat din cauza asta, dar mi-ai spus că unele lucruri nu sunt prea obişnuite pentru cuplurile căsătorite.

El o sărută pe abdomen, pielea ei catifelată pe buzele lui înnebunindu-l. Îşi privi mâinile masându-i sânii.

– Mi-ai spune dacă nu ţi-ar plăcea ceva, nu-i aşa? Nu vreau să te simţi obligată.

Dorința îi transformase deja expresia. Veni în întâmpinarea mângâierile lui, așa cum făcea când își dorea mai mult.

– Bineînțeles că ți-aș spune. *On dit* se înșală de data asta. Dar știai deja.

El își trecu limba peste sânii ei. Ea se încordă și icni și își întinse degetele prin părul lui, ținându-i capul aproape.

– Încercai să îmi dai de înțeles că vrei să îmi arăți un alt lucru extraordinar?

– Multe lucruri. Dar nu acum. În pofida imaginilor care i se învălmășeau în minte, nu voia să îi ofere lecții erotice acum.

Se ridică, o săltă și pe ea și o așeză pe pat. Se dezbrăcă de tot și se întinse peste ea, ca să o poată simți cu totul, pe toată lungimea trupului. Își folosi mâna ca să se asigure că era pregătită, apoi o penetră lent, ca să dureze, recunoscător din tot sufletul pentru fiecare clipă splendidă. Apoi nu se mai mișcă vreme îndelungată, ci rămase acolo, în îmbrățișarea ei, sărutându-i îndoitura gâtului, inspirându-i mirosul.

Se auziră sunete de la parter. Judecând după lumina care pătrundea pe fereastră, după-amiaza era pe sfârșite. Lydia se temea că avea să piardă frumusețea aceasta tulburătoare dacă se mișca, așa că rămase la locul ei, cu brațul lui Penthurst peste trupul ei, într-un gest protector și posesiv.

Nu ar fi deranjat-o să afle ce însemna extraordinar în felul erotic, dacă el ar fi vrut asta. Lecțiile lui i se păreau incitante. Îi plăcuse însă că el simțise că ea avea totuși nevoie de lucruri destul de normale. Avea nevoie de această plăcere lentă, de explorările lui mai calme. Îi permitea să fie mereu stăpână pe felul în care emoțiile ei atribuiau noi profunzimi intimității. Mai atinsese plăcerea înainte, dar astăzi avusese parte numai de plăcere.

Oare o simţise şi el? Poate că bărbaţii nu o simţeau niciodată. Majoritatea bărbaţilor căsătoriţi din obligaţie nu o simţeau.

El îşi mişcă braţul, spre regretul ei. Se ridică în capul oaselor.

– E după-amiaza târziu.

– Sarah s-a apucat de gătit. Rămâi cu noi? Ar trebui să te avertizez că doar camera asta şi cea a mătuşii au paturi, iar pe a mătuşii i-am dat-o lui Sarah.

– Încăpem amândoi aici. Căsuţa e simplă, dar plăcută. Voi rămâne, însă doar dacă nu te deranjează.

El se dădu jos din pat şi se uită pe fereastră.

– Se pregăteşte un apus de soare splendid. Să ne plimbăm, ca să ne bucurăm de el.

Se îmbrăcară şi coborâră la parter. Sarah ieşi din bucătărie şi făcu o reverenţă.

– Am luat vinul, Excelenţa Voastră. Cina va fi servită cam într-o oră, milady. Tocmai am pus friptura de pasăre pe foc.

Lydia îl conduse spre o cărăruie care şerpuia printre ogoarele unei ferme din apropiere. Pe când păşeau în tandem, se gândi la un alt bărbat care mersese alături de ea pe acolo. Nu exista nici un loc unde ar fi putut să îl ducă pe Penthurst în care să nu fi fost deja cu Lakewood.

– Eşti foarte tăcută, Lydia.

– Sunt doar pierdută pe gânduri.

– Sper că nu m-am amestecat în planurile pe care le aveai. Sper că nu am pângărit nici nostalgia care te încearcă, indiferent de concluzia la care ai ajuns referitor la sursa ei.

O durea inima. El ştia. Şi bineînţeles că acum îi spunea pe ocolite că avea să înţeleagă dacă ea voia să îl păstreze pentru totdeauna în inima ei pe Lakewood.

Merita mai mult. Şi ea la fel.

– Încă nu am tras multe concluzii. Totuşi, timpul pe care l-am petrecut aici într-o primăvară timpurie mi se pare foarte diferit de ceea ce îmi aminteam eu. Mai

puţin auriu şi nicidecum desăvârşit. Până şi emoţiile. Nu eram o fetişcană, dar pentru prima oară îmi sucise cineva minţile, iar asta poate crea iluzii puternice. Mi-am petrecut ultimele două săptămâni rememorând trecutul prin ochi mai maturi. Îmi dau seama că se prea poate să fi fost manipulată. Iar faptul că insista să păstrăm secretul privind legătura noastră probabil că îi reflectă intenţiile dezonorante.

El nu spuse nimic, dar după alţi câţiva paşi, o luă de mână. Se plimbară spre vest, în aerul rece de toamnă. Pe cer apărură dungi roşii, în timp ce soarele cobora. Dintr-odată, lumina se schimbă, ca şi când un artist ar fi adăugat puţin roz la coloritul atmosferei.

Se opriră şi urmăriră apusul. În cele din urmă, soarele dispăru după linia orizontului şi amurgi. Se întoarse spre el.

– Vreau să ştii că toate acestea, timpul, locul şi persoana, au rămas în trecut. Nu m-am gândit la el când am... Când tu...

– Când am avut relaţii intime?

– Da.

– Ai fi găsit şi tu cuvântul, după ce ai fi înţeles cât de îndrăzneaţă erai gândindu-te la asta.

Ea râse.

El o strânse tare în braţe.

– E bine de ştiut, Lydia. O sărută. Sunt aproape la fel de uşurat să aud asta precum am fost când am aflat că nu fundul lui gol l-ai văzut în ziua aceea.

În pofida tonului glumeţ, o legătură afectivă îi ţinu îmbrăţişaţi. Fusese sinceră când îi zisese că avea nevoie de un prieten. Nu de Emma sau de Cassandra, nici măcar de Sarah. Ci de omul acesta care o privea acum în lumina tot mai puţină.

Poate era din cauză că faţa îi devenise tot mai umbrită. Poate din pricina apropierii pe care o simţea faţă de el şi a stării de spirit pe care o creaseră mărturisirile ei. Se gândi însă că ceea ce voia să îi spună în continuare

s-ar putea să nu fie la fel de îndrăzneț cum ar fi fost chiar și cu o săptămână în urmă.

Îi atinse fața, apoi gura.

– Cred că te-am judecat nemilos de greșit în legătură cu duelul. Vrei să îmi povestești despre el?

Încă se puteau zări luminile din ochii lui. Scânteiară cu furie, mândrie și chiar și, se gândi ea, oarecare durere. El îi luă mâna de pe fața lui, i-o sărută, și își continuară drumul.

Vorbi din nou doar când zăriră iarăși căsuța mătușii.

Nu vorbea niciodată despre el. Nu știa de ce o făcea acum. Poate din pricina aluziilor pe care le făcuse ea cândva cum că ducii își puteau ucide prietenii fără să fie judecați. Voia ca ea să știe că lucrurile nu fuseseră doar albe și negre.

Poate faptul că bănuia că zilele următoare aveau oricum să redeschidă această rană îl făcea să o pregătească povestindu-i această întâmplare.

Ar fi scutit-o de povestea cu acțiunile dezonorante ale lui Lakewood în legătură cu brevetele militare, dar avea oricum să iasă în curând la lumină. Îi spuse pe scurt, dar asta nu schimba cu nimic adevărul. Poate că ceea ce mai rămăsese din fata aceea îndrăgostită nu ar fi vrut să o audă, dar ducesa o făcu cu ușurință.

Îi fu mai greu să vorbească despre duel în sine.

– Am crezut că, după ce se calma, avea să renunțe la provocare. Fratele tău i-a fost secund și a încercat să îi bage mințile în cap. Și mie, dar el nu știa ce aflasem. Lakewood părea să creadă că, dacă mă va ucide, bunul lui nume avea să supraviețuiască. Și dacă nu, posibil să fi supraviețuit chiar și așa. Nu mi-am dat seama pe deplin cât de hotărât era să meargă până la capăt, până nu l-am văzut în dimineața aceea.

– Ți-a spus ceva?

– Mi-a spus că mă va reduce la tăcere. I-am zis că și alții știau. Că unul dintre cei căruia îi făcuse rost de un brevet dezvăluise prea multe, și așa aflasem și eu adevărul.

Atunci s-a schimbat. Nu mai avea acea beligeranţă. Amintirea acelei schimbări îl bântuia. În clipa aceea, pe Lakewood nu îl părăsise doar dorinţa de a se lupta şi de a ucide. Se golise şi de voinţă, chiar acolo, iar privirea îi devenise pierdută şi bântuită. Apoi a plecat, ca să aştepte să se strige să ne ocupăm locurile.

– Dacă nu ar fi putut opri scandalul ucigându-te, de ce nu s-a retras atunci?

„Pentru că se hotărâse să intre în bătaia glonţului tras de pistolul meu."

– Poate din mândrie.

Ea îl luă de braţ şi se lipi de el.

– Şi totuşi, reputaţia i-a fost salvată, chiar dacă ai spus că ştiau şi alţii.

– Nu poţi judeca un om mort. Ministerul de Război a investigat discret, iar ofiţerii în culpă au fost concediaţi, dar nu s-au dezvăluit informaţii despre rolul pe care l-a jucat el în asta.

– Poate că cineva şi-a folosit influenţa ca să se asigure de asta. Câteva cuvinte din partea unei persoane importante sau din partea prietenilor lui importanţi, de exemplu.

– Poate că fratele tău a pledat pentru el.

– Nu cred că a fost fratele meu. Dacă ar fi ştiut despre brevete, nu ar fi refuzat să te vadă mai bine de un an.

Era întuneric când intrară în grădină. Mirosuri delicioase îi chemau din bucătărie. Lydia îl opri înainte să apuce să deschidă uşa.

– Mulţumesc că mi-ai spus. Deşi nu ai dezvăluit totul, nu-i aşa?

– Ţi-am spus cea mai mare parte. Nu şi despre şocul pe care îl trăise când văzuse mişcarea bruscă a lui Lakewood sau când îl privise prăbuşindu-se la pământ. Nici despre săptămânile în care retrăise acele câteva momente, ca să încerce să priceapă ce se întâmplase cu adevărat.

Ea se întinse şi îl sărută.

– Ai fost un prieten mai bun decât merita. Cred că știa că vei fi. Știa că, dacă murea, aveai să îi protejezi numele, pentru că ești atât de bun și de drept.

Și el ajunsese cam la aceeași concluzie. O moarte din propria voință, ca să își ispășească păcatele, știind că bunul lui nume avea să fie cruțat; era o intrigă frumoasă. Lakewood părea aproape nobil și capabil de sacrificiu în povestea astfel spusă. Durase mult timp până să își dea seama că intriga cu pricina era cam melodramatică.

Ar fi fost nevoie de mai mult decât de amenințarea cu un scandal din pricina brevetelor ca să îl facă pe Lakewood să se comporte astfel. Mai văzuse ceva în viitor, odată ce începeau să se pună întrebări. Preferase să moară decât să se confrunte cu acel ceva.

O urmă pe Lydia în casă, întrebându-se dacă avea să îl mai considere atât de bun după ce el descoperea ce alte infracțiuni mai săvârșise Lakewood.

capitolul 20

Prima geană de lumină o făcu să se agite. Mișcări subtile o făcură să se trezească de tot. Lângă ea, patul era gol. Se întoarse și văzu că Penthurst era deja îmbrăcat. Veni la ea, o sărută și o acoperi mai bine.

– Culcă-te la loc!

– Pleci?

– Doar câteva ore, cel mult. M-am gândit să mă plimb până pe coastă. Nu e departe de aici. Uneori simt mirosul de mare.

Ea azvârli la o parte așternuturile.

– E cam la o oră de mers dacă o iei prin Forest of Bere, dar faci mai mult de-atât pe drumuri. Vin și eu și îți voi arăta calea mai scurtă, dacă nu te deranjează compania.

– Nu e prea departe pentru tine?

Ea se dădu jos din pat.

– Am străbătut deseori drumul acesta. Străbat distanţe chiar mai lungi de-atât când stau la Crownhill. Ar fi trebuit să îţi dai seama până acum că nu sunt foarte fragilă.

El o aşteptă, aşezat pe un scaun, privind-o cum se spală şi cum îşi ia cămăşuţa, ciorapii şi rochia.

– Mulţumesc că ai liniştit-o pe Sarah în legătură cu miliţiile seara trecută. A fost foarte uşurată să audă că cel mai probabil nu vor lua niciodată parte la o bătălie, zise ea.

– Se fac eforturi hotărâte de negociere. Cred că s-ar putea ca războiul să se încheie curând, sau măcar să se ajungă la un armistiţiu, ca eforturile respective să poată fi dublate.

– Ar fi minunat. Se pare că am trăit toată viaţa cu acest război. Părea imposibil să se termine cu toate costurile şi morţile.

– După ce se termină, mergem în Franţa. Doar ţi-ai dorit cândva atât de mult să mergi, încât te-ai ascuns pe o galeră.

Ea îşi trase ghetele. El îi făcu semn să vină la el. Îi ridică pe rând picioarele pe genunchiul lui şi îi încheie nasturii de pe lateral. Urmară boneta, jacheta şi mănuşile. În sfârşit era gata de plecare.

– Aşteaptă. Deschise dulapul de haine şi scotoci prin el. Scoase un şal vechi pe care Lydia nu îşi amintea să îl fi văzut vreodată. Îl desfăşură şi apoi o înveli cu el. Încă este rece afară şi ţi se va face frig de la umezeala nopţii.

– E foarte urât. Cred că i-a aparţinut unei servitoare care a lucrat aici. Dacă ne întâlnim cu cineva, te voi face de râs.

– Dacă ne întâlnim cu cineva, îl poţi da jos şi îl voi duce eu. Dar acum îl vei purta, Lydia. Plimbarea aceasta te va afecta îndeajuns de tare. Nu vreau să te şi îmbolnăveşti.

– Vei vedea că nu mă va afecta deloc. Să mergem.

*

Dimineaţa devreme era momentul cel mai prielnic pentru plimbări, se gândi Lydia. Întreaga lume încă era învăluită în acea nemişcare a nopţii, iar lumina argintie făcea ca până şi priveliştile obişnuite să pară magice. O luară spre sud, de-a lungul ogoarelor, apoi intrară în pădure, în timp ce Penthurst îi povestea ce se mai întâmplase prin Londra.

Erau foarte aproape de coastă, când lumina aceea deveni albă, şi soarele îşi iţi chipul. Chiar şi aşa, nu îi părea rău că avea şalul acela urât. Aerul era rece şi tăios, prevestind apropierea iernii.

– Ştii foarte bine drumul, zise el.

Ştia foarte bine drumul pentru că venise deseori pe aici cu Lakewood. Din pricina distanţei, care în trecut i se păruse mult mai scurtă, nu refăcuse traseul în ultimele două săptămâni.

Ceva din observaţia pe care o făcuse şi din vocea lui o făcu să se întrebe dacă să refacă întru totul acei paşi. Îl duse spre un loc aflat puţin mai la vest de port, de unde se puteau vedea corăbiile din lateral şi dinspre est.

El cercetă situarea portului şi poziţia oraşului Portsmouth de vizavi. Arătă spre Portsdown Hill, care se întindea ca o fâşie lungă de pământ la nord de apă.

– Să urcăm pe deal, să privim flota.

– Sunt paznici acolo. Ne vor lua la întrebări.

– Atunci le vom răspunde. Nu cred că vor bănui un gentleman şi o doamnă.

Nu dacă gentlemanul cu pricina era baron. Nu prea se perindase multă lume pe dealul acesta cu ani în urmă, dar un nobil putea să capete acces cu doar câteva cuvinte. Se aştepta să fie şi mai uşor acum că era însoţită de un duce.

Nu voia să urce pe moviliţa aceea de pământ, dar îl urmă. Fiecare pas îi amintea că, odată întoarsă la Londra, trebuia să încerce din nou să îl împace pe Algernon Trilby. Se duseră într-un punct de unde se putea vedea cea mai mare parte din flota ancorată, iar docurile păreau un fel de furnicar aglomerat. Un paznic veni

într-adevăr la ei şi îi întrebă ce căutau acolo. Penthurst se identifică, şi atâta tot.

Penthurst cercetă totul cu o mină gânditoare.

– Obişnuiai să vii aici cu el.

Nu era o întrebare.

– Da. Eu aduceam mâncare, şi o mâncam *en plein air* aici sau pe drumul de întoarcere.

– Ai făcut-o des?

– De câteva ori. A fost locul de plimbare preferat timp de câteva săptămâni. De ce întrebi? Nu din gelozie, ştiu.

– Nu sunt nici eu prea bun, astfel încât să nu simt gelozie, Lydia. Totuşi, iată de ce întreb. Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase o bucată de hârtie împăturită. I-o înmână. Ea o desfăcu.

Crezu că avea să leşine când îşi văzu scrisul de mână şi lista cu corăbii. Să leşine sau să i se facă greaţă. Nu îndrăznea să îşi ridice ochii de la hârtie. Nu se putea uita la el, dar îi simţi privirea.

– Mi-a parvenit împreună cu o scrisoare, în caz că te întrebi. Domnul Trilby a hotărât că ai ezitat prea mult şi că recent i-ai trimis prea puţin.

– Că am *ezitat*? I-am dat ticălosului ăluia trei mii şi i-am promis mai mult. Pretenţiile lui au fost ridicole de la bun început şi doar s-au înmulţit pe parcurs.

– Nu ai cum să câştigi când negociezi cu şantajiştii, Lydia. Trase încet de pagină, până ea îi dădu drumul. Cum ai ajuns să scrii asta?

– Face parte dintr-un roman. Unul slab, recunosc. Îl scriam aici, ca să mai treacă timpul când eram singură cu mătuşa. Am inclus tot felul de lucruri în el.

– E foarte detaliat. Pare al naibii de incriminatoriu, Lydia. Ştii asta. Altminteri nu i-ai fi dat un şiling.

– Ne jucam tot felul de jocuri când luam masa, îi explică ea cu disperare. Inventam poezioare prosteşti despre corăbii, ca nişte cântece şcolăreşti. Aşa cum se întâmplă de obicei cu astfel de lecţii, mi-a fost uşor să îmi amintesc ce am văzut.

– Şi cântecele trebuie să fi fost foarte detaliate, atunci, dacă menţionau până şi numărul de corăbii de război şi fregate.

Se uită la flotă. Nu ar fi ştiut care dintre corăbii era o fregată nici dacă viaţa ei ar fi depins de asta. Lakewood îi arătase toate acele lucruri şi inventase majoritatea cântecelelor prosteşti. Ea râsese mult şi copios de cât de ridicole erau unele rime. Îl crezuse cel mai amuzant bărbat din lume.

Şi când îşi notase lucruri în roman, fusese uşor să îşi aducă eroina singură pe deal, privind la toate acele corăbii în timp ce suspina după iubitul ei.

Îi veni în minte un gând. Unul îngrozitor. Încercă să îl alunge, dar el se bloca acolo, cerând să fie băgat în seamă. Dacă ea notase toate informaţiile pe care le memorase prin intermediul acelor versuri scurte, oare o făcuse şi Lakewood? Oare de aceea venise aici?

Îl privi pe Penthurst şi ştiu că şi el se gândea la acelaşi lucru. Probabil de câteva zile.

Ea arătă spre foaia de hârtie.

– Ce vei face cu ea?

– O voi arde. Cât despre domnul Trilby, voi face ceea ce aş fi făcut cu câteva săptămâni în urmă, dacă ai fi avut încredere în mine. Vom purta o conversaţie lungă. În funcţie de lucrurile pe care le aflu, şi dacă cooperează sau nu, fie îi voi plăti, o dată pentru totdeauna, fie voi lua declaraţii şi mă voi asigura că e trimis la închisoare.

La întoarcere vorbiră despre alte lucruri. Ducele nu o certă pentru stupiditatea care dusese la şantaj. Nu avea de ce să o facă. Cu fiecare pas, era tot mai îngrozită. Faptul că fusese compromisă în Buxton ar păli prin comparaţie cu scandalul ce s-ar declanşa dacă Trilby nu voia să coopereze. Nu se îndoia că Penthurst se gândea că făcuse o alegere foarte proastă când se căsătorise cu ea.

Se mai gândi şi la alte lucruri. În sfârşit vedea evenimentele de la începutul acelei primăveri cu onestitate lipsită de compromisuri. Nu îi mai găsi nici un fel

de scuze lui Lakewood și nu diminuă implicațiile. Până să ajungă înapoi la casa mătușii, era furioasă.

– Nu din întâmplare prefera să se plimbe pe coastă, nu-i așa? întrebă ea în timp ce își agăța jacheta în cuier.

Penthurst nu îi răspunse. Părea tulburat și gânditor. Nu din pricina lui, cu siguranță. Ci a ei. A ei?

– Ei bine, *eu* cred că nu a fost o întâmplare, spuse ea când văzu că el nu o face. Avea nevoie de o scuză ca să petreacă timp într-un loc de unde putea cerceta portul. Poate că i s-ar fi permis unui baron să meargă acolo, dar nu putea pur și simplu să se așeze și să ia notițe, nu? Așa că a flatat și flirtat cu o fată și a dat fuga pe stânci, pentru ca vizitele lui acolo să fie văzute ca simple plimbări către un loc de picnic interesant. Tremura de indignare. Și de parcă asta nu ar fi fost îndeajuns de rău, a...

– Lydia, liniștește-te! Nu știm...

– Ba știm. Eu știu. M-a folosit pentru un lucru atât de dezonorabil, încât nu poate fi scuzat sau iertat. A preferat să moară, decât să fie dat în vileag. Și de parcă asta nu ar fi fost îndeajuns de rău, a mai și spus cuiva despre manuscrisul meu, care a fost furat și a ajuns pe mâinile lui Trilby. Ba chiar îi citisem părți din el lui Lakewood. Știa ce conține. Cine s-ar fi deranjat să îl fure dacă nu ar fi știut ce conține?

Nu părea foarte surprins, nici măcar compătimitor. Arăta ca ducele de Penthurst, care cerea ca lumea să funcționeze după bunul lui plac.

– S-ar putea să fie corect ce spui. Voi ști curând. Nu cred însă că a intenționat să fii victima unui șantaj. Posibil ca scopul să fi fost doar să îți ia jurnalul ca să nu fie citit și de alții și să nu iște întrebări.

În legătură cu el sau cu ea? Ar fi fost drăguț să creadă că Lakewood fusese îndeajuns de amabil încât să încerce să o protejeze.

– Nu e un jurnal. Ți-am spus, este un roman.

– Presupun că asta va fi evident după ce voi vedea mai mult de o singură pagină din el.

Intrară şi mâncară ce le pregătise Sarah. Se dovedi a fi o oră tăcută şi ciudată. Îl privi în timp ce ciugulea din tocană. Îşi dădea seama că punea ceva la cale.

Înţelese că nu o credea. Sau cel puţin nu era sigur. Analizase lucrurile şi se gândise la posibilitatea ca Lydiei – Lydia cea nesăbuită şi în căutare de entuziasm – să i se fi părut distractiv să se prefacă măcar a spiona flota. Nu îl putea învinui pentru că se întreba, dar se întristă profund.

Ştiuse totul ieri, când ajunsese. De aceea venise. Şi felul tandru, sentimental în care făcuseră dragoste în patul acela din fier se poate să fi fost atât de tulburător deoarece ştiuse că în curând avea să o privească cu alţi ochi.

– I-am spus vizitiului să vină dimineaţă, să vă ducă pe tine şi pe Sarah înapoi la Londra, îi spuse el în noaptea aceea.

Avuseseră parte de o pasiune scurtă şi nesatisfăcătoare, pe măsură ce gândurile la ziua aceea nu o lăsaseră să se bucure de plăcere. Lydia se întreba dacă aşa avea să fie mereu de acum încolo. Poate că nu ar fi deranjat-o, dacă nu ar fi experimentat ceva mai bun. Nu ar fi observat niciodată o lipsă de intimitate şi apropiere, dacă nu ar fi ajuns să îl iubească.

– Când i-ai spus? Nu plecase de lângă ea de când sosise.

– Înainte să ajung aici, ieri.

Deci totul fusese plănuit. Mai puţin faptul că ea i se alăturase în plimbarea pe coastă. Intenţionase să se ducă singur.

– Vei călători cu noi?

– Am ceva de făcut înainte să mă întorc în oraş. Voi ajunge peste câteva zile.

– Să închid casa sau vei sta aici?

– Spune-i lui Sarah să o închidă.

Se întoarse spre ea. Când adormi, îşi puse braţul peste ea, în acea îmbrăţişare familiară. Rămase nemişcată acolo, de teamă ca el să nu-şi ia braţul de pe ea.

– I-ai adus? întrebă Penthurst.

Se afla într-o tavernă din sat, nu departe de căsuţă. Bărbatul cu care stabilise să se întâlnească tocmai intrase şi se aşezase la masă cu el.

Kendale ceru nişte bere.

– În scrisoare mi-ai zis să vin cu armata mea, lucru care nu avea nici o logică. Bineînţeles că nu am nici o armată. Nici măcar eu nu mai sunt în armată de ani buni.

– Iartă-mă! Am scris în grabă. Ai adus câţiva dintre acei numeroşi servitori ai tăi care fac instrucţie şi îţi ascultă ordinele?

Chiar era o mică armată, spre îngrijorarea guvernului. Dacă Kendale nu ar fi fost viconte, probabil că ar fi fost deja la închisoare pentru unele dintre lucrurile pe care îi punea pe bărbaţii aceia să le facă.

– Patru dintre ei au venit cu mine. Nu cred că e nevoie de mai mulţi, indiferent ce ai de gând să faci.

Probabil că patru erau mai mult decât suficienţi, dar Kendale nu ar fi avut cum să ştie asta, decât dacă ar fi avut o părere foarte proastă despre soiul de misiuni pe care le-ar fi întreprins un duce.

Îşi băură berea în tăcere. Kendale nu ceru detalii despre scrisoare, nici despre evenimentele ce aveau să se desfăşoare. Penthurst ştiuse că nu avea să o facă. De aceea îi scrisese lui Kendale în primul rând. Se întrebase doar dacă acesta avea să vină. Întrucât o făcuse, Penthurst nu se aştepta la obiecţii. Când Kendale avea să îşi dea seama de adevărata pradă pe care o vânau în acea zi, era puţin probabil că urma să îi poarte pică sau să îl judece.

– Să mergem! Nu e departe.

Ieşiră şi încălecară. Patru bărbaţi călare îi urmară. După câţiva kilometri, cotiră pe o alee care ducea spre o casă destul de mare. La o primă examinare, îşi dădură

seama că cea mai mare parte a clădirii era construită recent. Blocul central şi intrarea principală păreau mult mai vechi. Pe piatra lor se vedea uzura timpului, în vreme ce pe celelalte corpuri nu.

– Trebuie doar să staţi aliniaţi aici şi să păreţi ameninţători, zise Penthurst după ce descălecă.

– Adică m-ai târât tocmai până aici şi nu este nimic de făcut?

– Nu vor avea loc lupte, dacă la asta te aşteptai.

– Ce păcat! Mi-am adus sabia. Kendale evaluă casa. Bani de curând obţinuţi.

– Da.

– Obţinuţi pe căi necinstite?

– Aşa cred.

Kendale continuă să cerceteze clădirea.

– E cumva Dunner Park, moşia cu reputaţie proastă a lui Lakewood?

Succesiunea de întrebări sugera că, deşi Kendale avusese o părere intransigentă despre acel duel, aflase câteva lucruri pe cont propriu.

– La naiba! Nu, nu e, dar dacă tot întrebi, ai putea foarte bine să mă însoţeşti.

Penthurst se îndreptă cu paşi apăsaţi spre uşă. În timp ce aşteptă să îi răspundă cineva la bătaia în uşă, Kendale i se alătură.

O servitoare cu bonetă şi şorţ deschise uşa. Penthurst îi dădu cartea de vizită.

– Spuneţi-i că este în interesul fratelui ei să mă primească.

Femeia îi lăsă să aştepte afară şi intră cu cartea lui de vizită. Se întoarse şi îi conduse într-o bibliotecă mare, cu tavan înalt, despre care ai fi zis că era decorată de mătuşa lui, Rosalyn.

O femeie stătea pe un divan, cu cartea lui de vizită în mână. Avea părul castaniu, cu reflexe arămii. Avea acea frumuseţe fără cusur care l-ar fi făcut pe Ambury să se uite de două ori, şi care i-ar fi făcut pe oameni să creadă că era amanta unui duce.

– Domnişoară Trilby, îmi pare bine să vă cunosc în sfârşit. Dumnealui este vicontele Kendale. Vreau să vă vorbesc despre demersurile pe care le-aţi întreprins dumneavoastră, fratele dumneavoastră şi baronul Lakewood pentru a vă spori averile.

Îndrăzni să afişeze o atitudine trufaşă.

– Sunt convinsă că nu ştiu despre ce vorbiţi.

El se întoarse spre Kendale.

– Cere-le oamenilor tăi să o aresteze. O vom duce la Londra şi îi vom lăsa pe agenţii Ministerului de Interne să o interogheze.

Ea se ridică alarmată.

– Dacă binevoiţi să îmi explicaţi, voi face tot ce pot să vă ajut. A făcut fratele meu ceva care să atragă atenţia guvernului?

– Şantaj, cel mai recent. Înainte de asta, vânzarea de brevete militare şi, foarte interesant, puţin spionaj. Puţin de tot, dar termenul se potriveşte.

Îşi acoperi îngrozită faţa cu mâinile. Avea ochii înlăcrimaţi. Se întoarse cu spatele la ei.

– Of, Algernon! Algernon, prostule, prostule!

Penthurst se duse spre femeia care stătea aplecată şi tulburată şi se opri în faţa ei.

– Da, prostul de Algernon. Atât de prost, încât nu mi-l pot imagina acţionând de unul singur. Dacă s-ar fi oprit totul după moartea lui Lakewood, poate că aş fi presupus că el s-a gândit la toate astea. Dar cum nu s-a oprit, înseamnă că tu eşti creierul din spatele afacerii.

– Crezi că va face cum i-ai spus? zise Kendale în timp ce se întorceau la caii lor, două ore mai târziu.

– Este alegerea inteligentă, iar ea nu e o femeie proastă.

– Nu îmi place. Mai bine să iasă totul la lumină. Ei doi ar trebui să îndure soarta pe care şi-au ales-o când l-au ademenit să facă asta.

Ademenit era un cuvânt prea amabil. Se îndoia că Lakewood se opusese mult, cel puţin la partea cu brevetele. Frumuşica aceea trebuie să fi fost foarte

convingătoare. Se cunoșteau de mulți ani, iar un bărbat care tânjește după o femeie putea repede să decadă, dacă era slab de caracter.

– E mai bine așa. Încălecă. Va face cum i-am spus. Va stabili întâlnirea.

– Pentru că îl vei avea pe fratele ei? Nu m-aș bizui pe asta. Pare genul care l-ar lăsa să atârne în ștreang în timp ce ea vinde totul și își ia tălpășița.

Ar vrea să facă asta, dar nu o va face. Și nu din loialitate față de fratele ei, ci motivată de lăcomie, așa cum fusese tot timpul. Îi dăduse de înțeles, pe ocolite și indirect, ca să nu îl alerteze pe Kendale, că o sumă mare de bani avea să îi aștepte la întâlnire.

– O să ai nevoie de mine pentru deznodământ? întrebă Kendale în timp ce își mânară caii în drum.

– Nu cred. Mai sunt și alții în oraș, dacă mă hotărăsc să iau cu mine o armată. Te poți întoarce la mireasa ta, deși probabil că s-a săturat deja de tine și s-a bucurat că ai plecat câteva zile.

Lui Kendale i se păru amuzant.

– Vorbește în numele tău, Penthurst. Râse în timp ce își conduse oamenii mai departe pe drum.

capitolul 21

Lydia credea că avea să își piardă mințile. Fusese îndeajuns de rău că trebuise să-și aducă inima îndurerată la Londra și s-o îngrijească timp de patru zile. Fusese de-a dreptul un chin să aștepte să vadă dezamăgirea și furia lui Penthurst când avea să se întoarcă în cele din urmă. Iar acum deținea informația care punea intriga într-o lumină nouă.

Lakewood și Trilby se cunoscuseră.

– Ești foarte sigură? o întrebă ea pe mătușa Amelia. Îi făcuse o vizită din datorie, ca să își distragă atenția.

De data asta nu îi permisese lui Rosalyn să o însoțească. De când se întorsese, Rosalyn o trata de parcă

ar fi fost invalidă. Începuse dintr-odată să i se adreseze cu „biata de Lydia" și să gângurească compătimitor, ceea ce nu avea nici o noimă. Noaptea trecută îi spusese că Lydia putea să îi mulțumească pentru că Penthurst își ceruse iertare. Doar că el nu își ceruse iertare și nici ea nu își amintea vreun motiv pentru care ar fi trebuit să o facă. Bănuia că toate astea aveau de-a face cu zvonurile acelea despre pretențiile lui erotice, dar nu putea să își imagineze că Rosalyn ar fi cunoscut și reflectat la astfel de lucruri.

– Oh, da, zise Amelia. Încadrat de bucle argintii, chipul ei rotund și moale schiță un zâmbet. Baronul l-a adus pe domnul Trilby să mă distreze. Nu-i așa că a fost amabil din partea lui? Domnul Trilby face niște trucuri cu cărțile de joc. Cred că l-a însoțit pe baron de două sau de trei ori înainte să mă vizitezi tu. Apoi domnul Trilby m-a vizitat după ce te-ai întors în oraș, să vadă dacă aveam nevoie de ceva. Ce bărbat amabil, să se gândească la mine! A adus-o și pe sora lui și a continuat să mă viziteze ori de câte ori mă duceam la casa de la țară. Vara trecută, sora lui m-a sfătuit să scap de câteva dintre lucrurile lui Harold, ca să nu mai simt junghiul acela în inimă ori de câte ori le vedeam. Am fost de acord, iar fratele ei a fost amabil să le ducă în hambar, în timp ce noi două am pălăvrăgit.

Pălăvrăgeala lor i-ar fi permis lui Trilby să se miște liber prin casă. Oare găsise cufărul din întâmplare și cotrobăise prin el din curiozitate, sau Lakewood îl informase că exista un manuscris? În hambar, Trilby i-ar fi putut cerceta conținutul după bunul plac și ar fi putut găsi manuscrisul. Poate că îl luase ca să se asigure că nu conținea nimic care să îl incrimineze pe Lakewood sau pe el însuși. Probabil că sărise în sus de bucurie când găsise pagini care o incriminau doar pe autoarea lui și pe nimeni altcineva.

Amelia se întinse și o prinse de mână.

– Îți voi fi mereu recunoscătoare că ai venit la mine în primăvara aceea. Nu credeam că vreau să am pe cineva

alături, dar prezența ta liniștită m-a ajutat foarte mult. Am regretat că după aceea ne-am îndepărtat.

– A fost vina mea, nu a ta. Mătușa Hortense e mai ușor de păcălit. Știam că după ce aveai să îți învingi suferința, nu m-aș fi distrat la fel de bine cu tine cum aș fi făcut-o cu ea.

Amelia se încruntă, apoi râse.

– Totul e bine când se sfârșește cu bine. Întrucât în sfârșit ai pus mâna pe Penthurst, cine se poate plânge?

Încă se gândea la ce aflase despre Trilby, așa că dură o clipă până ca atenția să îi fie captată de comentariul ciudat al mătușii ei.

– În sfârșit? Ce vrei să spui?

Amelia păru dezamăgită.

– Nu ți-a spus nimeni niciodată? Eu și Hortense am preferat să nu o facem, deoarece nu voiam să fii tristă pentru că pierduseși un duce. M-am gândit că sigur avea să se găsească o persoană răutăcioasă care să îți vorbească despre asta când aveai să crești, oamenii fiind așa cum sunt.

– Acum că ai vorbit chiar tu despre asta, poate că ar trebui să-mi explici.

Amelia începu să îi explice despre un pact încheiat între mama ei și Rosalyn, la nașterea ei, ca Penthurst să se însoare cu ea. Se pare că viitorul duce nu fusese încântat și respinsese aranjamentul imediat după ce devenise moștenitor.

– S-a ridicat în fața celor care veniseră să-l felicite și a spus că își va alege singur ducesa și că respingea numaidecât orice aranjamente, pacte sau obligații prin delegație care au fost sau ar fi putut fi făcute vreodată în numele lui, încheie Amelia. Din nefericire, asta a însemnat pactul de a se căsători cu tine.

– Bineînțeles.

– Avea cel mult cincisprezece ani pe atunci, dar se putea vedea deja ce avea să devină. Când am aflat că ați fugit, m-am gândit că, ei bine, asta este: în sfârșit, Celeste a primit ce a vrut. La fel și Rosalyn, deși cred

că se împăcase deja cu ideea că nepotul ei nu se lăsa influenţat de pactul cu pricina.

– Aşa cred, da.

– Vezi cum totul s-a sfârşit cu bine, Lydia? Este îndeajuns ca să îţi redea credinţa.

Lydia plecă curând după aceea, gândindu-se la descoperirea uluitoare cum că mama ei încercase să o logodească cu Penthurst la doar câteva ore de la naştere. Cât de demodat! *Bineînţeles* că el respinsese pactul. Dacă nu ar fi făcut-o el, ar fi făcut-o ea.

Se întoarse acasă, ca să aştepte, să se îngrijoreze şi să se întrebe. Încercă să îşi stăpânească emoţiile, dar în zadar. Odată ce recunoşti dragostea, se pare că este foarte greu să te întorci la necunoştinţă. Nu avea cum să scape de ea acum. Dacă şi el ar fi tratat-o aşa cum făcuse înainte de ultima lor zi în Hampshire, aproape că ar fi reuşit să trăiască fără ca inima să i se frângă.

Când trăsura opri în faţa casei, simţi că se schimbase ceva. Lacheul care o ajută să coboare îi confirmă.

– Excelenţa Sa s-a întors, doamnă.

– Când?

– A sosit cu o oră în urmă.

– Cum a... Adică părea bine?

– A făcut o glumă şi mi-a aruncat o guinee, aşa că mi s-a părut destul de bine, doamnă.

Se forţă să urce încet scările. Însă de îndată ce intră în casă, o luă la fugă pe scări. Până sus se rugă să nu existe nimic ciudat între ei. Poate că el avea să glumească despre toate descoperirile făcute în Hampshire. Să o tachineze pentru că inclusese liste de corăbii într-un roman şi să îi spună că se folosise de puterea lui ducală ca să repare totul, apoi să ajungă în pat, iar ea să poată măcar să cunoască puterea de a-l iubi, chiar dacă el o considera doar o soţie dificilă de care nu îi păsa prea mult.

Sarah tresări când dădu buzna în apartament.

– Repede, repede, porunci ea. Scoate-mi boneta şi aranjează-mi părul! Găseşte-mi o rochie mai frumoasă! Ar trebui să mă spăl şi pe faţă.

Sarah alergă de colo-colo, încercând să le facă pe toate deodată. Lydia se aşeză la măsuţa de toaletă, se privi cu spaimă în oglindă şi se ciupi de buze şi de obraji, ca să scoată mai multă culoare.

– Rochia roşie nouă, Sarah. Ba nu, cea verde-închis.

Sarah nu îi răspunse. Tăcerea se lăsă brusc în garderobă. Se întoarse şi o văzu pe fată stând nemişcată, cu rochii, cămăşuţe şi şaluri în braţe. Sarah se uită spre uşa de la garderobă.

Lydia se întoarse în cealaltă parte. Îl văzu pe Penthurst. Nu purta haină şi părul îi era umed după baie.

Sarah dădu drumul veşmintelor pe podea şi plecă. Lydia zâmbi agitată şi încercă să îi ghicească starea de spirit. Măcar nu părea furios, dar avea o alură întunecată. Bănuia că ei nu avea să-i meargă la fel de bine ca lacheului.

El veni în spatele ei, se aplecă şi o sărută pe obraz din spate.

– Mă bucur să te văd, Lydia. O mângâie pe obraz. E foarte roşu acum. Poate că te-ai ciupit prea tare.

Mai degrabă era vorba de îmbujorarea pe care o simţea încălzindu-i faţa.

– Călătoria a decurs bine?

El se lăsă pe divanul din spatele ei. Lydia se întoarse cu faţa spre el.

– Îndeajuns de bine. Nu ai de ce să îţi faci griji. Totul s-a rezolvat. Peste două zile, ne vom întâlni cu domnul Trilby, îl vom plăti şi aşa se va încheia povestea.

Îi venea să se arunce în braţele lui, să plângă de recunoştinţă şi să îl implore să uite tot ce se întâmplase. În schimb, rămase nemişcată. Ceva la el îi amintea de acea ultimă zi pe care o petrecuseră împreună. În aer atârna ceva nerostit.

– Mulţumesc mult. Dacă vrei să mă certi pentru că m-am băgat în beleaua asta, nu pot să mă împotrivesc.

M-am certat singură de nenumărate ori pentru că am fost atât de credulă şi de proastă.

– Nu vreau să te cert pentru că ai fost credulă. Vreau însă să te cert sever pentru că nu ai venit la mine sau măcar la fratele tău, pentru ajutor.

– Am făcut-o, oarecum. Am venit la tine.

– Nu mă refer la a forţa un pariu ca să câştigi bani, şi ştii bine asta. Posibil să fie scuzabil faptul că nu ai avut încredere în mine la început. Dar nu şi faptul că nu ai făcut-o la ultima lui cerere. Se uită la ea destul de enervat.

– Cum ai spus şi tu, era foarte incriminatoriu. Ai fi putut crede...

– Că ai făcut intenţionat liste cu corăbii ca să le transmiţi altora? Ar fi fost drăguţ dacă ai fi dat şi tu dovadă de puţină încredere la fel cum aveam eu în tine. Îmi închipuiam că există mai mult între noi acum, Lydia. Chiar dacă nu credeai că afecţiunea pe care o simt faţă de tine ar fi contat, ar fi trebuit să ştii că responsabilitatea pe care o am faţă de tine ar fi făcut-o.

Nu ştia ce să spună. Îngenunche pe divan, îl luă de gât şi îl sărută.

– Am crezut că lămurisem totul în Buxton. Nu mă aşteptasem să fiu nevoită să mă gândesc din nou la asta mai repede de un an. Însă ai dreptate. Ar fi trebuit să ştiu că nu ai fi avut o părere proastă despre mine sau că nu ai fi bănuit ce era mai rău, sau că nu mi-ai fi cerut să ispăşesc vreo pedeapsă.

El o trase în poală şi o sărută apăsat.

– Ai dreptate în două privinţe. Însă nu aş presupune atât de repede că nu va exista o pedeapsă.

Ea îl sărută pe obraz şi zâmbi.

– Glumeşti, bineînţeles.

– Nu.

Se lăsă pe spate, ca să îi vadă chipul.

– De ce să fiu pedepsită, dacă nu am greşit cu nimic? Nu e corect.

– Drept despăgubire pentru toate necazurile pe care mi le-ai pricinuit când ai venit aici, cerând o extragere de cărți, de aceea. Este foarte corect, din punctul meu de vedere, iar scadența a fost depășită de mult.

Bănuia că includea și căsătoria lor pe lista cu necazuri. Și alte câteva lucruri. Avea motiv să fie supărat, ce-i drept.

– Ce fel de pedeapsă?

– În primul rând, îi vei cere lui Rosalyn să te ajute să te pregătești pentru când vei fi prezentată la Curte ca ducesă de Penthurst. Regina și-a exprimat nerăbdarea, așa că trebuie să facem asta foarte curând.

– Trebuie să accept să mă instruiască? Te rog să nu îmi ceri una ca asta.

– Ba îți cer. Și nu numai că trebuie să accepți, dar trebuie *să soliciți tu asta*. Du-te mâine la ea și roag-o să te ajute, în felul acela blând și smerit de care știu că ești în stare.

Aproape că se ridică din poala lui. Ar fi murit dacă era nevoită să facă așa ceva.

– În al doilea rând...

– Cred că e de-ajuns și atât.

– Eu nu. Îi cuprinse bărbia cu mâna și o privi în ochi. În al doilea rând, mi te vei dărui așa cum nu ai mai făcut-o vreodată.

O senzație de fericire senzuală fremătă înăuntrul ei când îl auzi.

– Asta nu prea sună a pedeapsă.

– Sper că nu. Dar voi fi totuși răsplătit cum se cuvine pentru tot deranjul.

– Ce-ar fi să fiu de acord cu asta de două ori și să renunțăm la partea cu Rosalyn?

– Vrei și alte belele, Lydia? Nu este ziua potrivită pentru asta.

Probabil că nu, la cum arăta. Părea foarte neînduplecat. O excita.

– Când ar trebui să mă aștept la această a doua pedeapsă? După cea dintâi?

El clătină din cap.

– Acum.

Aşteptă ca el să o sărute din nou, să înceapă. În schimb, el îi luă mâna şi o ridică în picioare.

– Dezbracă-te!

O ajută cu panglicile, dar atâta tot. Se tolăni acolo şi o urmări, intensitatea întunecată a privirii lui făcând-o să se simtă agitată. Îşi dădu jos rochia, apoi cămăşuţa. Îşi pusese un semicorset pentru vizitele de dimineaţă. Desfăcu nodul de la şireturi, apoi le trase, ca să îşi poată da jos articolul strâmt.

El o îndrumă înapoi în poala lui.

– Lasă ciorapii, cred. Acum, fă la fel şi cu mine.

Îl încălecă, goală, doar în ciorapi, şi trase de lavalieră. Când o dădu jos, el i-o luă şi o aşeză într-o parte, pe divan, lângă cămăşuţa ei. Ea începu să-l dezbrace de cămaşă. În tot acest timp deveni tot mai excitată. Abia dacă o atinsese, şi i se zvârcolea în poală. Îi săltă cămaşa şi i-o trase peste cap.

Arăta magnific. Nu se putu abţine să nu îi mângâie umerii şi să nu îl sărute pe piept.

– Vei îngenunchea pentru restul, spuse el.

În timp ce alunecă din poala lui, se înfioră şi se aprinse şi mai tare, deoarece i-o spusese ca pe un ordin ce trebuia îndeplinit, nu ca pe o sugestie. Se lăsă între picioarele lui şi se întinse după nasturii de la pantaloni. El nu o ajută, ci doar stătu acolo, aşteptând şi privind. Îi atinse de câteva ori cu degetele porţiunea dură de sub material. Când termină cu nasturii, îi trase veşmintele în jos, ca să îl elibereze. El se ridică îndeajuns încât Lydia să îi tragă toate hainele peste şolduri şi de pe picioare.

Nu se mişcă şi nici nu îi dădu alte porunci. Din proprie iniţiativă, ea îşi plimbă vârfurile degetelor în sus pe bărbăţia lui. Nu o mai văzuse niciodată din această poziţie. I-o cuprinse la bază şi o mângâie cu cealaltă mână.

– Da, Lydia. Aşa. Îi cuprinse ceafa cu mâna. O apăsă uşor de tot, să se aplece. Şi aşa, dacă vrei.

Îşi dădu seama că îşi dorea o intimitate asemănătoare celei pe care i-o oferise el. Şocul o făcu să ezite o clipă. El îşi retrase mâna. Lydia se uită la felul în care îl mângâia. Se aplecă de bunăvoie şi îl sărută.

El îşi puse mâinile sub sânii ei şi îi frecă sfârcurile. O excitare, de o intensitate incredibilă, izbucni în ea. Îl sărută din nou, apoi îl mângâie cu limba. Când îi auzi vocea, joasă şi groasă, cerând mai mult, păru un pas inevitabil.

Îl afectă profund. O afectă şi pe ea. Erotismul acelui act îi copleşi simţurile. Mângâierile lui o stârneau atât de tare, încât nevoia deveni insuportabilă. Când o opri şi ea se săltă în picioare în timp ce se ridica şi el, abia dacă reuşi să îşi păstreze echilibrul.

O luă în braţe şi o duse în pat. Ea îşi ridică privirea spre el şi îşi întinse braţele, ca să îl accepte în îmbrăţişarea ei. El nu i se alătură. În schimb, o întoarse, astfel că acum îmbrăţişa salteaua.

Îşi puse mâinile pe şoldurile ei.

– Sus. Pe genunchi. Mâinile pe tăblie.

Ea luă poziţia pe care i-o ceruse. De data asta, el nu se întinse sub ea. Nici nu o lăsă pe ea să o facă. În schimb, îi apucă mâna stângă şi, manevrând rapid lavaliera, îi legă încheietura de stâlpul patului.

Trecu la cealaltă încheietură, legându-i-o cu cămăşuţa.

Ea testă cătuşele moi. Se putea elibera dacă voia. Hotărî că nu voia. Senzaţia de vulnerabilitate o aţâţa.

– Asta e pedeapsa? întrebă ea, uluită de felul în care i se întinseseră braţele, iar ea atârna legată cu pânză de stâlpii patului. Îi amintea de... Nu intenţionezi să mă biciuieşti, nu-i aşa?

– Nu. Pricinuirea durerii creează o plăcere plină de cruzime. Puterea, pe de altă parte... Îi trase genunchii în spate şi îi îndepărtă mai tare. Acum chiar că atârna de acele legături de pânză, braţele şi corpul ei formând o curbă lungă, lină. Încetă să mai încerce să se împotrivească efectului. Se relaxă şi se sprijini în legăturile ei.

Îl simți în spatele ei. Închise ochii și așteptă, cu o nerăbdare care o făcu să tremure.

El o atinse mai întâi, cu mângâierile lui lungi, cunoscătoare, care o înnebuneau. Începu să își piardă controlul. Se uită în spate chiar când el își cobora trupul. Închise ochii. Prima dată când îi simți limba, cedă și se abandonă senzației extreme.

Strigă când plăcerea deveni chinuitoare. Imploră. Primele tremurături de eliberare se extinseră asupra marginilor miezului ei. Aștepta finalizarea violentă pe care o prevesteau.

Dar el se opri, refuzându-i acel final. Ea se uită din nou peste umăr. El stătea în genunchi în spatele ei. O privi drept în ochi în timp ce o umplu încet. Se retrase și o pătrunse din nou. Îl simți așa cum nu îl mai simțise niciodată. Eliberarea ei întreruptă o lăsase foarte sensibilă, iar plăcerea cea mai profundă se concentra în jurul împingerilor lui lente.

Nebunia totală o învălui, aducând cu sine libertatea. Își mișcă șoldurile, încercând să ia mai mult, căutând eliberarea care o tachina cu primii fiori. El îi ținu șoldurile cu fermitate, ca ea să cunoască doar ce îi permitea el. Se împinse mai tare, din nou și din nou, în timp ce ea atârna de pat, neajutorat de supusă, până se spulberă într-o explozie nepământească de extaz.

Nu era obligat să o ducă pe Lydia la întâlnirea cu Trilby, dar o făcu. Avea dreptul să fie acolo.

Se duseră cu trăsura de ceremonie, asistați de doi lachei în livrea. Conform instrucțiunilor pe care i le dăduse, Lydia se îmbrăcase cu o rochie de călătorie tivită cu blană. Era important ca Trilby să înțeleagă cu ce putere se confrunta.

– Iată-l, spuse Lydia, privind pe geam. Se aflau în Hyde Park, departe de zonele folosite frecvent dimineața. Se vedeau câțiva călăreți răzleți pe terenurile din apropiere, dar Trilby și sora lui erau singuri.

Trăsura se opri. Un lacheu o ajută pe Lydia să coboare. Penthurst i se alătură şi străbătură împreună cei aproape treizeci de metri până la Trilby. Lacheul căra o geantă. O lăsă jos când se opriră şi se întoarse la trăsură.

Domnul Trilby părea pământiu la faţă şi speriat. Nu şi Patricia Trilby. Recunoscuse multe în timpul conversaţiei din Hampshire, dar încercase să arunce întreaga vină pe fratele ei. La nevoie, avea să repete totul în faţa unui magistrat. Un martor auzise totul, dar Penthurst se îndoia că avea să aibă nevoie de sprijinul lui Kendale. Să fii duce avea privilegiile sale, unul dintre ele fiind acela că magistraţii aveau tendinţa să creadă orice spuneai.

– Acela e manuscrisul? Penthurst arătă spre un pachet pe care Trilby îl ţinea la subsuoară.

Trilby încuviinţă din cap şi i-l oferi.

Sora lui întinse braţul, oprindu-l.

– Aceia sunt banii? Arătă spre geantă.

– Da.

Se apropie cu paşi mari spre ea, o apucă de mânere şi o târî înapoi spre fratele ei. Se aplecă, deschise geanta şi scormoni printre bancnote.

Penthurst îl uşură pe Trilby de pachet.

– Am încredere că sunt toate paginile. Nu voi fi încântat dacă voi descoperi că lipseşte vreuna, pe lângă cele care mi-au fost date mie şi soţiei mele.

– Sunt toate acolo, zise Trilby. Nu veţi găsi nimic în neregulă. Am verificat înainte să venim, ca să mă asigur. Îşi privi chiorâş sora, indicând cine s-ar fi putut gândi să ia o pagină sau două pentru viitor.

– Cum de aţi ştiut despre el? întrebă Lydia. Ce v-a făcut să îl căutaţi?

– Lakewood şi-a exprimat îngrijorarea că aţi fi notat câte ceva despre timpul pe care îl petrecea cu dumneavoastră. Zicea că îi spuneaţi că este un roman, dar semăna mai mult cu un jurnal. Se temea că ar putea conţine ceva incriminatoriu.

– Adică în afară de comportamentul lui necinstit faţă de mine.

Trilby se îmbujoră.

– Îi fusesem prezentat mătuşii dumneavoastră. Sora mea... adică *noi* am hotărât să încercăm să punem mâna pe el dacă puteam, doar ca să fim siguri.

– A durat destul de mult, spuse Patricia Trilby, dându-şi ochii peste cap. Au fost prea multe vizite plictisitoare înainte să se ivească ocazia. Imaginaţi-vă ce surprinşi am fost să descoperim că persoana incriminată nu era Lakewood sau fratele meu, ci dumneavoastră. Lovi uşor geanta cu degetele de la picioare. O descoperire fericită, după cum a reieşit.

– Domnule Trilby, aţi înţeles detaliile? întrebă Penthurst, ca să pună capăt felului în care femeia aceea o întârâta pe Lydia. Veţi pleca amândoi din ţară. Duceţi-vă în America sau în Brazilia. Duceţi-vă unde vreţi voi. Dacă nu o veţi face sau dacă vă întoarceţi, vă aşteaptă pe amândoi câte o celulă umedă din închisoarea Newgate.

Trilby încuviinţă. Sora lui zâmbi doar, fără ruşine. Îşi mută privirea asupra Lydiei şi o măsură din cap până în picioare. Lydia îi întâlni privirea.

– A cui a fost ideea? spuse Lydia. Corăbiile. Cine a hotărât să facă acel pas necinstit?

Patricia Trilby miji ochii în timp ce continua să zâmbească la fel de enervat.

Algernon Trilby începu să se agite.

– E greu de spus. A venit într-o zi şi ne-a spus cum, dintr-un anumit punct, se putea vedea totul. Ideea de a vedea ce ar aduce acest lucru a apărut pur şi simplu din asta. Se îmbujoră. Părea un soi de supraveghere foarte neînsemnată şi aproape deloc neloială. La urma urmei, oricine urca pe Portsdown Hill putea vedea acelaşi lucru. Mărimea unei flote nu poate fi niciodată un secret desăvârşit.

– Mai ai alte întrebări, Lydia? întrebă Penthurst încet. Interogatoriul nu făcuse parte din planul pentru această întâlnire, dar bănuia că ea voia să afle mult mai multe.

Ea ezită, apoi clătină din cap.

– Atunci am terminat aici, spuse el. Ia-ţi sora şi plecaţi într-o săptămână, Trilby. Nu o lăsa să te convingă că nu este necesar. Măcar o dată în toată treaba asta mizerabilă, nu îi permite să te ducă de nas.

O apucă pe Lydia de braţ şi se întoarseră la trăsură.

– I-a dus pe amândoi de nas, spuse Lydia. Din cauza ei a fost Trilby atât de inconsecvent în negocierile noastre şi îşi tot schimba pretenţiile şi devenea tot mai îndrăzneţ de la o săptămână la alta. Ce femeie îngrozitoare! Ar fi trebuit să îi arunci în închisoare. Îmi pare rău că implicarea mea, oricât de în necunoştinţă de cauză, te-a forţat să fii atât de generos cu ei.

– Mie nu îmi pare rău. Mi-a oferit un pretext să fiu generos şi faţă de altcineva, Lydia. Faţă de un bărbat care, în pofida tuturor slăbiciunilor lui de caracter, ţi-a fost cândva prieten. Şi mie.

capitolul 22

Lydia nu putea să doarmă. După ce se zvârcolise sub aşternuturi preţ de două ore, le dădu la o parte. Îşi trase pe ea halatul şi merse tiptil la uşa care dădea spre garderoba lui Penthurst. O deschise şi văzu o lumină slabă venind din dormitor.

Convinsă că nu avea să îl deranjeze, se duse într-acolo desculţă şi aruncă o privire. Şi el se pregătise de culcare, dar stătea pe un scaun tapiţat şi citea un document. Caesar şi Cleo dormeau la picioarele lui.

Intră şi se aşeză pe marginea patului. El lăsă hârtiile din mână.

– Nu poţi dormi, Lydia?

Ea clătină din cap.

– Eşti agitată?

– Puţin. Nu mă sperie regina, cât toţi ceilalţi. Mă aştept ca vestea despre orice greşeală pe care aş face-o să fie dusă în lung şi în lat până la prânz în ziua următoare.

A doua zi avea să meargă la Curtea St. James şi să fie primită ca ducesa lui Penthurst. Rosalyn se dovedise utilă la urma urmei. Văzuse astfel de ceremonii îndeajuns de frecvent pe parcursul vieţii şi cunoştea protocolul până în cele mai mici detalii. Probabil că fusese înţelept din partea lui Penthurst să îi ceară să îi solicite ajutorul. Şi, Lydia trebuia să recunoască, timpul petrecut împreună o făcuse pe Rosalyn mai uşor de suportat şi în alte feluri. Nu o mai irita atât de mult ca înainte.

– Cassandra şi Emma vor fi acolo. Nu toate doamnele vor sta cu ochii pe tine ca să te prindă când greşeşti. Gândeşte-te că este o zi ca oricare alta. Nu prea contează ce se întâmplă.

Uşor de zis pentru el.

Arătă spre hârtii.

– Ce citeşti?

– Un manuscris scris de o prietenă. Nu a fost publicat încă.

– E bun de ceva?

– E extraordinar. Ce-ar fi să te întinzi şi îţi voi citi câte ceva din el. Poate te va ajuta să dormi.

Ea se întinse pe pat. Auzi foşnet de hârtii.

– Iată un pasaj remarcabil. „Ştiam că nu ar trebui să îi permit domnului Beaumont să mă sărute, dar dragostea nu permitea să fie respinsă. Am închis ochii, iar buzele lui le-au căutat pe ale mele. Lecţiile stricte ale guvernantei..."

– Opreşte-te! Se întoarse pe o parte şi se întinse, încercând să îi smulgă paginile din mână. Credeam că l-ai ars cu două săptămâni în urmă.

– Am spus că îl *voi* arde. Şi o voi face. Părţile periculoase s-au făcut scrum în ziua în care l-am primit. Am zis să văd cum arată o poveste de cincisprezece mii de lire înainte să arunc şi restul în flăcări.

Ea închise ochii îngrozită.

– L-ai citit pe tot?

– Da. Să vedem, unde eram? Ah, aici. „Lecţiile stricte ale guvernantei mele mi se estompară din memorie,

pe măsură ce entuziasmul acelui sărut îmi tulbura feminitatea. Am uitat să îi pun capăt pe cât de repede intenționasem să o fac. Probabil că asta l-a încurajat pe domnul Beaumont în moduri pe care nu le-am intenționat, deoarece m-a îmbrățișat și m-a ridicat într-un sărut ce nu ar fi putut fi considerat vreodată a fi din simplă amiciție. «Draga mea Christina. Voi muri din pricina dragostei pe care ți-o port. Ce cruzime că nu ne putem căsători, ca să cunoaștem dulceața darurilor lui Venus. Permite-mi măcar să îți mângâi sânii perfecți, ca să le cunosc o dată moliciunea înainte să pier.» Nu am protestat, întrucât intimitatea părea necesară pentru propria-mi satisfacție, și încă una foarte redusă în comparație cu ceea ce nu puteam împărtăși vreodată. Mâna îi tremură în timp ce se închise pe una dintre movilițele mele albe ca zăpada și..."

Gemu.

– Te rog, oprește-te! Serios.

– Merge spre și mai bine. Mai este o scenă de amor destul de obraznică, deși ignoranța autoarei devine vizibilă spre sfârșit.

Știa deja spre cât de mai bine mergea. Știa cu siguranță și cât de ignorantă fusese autoarea.

– Te distrează?

El râse.

– Foarte tare. Partea mea preferată este această descriere a lui Beaumont. Ți-ai dat seama că se schimbă? La început are părul castaniu-deschis, dar se închide la culoare pe parcurs. Și devine mai înalt. Își drese vocea: „Domnul Beaumont era un bărbat arătos, foarte mândru, care disprețuia lumea. Deși caracterul lui îi afecta perspectiva, în parte acest lucru se datora înălțimii lui considerabile. Era cu mai bine de un cap mai înalt ca majoritatea camarazilor săi. Statura lui mi s-a părut deranjantă. Era neplăcut să îmi tot dau capul pe spate doar ca să îi văd ochii închiși la culoare, cu sprâncene ca niște aripi, privindu-mă cu o dezaprobare vădită."

Se încruntă. Se ridică în capul oaselor.

– Nu am scris eu asta. Inventezi.

– E scrisul tău, jur! Aici. Îi întinse pagina.

Ea se uită la pagină. Era scrisul ei. Oare când scrisese asta? Nu părea să îl descrie deloc pe Lakewood. Îl descria...

– De ce nu mi-ai spus că visai să îţi cuprind una dintre moviliţele albe ca zăpada cu mâna, Lydia? Aş fi făcut-o bucuros.

Ea azvârli o pernă în el.

– *Îl vei arde numaidecât!*

– Cea mai mare parte a lui, promit! Însă trebuie să mă laşi să păstrez descrierea fratelui Christinei. Şi pe cea a prietenului lui, ofiţerul de armată furios şi încruntat. Întrucât ţi-ai ascuţit fin cuţitele înainte să le sculptezi pe unele dintre bastioanele societăţii, ar fi păcat să pierdem acele paragrafe. Lăsă paginile să cadă pe podea şi se duse lângă ea în pat. O parte din el nu e nici pe departe atât de slab precum pretinzi. Povestea de dragoste este foarte captivantă. Poate că, dacă vei mai scrie vreodată alta, ai putea să te rezumi la ea şi să renunţi la toate listele acelea.

– Mâine voi fi prezentată ca ducesă a ta, iar tu îmi sugerezi că aş putea scrie un alt roman obraznic. Sunt convinsă că regina ar fi amuzată dacă aş face-o.

El se întinse lângă ea şi o luă în braţe.

– Nu te îngrijora prea mult în legătură cu lucrurile care i se par amuzante reginei. Nu îţi mai face griji în legătură cu ceremonia de mâine. Nu voi avea o părere mai proastă despre tine dacă nu iese totul perfect. Şi dacă te împiedici şi pici în nas, nu te voi iubi mai puţin.

– Nici măcar să nu glumeşti că aş putea pica. Nu voi mai dormi deloc dacă încep să îmi imaginez asta... Se opri când îşi dădu seama ce spusese. Se răsuci în îmbrăţişarea lui astfel încât feţele aproape că li se atingeau. Chiar mă iubeşti? S-a ajuns la asta?

– Se pare că da, Lydia. În mod neaşteptat, dar din fericire, îmi dau seama că mi-ai furat inima. Femeile

versate le permit soților lor să le iubească sau este un lucru prea banal?

– Să fiu iubită de tine nu ar putea fi vreodată un lucru banal. Nici să te iubesc la rândul meu nu este. Este cel mai incitant lucru pe care l-am cunoscut vreodată.

El o sărută dulce, apoi se sprijini pe braț și își coborî privirea spre ea.

– Știai ce simțeam? întrebă ea. Ai ghicit?

– Nicidecum. Nu mă așteptam să îmi declari la rândul tău dragostea. Ți-am spus doar pentru că voiam să știi. Având în vedere cum am ajuns să ne căsătorim, m-am gândit că ar trebui să știi.

– Presupun că la asta te refereai când ai zis în mod neașteptat. Sau te refereai la felul în care m-ai respins când aveai cincisprezece ani?

El își acoperi ochii cu mâna și gemu.

– Cine ți-a spus? Rosalyn? O voi închide într-un turn și voi lua scara.

– E nevinovată, deși prima ei mustrare a căpătat mai mult sens după ce am aflat. Lydia îl lovi ușor în coaste. Probabil că te-ai gândit că soarta te-a prins în laț când ai rostit jurămintele în Scoția.

– Nici prin gând nu mi-a trecut așa ceva, spuse el galant.

– În locul tău, aș fi fost uluită de ironia situației.

– Mi-a trecut într-adevăr prin minte că decretele ducale nu prea valorează mare lucru. Își puse mâna peste fața ei și deveni serios. Nu m-am simțit prins în laț în biserica aceea scoțiană. Căsătoria mi s-a părut mai degrabă inevitabilă, decât ironică. Săptămâna trecută, în Hampshire, mi-am dat seama că am așteptat să crești și că iubeam femeia care ai devenit.

O năpădi o emoție insuportabil de prețioasă. Se întinse să îl sărute. Își lăsă buzele să zăbovească pe ale lui, ca să își amintească mereu de primul sărut pe care îl împărtășiseră după ce își deschiseseră sufletele.

– Probabil că ar trebui să dormi, ca să fii pregătită pentru ziua de mâine, murmură el.

– Nu încă. Vreau să mă umpli. Vreau să te simt în trupul meu și în inima mea și să cunosc întreg entuziasmul de a fi îndrăgostită de soțul meu.

El îi împlini cererea, până fură uniți cu atâta desăvârșire, încât îl simți în sufletul ei. El se mișcă, apoi închise ochii și se mișcă din nou.

– E perfect, Lydia.

Chiar era perfect. Își îndoi picioarele, ca să îl accepte și mai adânc. Își deschise inima și permise dragostei ei să fie liberă și cutezătoare.

Pe măsură ce puterea crescu și se contopiră, îi șopti declarații de dragoste la ureche, ca să știe cât de tare o uimea, și cum dragostea lui îi făcea viața extraordinară.